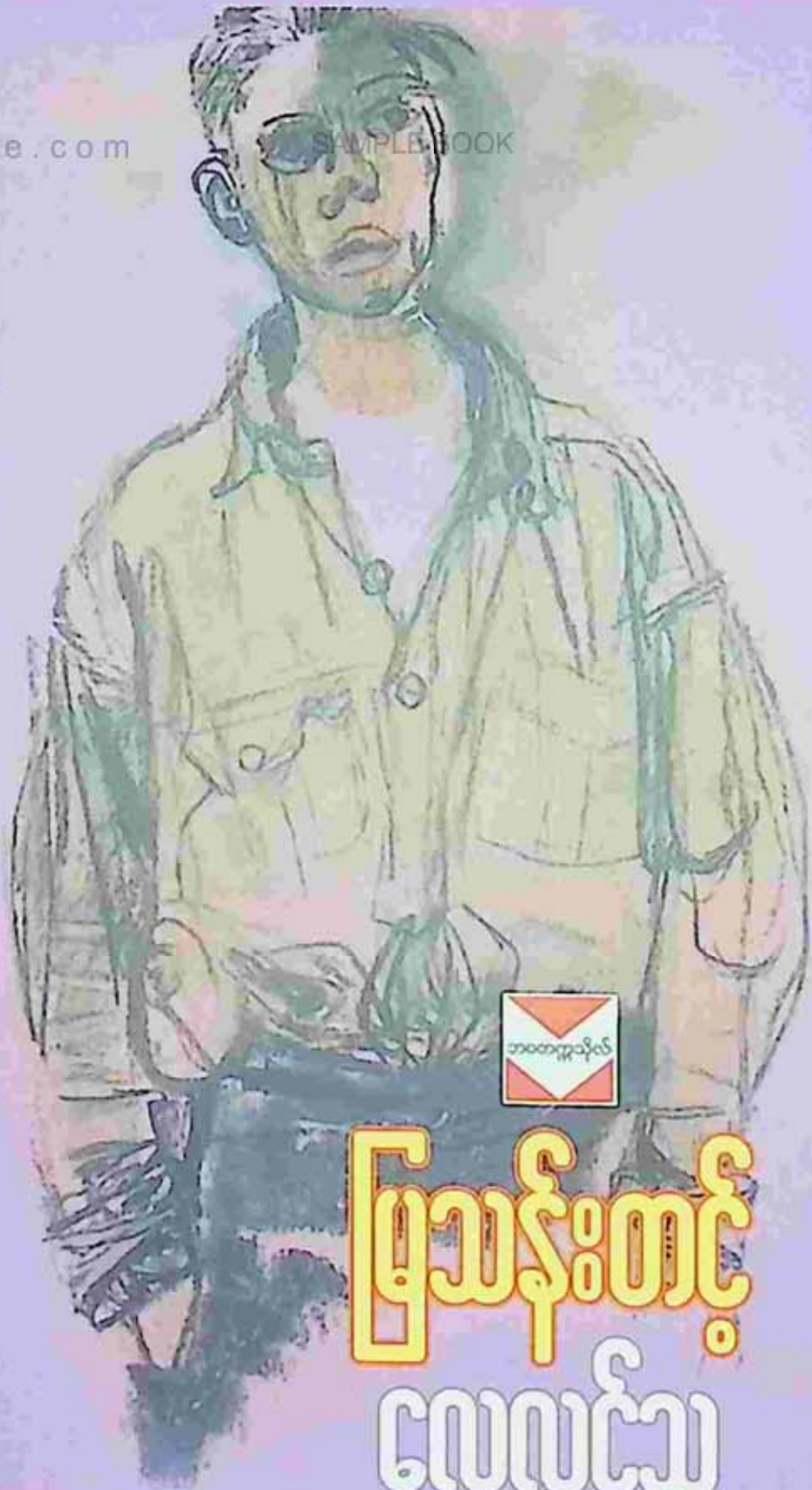

mgyc.com

SAMPLE BOOK

ပြောင်းတင်

လေလွင်္ဂသူ

J.D. SALINGER

THE CATCHER
IN THE RYE

mgyc.com

designed by tin htoon

ပြာနဲးတင်
လလုင်သု

J.D. SALINGER
THE CATCHER
IN THE RYE

ဆဋ္ဌမ အကြိမ်၊ ၂၀၂၄၊ ဩဂုတ်
 [ပထမ အကြိမ်၊ ၁၉၈၇၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]
 [ဒုတိယ အကြိမ်၊ ၁၉၉၉၊ ဧပြီ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]
 [တတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၁၇၊ ဧပြီ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]
 [စတုတ္ထ အကြိမ်၊ ၂၀၂၀၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]
 [ပဉ္စမ အကြိမ်၊ ၂၀၂၂၊ အောက်တိုဘာ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]

မျက်နှာပုံ: ပန်းချီ တင်ထွက်
 အုပ်ရေ ၁၀၀၀
 တန်ဖိုး ၁၀၀၀၀ ကျပ်

မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်း ပုံနှိပ်သူ ဒေါ်ခင်စိ (၀၀၂၄၈)၊ ပြည်ဦးဘေ ပုံနှိပ်တိုက်
 ၁၅၈၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ ဦးနေဝင်း (၀၂၆၄၅)၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ
 ၁၄၉၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မြသန်းတင့်
လေလွင်သူ

THE CATCHER IN THE RYE

J.D. SALINGER

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

ဂျေ ဒီ ဆလင်းဂျား ရေးတဲ့ ‘ဂျုံခင်းထဲမှာ လိုက်ဖမ်းသူ’ The Catcher in the Rye ဆိုတဲ့ ဒီဝတ္ထုကလေးကို ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးတာ ကြာပြီ။ ကြာဆို ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် တစ်ဝိုက်လောက် ဖြစ်မယ် ထင်တယ်။ ဒီ စာအုပ်ကလေးကို တွေ့ပုံနှင့် ဖတ်မိပုံကလည်း နည်းနည်း ဆန်းပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းထောင့်နှင့် ၂၇ လမ်းထောင့် ပလက်ဖောင်း ဘေးမှာ ချရောင်းနေတဲ့ ကုလား စာအုပ်ဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်ကို ကျွန်တော် ဝင်ကြည့်မိတယ်။ စာအုပ်ဆိုင်က သေးသေးကလေးပါ။ သူ ခင်းထားတဲ့ နေရာက ဖျာ တစ်နေရာစာလောက် ရှိပြီး ခင်းထားတဲ့ စာအုပ် အရေ အတွက်ကလည်း သုံးလေးဆယ်လောက်ပဲ ရှိမယ်။ ဒီတင် စာအုပ်တွေ ကို ဟိုလျှောက်လှန် ဒီလျှောက်လှန် လုပ်ရင်းနှင့် အဲဒီ စာအုပ်ကို သွား တွေ့တာပဲ။ အဲဒီ စာရေးဆရာကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှလည်း မကြား ဖူးဘူး။ တစ်ခါမှလည်း မဖတ်ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ စာအုပ် နာမည်က ‘ဂျုံခင်း ထဲမှာ လိုက်ဖမ်းသူ’ ဆိုတော့ နည်းနည်း ဆန်းနေတယ်။ အဖုံးကလည်း ကောင်လေး တစ်ယောက် သားရေ သေတ္တာကလေး လက်မှာ ဆွဲလို့။ အဖုံးမှာ ရေးထားတာက ၁၆ နှစ် အရွယ် လူငယ်လေး တစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းတဲ့။ ‘ဤစာအုပ်ကို ဖတ်၍ အလန့်တကြား ဖြစ်ကောင်း ဖြစ် မည်၊ ရယ်ကောင်း ရယ်ရမည်၊ ရင်နှင့်အောင် ခံစားရကောင်း ခံစားရ မည်၊ သို့ရာတွင် ဘယ်တော့မျှ မေ့နိုင်မည် မဟုတ်သည်မှာကား သေချာ သည်’ လို့ ရေးထားတယ်။ ဒီတင် နာမည်နှင့် ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ နောက်တစ်ချက်က အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ ဝတ္ထု လောကမှာ ပြားခြောက်ဆယ်တန် ဝတ္ထုကလေးတွေ ခေတ် စားနေတဲ့ အတွက် မိုးပြီး ရေးသင့်ရင် ရေးရအောင် ဆိုပြီး အဲဒီ စာအုပ် လေးကို ဈေးမဆစ်ဘဲနှင့် ကျွန်တော် ဝယ်ခဲ့တယ်။ ဈေးနှုန်းကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ။ စာအုပ်ဟောင်းဈေး တစ်အုပ်မှ တစ်မတ်ရယ်။ ဒီတုန်း က လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ဖိုး ဆိုပါတော့။

ဒါနှင့် ဝယ်လာပြီး ပစ်ထားလိုက်သေးတယ်။ ရုတ်တရက် မဖတ် ဖြစ်သေးဘူး။ နာမည်ကလေး ဆန်းပြီး ၁၆ နှစ် အရွယ် ကောင်လေး တစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်လမ်း ဆိုတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ခပ်ညံ့ညံ့ထဲကပဲ နေ မှာလို့ အောက်မေ့လိုက်တယ်။

စာအုပ်ရဲ့ နောက်ကျောပုံးမှာလည်း ‘စာပေ လောကကို တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားစေမည့် စာပေ ဥက္ကောဋေယျ ဖြစ်မှုကြီး တစ်ရပ်၊ ယခု နှစ်များ အတွင်း အထူးခြားဆုံး စာအုပ် တစ်အုပ်၊ မိမိကိုယ်ကို မိမိ လိုက်လံ ရှာဖွေလိုသော အသက် ၁၆ နှစ်ရွယ် ဟိုလဒ်က ကောဖီး၏ ဇာတ်လမ်း၊ သူ့ဘဝတွင် နားမလည်သော အခြေအနေများကို ကြုံတွေ့ ရသည့် အခါတွင် နယူးယော့ မြေအောက် လောကသို့ ၄၈ နာရီကြာ ရောက်သွားသည့် လူငယ်လေး တစ်ဦး၊ ပထမ စာမျက်နှာကို ဖတ် လိုက်သည်နှင့် သူနှင့် အတူ စွဲမက်ဖွယ် ကောင်းသော ခပ်ရမ်းရမ်း စွန့်စားခန်း ပြီးဆုံးသွားသည် အထိ လက်က မချနိုင်သော စာအုပ်၊ ဖတ်ရင်း ရယ်ရမည်လော ငိုရမည်လော ဆိုသည်ကို မဝေခွဲနိုင် ဖြစ်ရ သည်’ လို့ ရေးထားတယ်။

ဒီအညွှန်းကို ဖတ်ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော် မဖတ်ဖြစ်သေးဘူး။ စာအုပ်တွေမှာ ဒီလိုပဲ ရေးကြတာပဲ မဟုတ်လား။ သာမန် ရေးရိုး ရေးစဉ်ပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ဝယ်လာခဲ့တာက စာအုပ်ရဲ့ နာမည်နှင့် ၁၆ နှစ်ရွယ် ကောင်လေး တစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ် လမ်း ဆိုလို့ စိတ်ဝင်စားပြီး ဝယ်လာတာ။ စာရေးဆရာကလည်း ကိုယ် တစ်ခါမှ မဖတ်ဖူးသေးတဲ့ စာရေးဆရာ။ သူ ဘာရေးမလဲ။ ၁၆ နှစ်ရွယ် ကောင်လေး တစ်ယောက် လမ်းသရဲ ဖြစ်သွားတယ်၊ ပြီးတော့ နယူး ယော့ မြေအောက် လောကကို ရောက်သွားတယ်၊ ဒီလိုနှင့် လူဆိုးကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်သွားမယ်၊ ပြီးတော့ နောင်တ ရချင် ရမယ်ပေါ့၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်လိုက်မိတယ်။

တစ်နေ့မှာ ပျင်းပျင်းရှိလို့ ကောက်ဖတ်တော့မှ ဒီစာအုပ်ဟာ ကျွန်တော် ထင်သလို လမ်းသရဲ အကြောင်းကို ရေးထားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ နယူးယော့ မြေအောက် လောက အကြောင်းကို ရေးထား တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ စာမေးပွဲ ကျလို့ ကျောင်းထုတ်ခံရတဲ့ အတွက် အိမ်ကို မပြန်ရဲတဲ့ ကျောင်းသားလေး တစ်ယောက် အကြောင်း ရေးထား တာကို သွားတွေ့ရတယ်။ အိမ် မပြန်ရဲတော့ နယူးယော့ မြို့ကြီးထဲမှာ ပါလာတဲ့ ပိုက်ဆံကလေး ကုန်အောင် လျှောက်သွား၊ ပြီးတော့ အိမ်ပြေး

လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးနေတဲ့ လူငယ်လေး တစ်ယောက်။ ဒါပေမဲ့ လမ်း သရဲလည်း မဟုတ်၊ အိမ်ပြေးလည်း မဟုတ်။ လောကကြီးကို မကျေနပ်နေတဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်။

သူ့ မကျေနပ်ပုံဟာ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက လောကကြီးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မကျေနပ် ဖြစ်နေတာနှင့် တူနေတယ်။ ခုခေတ် လူငယ်တွေ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လောကကြီးကို မကျေနပ်ပုံနှင့် သွားတူနေတယ်။ နောင်လည်း အဲဒီ အရွယ်မှာ ရှိတဲ့ လူငယ်လေးတွေရဲ့ မကျေနပ်ပုံမျိုးနှင့် သွားတူနေတယ်။ နောက်တော့ အိမ်က မပြေးဖြစ်တော့ဘဲ လောကကို သူ သဘော ပေါက်သွားတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လိုက်လျောအောင် နေတတ်သွားတယ်။

လူငယ် တစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားမှု၊ လူငယ် တစ်ယောက်ရဲ့ ပေါက်ကွဲမှု၊ လူငယ် တစ်ယောက်ရဲ့ မကျေနပ်မှု၊ လူငယ် တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝင်မြင့်မှု၊ လူငယ် တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝ အမြင် ပြောင်းမှု။ ဒါတွေ အားလုံးကို တွေ့နိုင်တယ်။

ကျွန်တော် အဲဒီ ဝတ္ထုကို ကြိုက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တွေ ဖတ်စေချင်လာတယ်။ ဒီတင် မြန်မာပြန်မယ်လို့ အဲဒီတုန်းက စိတ်ကူးခဲ့တယ်။ အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် မပြန်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်လောက်က မျိုးဆက် လူငယ်တွေ လူကြီး ဖြစ်သွားပေမဲ့ ဒီစာအုပ်ကို ကျွန်တော် မပြန်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ခု ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်ပိုင်း မျိုးဆက် လူငယ်တွေ မြင်ရတော့ ကျွန်တော် ဒီစာအုပ်ကို သွားပြီး သတိရတယ်။ ဒီမှာတင် ကျွန်တော် နောက်တစ်ခေါက် ဖတ်ပြီး ချက်ချင်း မြန်မာ ကောက်ပြန်လိုက်တယ်။

စာရေးဆရာ ဂျေ ဒီ ဆလင်းဂျားဟာ ဝတ္ထုတိုတွေကို အရေး များသော်လည်း စာအုပ် အနေနှင့် သုံးအုပ်ပဲ ထုတ်ဖူးတယ်။

ပထမ စာအုပ်က ခု ကျွန်တော် မြန်မာပြန်တဲ့ ‘ဂျုံခင်းထဲမှာ လိုက်ဖမ်းသူ’ ဆိုတဲ့ စာအုပ်၊ နောက်တစ်အုပ်က ‘ဖရန်နို အင် ဇူအီ’ Franny and Zoey ဆိုတဲ့ စာအုပ်၊ နောက်တစ်အုပ်က ‘ထုပ်ကို မြင့်မြင့် တင်ပါ လက်သမား’ Raise High the Roof Beam, Carpenters ဆိုတဲ့ စာအုပ်။ ဒီ သုံးအုပ်ပဲ ရေးတယ်။ သုံးအုပ်စလုံးဟာ ထူးခြားတဲ့ စာအုပ်တွေချည်းပါပဲ။ ဒီစာအုပ်ကတော့ အထူးခြားဆုံးလို့ ဆိုနိုင်တယ်။

ဒီစာအုပ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့မှာတင်ပဲ ခေတ်သစ် ဂန္ထဝင် စာအုပ်စာရင်းထဲ ဝင်သွားတယ်။ တချို့က ဒီစာအုပ်ဟာ လူငယ်တွေရဲ့ စိတ္တ

ဗေဒကို ဖော်ပြတဲ့ စာအုပ်၊ တချို့က ဒီစာအုပ်ဟာ ခု ခေတ်စားနေတဲ့ ဘဝ ပစာန ဝါဒရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ထားတဲ့ စာအုပ်၊ တချို့ကလည်း ဒီစာအုပ်ဟာ လူငယ် ပြုပြင်ရေး စာအုပ်၊ တချို့ကလည်း ဒီစာအုပ်ဟာ အနုပညာ လက်ရာမြောက်တဲ့ ဝတ္ထုကောင်း တစ်ပုဒ်လို့ ပြောကြတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က ထင်ပါတယ်၊ အမေရိကန် တိုင်း မဂ္ဂဇင်းက နှစ်ဆယ် ရာစုရဲ့ အကောင်းဆုံး စာအုပ် တစ်ရာကို ရွေးခဲ့ ပါတယ်။ နှစ်ဆယ် ရာစု အတွင်း ထွက်သမျှ စာအုပ် အမျိုးမျိုးထဲက ရွေးတာပါ။ အဲဒီ နှစ်ဆယ် ရာစုရဲ့ အကောင်းဆုံး စာအုပ်တွေထဲမှာ ခု စာအုပ်ဟာ တစ်အုပ် အပါအဝင် ဖြစ်တယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလောက် ကောင်းသလဲ၊ ဘာတွေ ကောင်းသလဲ ဆိုတာကိုတော့ ဖတ်ကြည့်ရင် သိပါလိမ့်မယ်။

စာရေးဆရာဟာ ၁၉၁၉ ခုနှစ်မှာ မွေးလို့ ခုအချိန်မှာ အသက် ခြောက်ဆယ်လောက် ရှိပါပြီ။ ဒီစာအုပ်ကို ရေးတုန်းက အသက် လေး ဆယ်ကျော်လောက်မှာ ရေးမယ် ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ ဝတ္ထုကို ၁၆ နှစ်ရွယ် ကောင်လေးရဲ့ စကား၊ အဲဒီ အတွေး အဲဒီ ခံစားချက်နှင့် ရေးထားပါတယ်။ ဒါဟာလည်း ဒီ စာအုပ်ရဲ့ ထူးခြားချက် တစ်ခုလို့ ဆိုနိုင်တယ်။

၁၆ နှစ်ရွယ် ကောင်လေး တစ်ယောက်ရဲ့ စကားနှင့် ရေးထားတဲ့ အတွက် အမေရိကန် လူငယ်လေးတွေရဲ့ ဗန်းစကားတွေ အများကြီး ပါပါတယ်။ သူတို့ လေသံတွေ အများကြီး ပါပါတယ်။ ဘာသာပြန်တဲ့ အခါမှာလည်း စာရေးဆရာရဲ့ မူရင်း အာဘော်ကို မိအောင် မလွဲသာ မရှောင်သာတော့ဘဲ ဗန်းစကားတွေကို ကြီးစားပြီး ပြန်ရပါတယ်။ သူတို့ ဗန်းစကားတွေကို ထည့်သုံးရပါတယ်။

ဥပမာ ခု ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တွေ သုံးနေတဲ့ ‘ဟော့ရှော့’ တို့ ဘာတို့ ဆိုတာတွေဟာ သူတို့ဆီက လာတဲ့ ဗန်းစကားတွေပါ။ ဒီလို စကားတွေမှာ ကျွန်တော် မပြောင်းလဲတော့ဘဲ ‘ဟော့ရှော့’ လို့ပဲ သုံး လိုက်ပါတယ်။

‘ဒမ်းဂွတ်’ လို့ ပြောတဲ့ စကားတွေမှာ ‘အရမ်း ကောင်းတာပဲ’ ‘အပြတ် မိုက်တာပဲ’ ဆိုတဲ့ စကားတွေကို မလွဲမရှောင်သာ ထည့်ပြီး သုံးရပါတယ်။

ဒါတွေကို ဖြုတ်လိုက်ရင် ဒီဇာတ်လမ်းဟာ ကလေး တစ်ယောက်က ကလေးလို တွေးပြီး ကလေးလို ပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်း မဟုတ်တော့ဘဲ

လူကြီး တစ်ယောက်က ကလေး တစ်ယောက် အကြောင်းကို လူကြီး လို ပြောနေတာပဲ ဖြစ်မှာပါပဲ။

ဗန်းစကား ဆိုတာဟာ ခေတ်တိုင်းမှာ ပေါ်မြဲပါပဲ။ မခိုင်မြဲတဲ့၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိတဲ့၊ ညစ်ညမ်းတဲ့ ဗန်းစကားများဟာ ပျောက်သွားပြီး ခိုင်မြဲတဲ့၊ အဓိပ္ပာယ် ရှိတဲ့၊ သင့်လျော်တဲ့၊ ဘဝနှင့် ဟပ်မိတဲ့ ဗန်းစကား များဟာ အရှည်တည် ကျန်ခဲ့ပြီး နေ့စဉ်သုံး ဝေါဟာရတွေ ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒါမှသာ ဘာသာစကား တစ်ခုဟာ အသက် ရှင်နေတဲ့ ဘာသာ စကား တစ်ခု ဖြစ်မှာပေါ့။

ဦးတိုးရဲ့ ရာမရကန်မှာ အဲဒီ ခေတ်က ဗန်းစကားတွေ အများကြီး ပါပါတယ်။ ဒီဗန်းစကားတွေထဲက ကောင်းတဲ့၊ လူထုရဲ့ ဘဝနှင့် ဟပ်မိတဲ့၊ အခြေအမြစ် ရှိတဲ့ ဗန်းစကားတွေဟာ ကျန်ရစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အဘိဓာန်တွေထဲမှာ ထည့်လာကြတဲ့ အတွက် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘာသာ စကားဟာ ရှင်သန် ဖွံ့ဖြိုးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ် ဗန်းစကားက ကျန်ပြီး ဘယ် ဗန်းစကားက ပျောက်သွားမလဲ ဆိုတာကိုတော့ နောင် မျိုးဆက်က ဆုံးဖြတ်မှာပါ။ ယောက်ျားလေးကို ဘဲလို့ ခေါ်တာ ဗန်းစကားပဲ။ ငတိ ဆိုတာလည်း ဗန်းစကားပဲ။ မိန်းကလေးကို ဟိုတုန်းက မြာလို့ ခေါ်တယ်။ ဒါလည်း ဗန်းစကားပဲ။ မဒီ၊ ဇယ် ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေဟာလည်း ဗန်းစကားတွေချည်းပဲ။ ဝက်၊ ဂိုင်၊ ဘော် စတာတွေဟာလည်း ဗန်းစကားတွေပဲ။ တချို့က ဆိုင်းသမား၊ ဇာတ်သမား ဆီက လာတာ။ တချို့က ဖဲသမား ကစားသမားဆီက လာတာ။

အရက် ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ စကား မဟုတ်ဘူး။ အာရဗီက လာတာ။ တချို့ စကားလုံးတွေလည်း ဘယ်က လာမှန်း မသိဘူး။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ခေတ်နှင့် လျော်ညီတယ်၊ လူထု ဘဝနှင့် ဟပ်မိတယ်၊ နားလည် လွယ်တယ် ဆိုရင် စကားလုံး တစ်ခုဟာ ဝေါဟာရ ဖြစ်သွားတာပါပဲ။

အရှည် တည်မယ် မတည်ဘူး ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။ နောင် မျိုးဆက်က ဆုံးဖြတ်မှာပါ။ နောင်ခေတ် ဘာသာဗေဒ ပညာရှင်တွေက ဒီစကားလုံးတွေကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ရဲ့ ဘာသာဗေဒကို ခြေရာ ကောက်ကြလိမ့်မယ်။ အတိမ် အနက်ကို ခန့်မှန်းကြလိမ့်မယ်။

ဒီဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်ရာမှာ မူရင်း စာရေးဆရာက သူတို့ ခေတ်က ကောင်လေး တစ်ယောက်ရဲ့ စရိုက်၊ ကောင်လေး တစ်ယောက်ရဲ့ သဘာဝ

မြသန်းတင့်

ကို ပေါ်စေချင်လို့ ဗန်းစကားတွေကို သုံးသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ကြိုးစားပြီး ဘာသာပြန် သုံးရတယ်။ ကျွန်တော် ကြိုက်တာ မကြိုက်တာ၊ ကျွန်တော် လက်ခံတာ လက်မခံတာနှင့် မဆိုင်ဘူး။ သူ့ စာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ရင် သူ့ အပေါ်မှာ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး သစ္စာ ရှိရမယ်။ အကျဉ်းချုပ်တာကတော့ တစ်မျိုးပေါ့။ သူ့ စာအုပ်ကို လည်း ဘာသာပြန်သေး၊ ကိုယ် ထည့်ချင်တာတွေ လျှောက်ထည့်၊ ကိုယ် ဖြုတ်ချင်တာတွေ လျှောက်ဖြုတ်၊ ကိုယ် ကြိုက်တာ ထည့်၊ မကြိုက်တာ ပယ် လျှောက်လုပ်နေရင် သူ့ကို စော်ကားရာ ရောက်တယ်။ မလုပ်ကောင်းဘူး။

မြသန်းတင့်

ကျွန်တော့် အဖြစ်အပျက်ကို နားထောင်ချင်သလား။ နားထောင်ချင်တယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် ဘယ်မှာ မွေးတယ်၊ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ဘယ်လို၊ ကျွန်တော့်ကို မမွေးခင် ကျွန်တော့် မိဘတွေက ဘာလုပ်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ဒေးဗစ် ကော်ပါးဖီးလို ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေခဲ့ရတယ် ဆိုတာတွေကို ခင်ဗျားကတော့ နားထောင်ချင်မလား မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမှန် ပြောရရင်တော့ ဒါတွေကို ကျွန်တော် သိပ်မပြောချင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဒါတွေကို ပြောရတာ ကျွန်တော် ငြီးငွေ့တယ်။ ဒါက ပထမ အချက်။ နောက် တစ်ချက်ကတော့ ကျွန်တော့် မိဘတွေရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေကို ပြောရရင် သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး သွေးတက်ပြီး ဦးနှောက်သွေးကြော နှစ်ခါစီလောက် ပြတ်ကုန်ကြမှာ သေချာတယ်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေကို ပြောတာ သူတို့က မကြိုက်ကြဘူးလေ။ အထူးသဖြင့် အဖေက ပိုဆိုးတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက် စလုံး စင်းလုံးချောချည်းပဲလို့ ကျွန်တော် မပြောချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် မိဘတွေက နည်းနည်းတော့ အကဲဆတ်တယ်။

ခု ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော့် အတ္ထုပ္ပတ္တိ တစ်ခုလုံးကို ပြောပြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့ နာတာလူး ပွဲတော် တစ်ဝိုက်လောက်က ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့တဲ့ ရူးနှမ်းနှမ်း အတွေ့အကြုံကလေး တစ်ခုကို ပြောပြမလို့ပါ။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ခံလိုက်ရတယ်၊ ခု အခြေအနေမျိုးကို ဘယ်လို ရောက်လာတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းကလေးပါ။ ဒီအကြောင်း ဒီဘီကိုလည်း ကျွန်တော် ပြောပြီးပါပြီ။ ဒီဘီ ဆိုတာက တခြားလူ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် အစ်ကိုပါ။ သူက ဟောလိဝုဒ်မှာ။ ခု ကျွန်တော် ပြောနေတဲ့ နေရာနှင့် ဆိုရင် သိပ်မဝေးဘူး။ စနေတို့ တနင်္ဂနွေတို့ ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဆီကို အမြဲပဲ လာလေ့ ရှိတယ်။ နောက်လလောက် ကျွန်တော် အိမ်ကို ပြန်ဖြစ်ရင် သူပဲ သူ့ကားနှင့် လိုက်ပို့ပေးမယ်လို့

ပြောထားတယ်။ သူ့မှာ ယေဌာ ကားတစ်စီး ရှိတာကိုး။ ယေဌာ ကားလေးက တော်တော် ကောင်းတဲ့ အင်္ဂလိပ် ကားလေးပျ။ တစ်နာရီ မိုင် နှစ်ရာလောက် မောင်းလို့ ရတယ်။ သူ ဝယ်တုန်းက ဒေါ်လာ လေးထောင်လောက် ကျတယ်။ ခုတော့ ဟန်ကျနေပြီ ဆိုပါတော့။ ဟိုတုန်းကတော့ သူက စာရေးဆရာပျ။ ဝတ္ထုတိုလေးတွေ ဘာလေးတွေ ရေးတယ်။ ‘လျှို့ဝှက်သော ရွှေငါးကလေး နှင့် ဝတ္ထုတိုများ’ ဆိုတဲ့ စာအုပ် တစ်အုပ်တောင် ထုတ်ခဲ့သေးတယ်။

တကယ်ကတော့ ခင်ဗျား သူ့ နာမည်ကို မကြားဖူးဘူး မဟုတ်လား။ သူ့ ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ်ထဲမှာ ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံးကတော့ ‘လျှို့ဝှက်သော ရွှေငါး’ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကလေးကို အကြိုက်ဆုံးပဲ။ ကောင်လေး တစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ ပိုက်ဆံလေးနှင့် ရွှေငါးလေး တစ်ကောင် ဝယ်ထားတယ်။ သူ့ ငါးလေးကို နှမြောလွန်းလို့ စုံမက်လွန်းလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြည့်ခွင့်မပေးဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ တော်တော် ကြိုက်တယ်ဗျာ။ ခုတော့ ဝတ္ထုတွေ ဘာတွေ မရေးတော့ပါဘူး။ ဟောလိဂ်ဒ်မှာ ရုပ်ရှင်သမား ဖြစ်နေပြီ။ အဲ၊ ကျွန်တော်က လည်း ရုပ်ရှင်တို့ ရုပ်ရှင်သမားတို့ ဆိုရင် အလွန် မုန်း။

ကျွန်တော့် အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်တော် ပင်ဆေ အထက်တန်းကျောင်းက ထွက်လာတဲ့ နေရာက စပြောမယ်။ ပင်ဆေ အထက်တန်းကျောင်း ဆိုတာက ပင်ဆေဗေးနီးယားနယ် အေဌားစ်တောင်းမှာ ရှိတဲ့ ကျောင်း တစ်ကျောင်းပါ။ ဒီကျောင်း နာမည်ကို ခင်ဗျားတို့လည်း ကြားဖူးချင် ကြားဖူးကြမှာပါ။ အဲဒီ ကျောင်း ကြော်ငြာတွေကို တွေ့ချင်လည်း တွေ့ဖူးမှာပေါ့။ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ကြော်ငြာ လိုက်တာကလည်း အမေရိကန်မှာ ရှိတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတိုင်းလိုလို သူ့ ကြော်ငြာတွေချည်းပဲ။ ဟော့ရှော့ ကျောင်းသားလေး တစ်ယောက် မြင်းစီးပြီး ခြံစည်းရိုးကို ခုန်နေတဲ့ ပုံနှင့်လေ။ သူ့ ကြော်ငြာပုံက စာသင်ကျောင်း ကြော်ငြာ နှင့် မတူဘဲ ပိုလို အရိုက် သင်တန်းကျောင်း ကြော်ငြာနှင့် တူနေတယ်။ စာသင် ကျောင်း ဆိုရင်လည်း ဒီကျောင်းမှာ အချိန်ရှိသရွေ့ ပိုလိုပဲ ရိုက်နေကြသလား လို့တောင် ထင်ကြမလား မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် နေခဲ့တဲ့ အတွင်းမှာ တော့ ကျောင်းနားမှာ ပိုလို ရိုက်ဖို့ မပြောနှင့်၊ မြင်း ဆိုလို့ တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မမြင်ခဲ့ဖူးဘူး။

အဲဒီ မြင်းစီးနေတဲ့ ကောင်လေးရဲ့ ဓာတ်ပုံ အောက်မှာ ‘၁၈၈၈ ခုနှစ်မှ စ၍ ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းသည် လူတော် လူကောင်းများ ဉာဏ်ကောင်းသူများကို မွေးထုတ်ပေးခဲ့သည်’ လို့ ရေးထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြော်ငြာ ဆိုတာ ကျော်

အောင် ညာတဲ့ သဘောပါ။ ဒီပြင် ကျောင်းတွေနှင့် ဘာမှ မထူးပါဘူး။ သူတို့ ကျောင်းက ထွက်တဲ့ လူတော် လူကောင်းတို့ ဉာဏ်ကောင်းသူ ဆိုလို့လည်း သိပ် မတွေ့ရပါဘူး။ အဲ၊ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်တော့ ရှိချင် ရှိမှာပေါ့။ ဒါလောက်တော့ ဘာပြောလောက်လို့လဲ။ သူတို့ကျောင်း မရောက်လို့ တခြား ကျောင်းကို ရောက်သွားရင်လည်း တော်တဲ့ လူက တော်မှာပဲ။

အဲဒီ နေ့က စနေနေ့။ ဆက်ဇုံ ကျောင်းနှင့် ဘောလုံးပွဲ ရှိတယ်။ ပင်ဆေ ကျောင်း တစ်ဝိုက်မှာတော့ ဆက်ဇုံကျောင်းနှင့် ကန်တဲ့ ဘောလုံးပွဲဟာ တကယ့် ပွဲကြီးပွဲကောင်းပေါ့။ ပြီးတော့ ပွဲက ဒီနှစ် အဖို့ နောက်ဆုံးပွဲ။ ကွင်းပိတ်ပွဲ။ ဒီတော့ ပင်ဆေ ကျောင်းကများ မနိုင်ရင် ကျောင်းအုပ်ကြီးဟာ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် သတ်များ သေမလား မသိဘူး။ ကျွန်တော် မှတ်မိသေးတယ်။ အဲဒီနေ့ ညနေ သုံးနာရီလောက်မှာ ကျွန်တော်က သော်ဇင် တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ရပ် နေတယ်။ သော်ဇင် တောင်ကုန်း ဆိုတာ ပြည်တွင်းစစ်တုန်းက သုံးခဲ့တဲ့ အမြောက်ကြီး ပြထားတဲ့ နေရာရဲ့ ဒီဘက်က ကမူကလေးရယ်။ အဲဒီ ကုန်း လေးပေါ်က စီးကြည့်ရင် နှစ်သင်းလုံးကို ကောင်းကောင်း မြင်ရတယ်။ နှစ် သင်းစလုံးက လူတွေ ဘောလုံး အပို့ အယူ လုပ်တာတို့ ဘာတို့ကိုလည်း သေသေချာချာ မြင်ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဒီကုန်းလေးပေါ်က တက် ကြည့်တာ။ ဂရင်းစတင်းဘက်ကိုတော့ ကောင်းကောင်း မမြင်ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဘက်က အော်ဟစ် အားပေးသံတွေ၊ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ပြောဆိုနေသံ တွေကိုတော့ ကြားနေရတယ်။ ပင်ဆေ ကျောင်းဘက်က အားပေးနေကြတာ လေ။

ကျွန်တော်က လွဲရင် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းလုံး အဲဒီဘက်မှာ ရောက်နေတာကိုး။ ဆက်ဇုံ ကျောင်းဘက်ကတော့ သိပ် အားပေးသံ မကြား ရဘူး။ ဘယ်ကြားရမလဲလေ။ သူတို့ အသင်း ခများ တစ်ရပ်တစ်ကျေးက လာ ကန်ရတာ ဖြစ်လေတော့ လူများများ ခေါ်မလာနိုင်ဘူးပေါ့။

ကျောင်း ဘောလုံးပွဲတွေ ထုံးစံမှာ မိန်းကလေးတွေ များများစားစား လာ လေ့ မရှိဘူး။ တန်းကြီး ကျောင်းသားကြီးတွေကိုသာ မိန်းကလေးတွေကို ခေါ် ခွင့် ပြုတယ်။ ကောင်းတာ မကောင်းတာတော့ ကျွန်တော် မသိဘူးဗျာ။ မိန်း ကလေး မခေါ်ရဘူး ဆိုတဲ့ စည်းကမ်းကိုတော့ ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။ ပျင်း စရာကြီး။ ကိုယ့်နား တစ်ဝိုက်မှာ ကောင်မလေးတွေ မြင်ရရင် အိပ်ချင်ပြေတာ ပေါ့။ အပျင်းပြေတာပေါ့။ သူတို့ ဘာသာ လက်မောင်းက ဝဲကိုပဲ ကုတ်နေနေ။

တစ္ဆီးခိုး နှပ်ညှစ်ချင် ညှစ်နေပေစေ၊ တခစ်ခစ်နှင့် ကမြင်းကြော ထချင်လည်း ထနေကြ ပေစေ အရေးမကြီးပါဘူး။

အဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းဘောပွဲတွေကို ဆယ်လ်မာတော့ မကြာခဏ လာတတ်ရဲ့။ ဆယ်လ်မာ ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းက ကျောင်းအုပ်ကြီး သမီး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်ထက် ကြီးတယ်။ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်လောက်အောင် တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်ကလေးကတော့ သိပ်မဆိုးဘူး။ တစ်ခါမှာ ကျွန်တော်နှင့် သူ မြို့ထဲမှာ ဘတ်စ်ကား စီးလာရင်း ထိုင်ခုံချင်း ကပ်လျက် သား သွားကျတာနှင့် စကား နည်းနည်းပါးပါး ပြောဖူးတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ ကို သဘော ကျသွားတယ်။ နှာခေါင်းတော့ နည်းနည်း ကြီးတယ်။ လက် သည်းတွေကလည်း ကိုက်ထားလိုက်တာ အကုန် အပဲ့နှင့် အရွံ့ချည်းပဲ။ ပြီး တော့ သူ့ ကိုယ်ပေါ်မှာလည်း အတုတွေ အခုအခံတွေလည်း လုပ်ထားလိုက် သေးတယ်။ သူ့ကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ သနားသလိုလိုတောင် ဖြစ်မိတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို သဘောကျတာက သူ့ အဖေက ကျောင်းအုပ်ကြီးပေမဲ့ စခန်း မကြီးဘူး။ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိတယ်။ အဲဒါကို သဘော ကျတာ။ သူ့ အဖေ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဟိတ်ဟန် များတာတို့ ဘာတို့ကိုလည်း သူ သိပုံ ရ တယ်။

သူများတွေလို ကွင်းထဲ ဆင်းပြီး မကြည့်ဘဲ သော်ဇင် တောင်ကုန်းပေါ် က ကြည့်တာက အကြောင်း ရှိတယ်။ ကျွန်တော်က လုံသိုင်း အဖွဲ့နှင့် နယူး ယော့က ပြန်လာတာ။ ကျွန်တော်က အဲဒီ လုံသိုင်း အဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင် သွားရတာလေ။ ဘယ်ဆိုးလို့တုံး။ အကောင်ကြီးပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်း က မက်ဘာနီ ကျောင်းနှင့် လုံသိုင်း ပြိုင်ကစားဖို့ အဲဒီနေ့ မနက်ပိုင်း နယူး ယော့ကို လာခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မကစားဖြစ်ဘူး ခင်ဗျ။

ဖြစ်ပုံက ဒီလိုလေ။ နယူးယော့ကို ရောက်တော့ ကျွန်တော်က အားကစား ပစ္စည်းတွေကို မြေအောက် ဘူတာထဲမှာ ခဏ ချထားပြီး နံရံမှာ ကပ်ထားတဲ့ နယူးယော့ မြေပုံကြီးကို သွားကြည့်တယ်။ မြေအောက် ဘူတာရုံ မြေပုံကြီးကို ကြည့်ရတဲ့ အကြောင်းက ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ဘယ်နေရာ ဆင်းပြီး ဘယ် အပေါက်က ထွက်ရမယ် ဆိုတာ ဒါမှ သိမှာကိုး။ ပြန်လာတော့ ပစ္စည်းတွေ မရှိတော့ဘူး ခင်ဗျ။ လစ်သွားပြီ။ ကျွန်တော့် အပြစ် မဟုတ်ဘူးလေ။ မြေပုံ ကြည့်မှ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ဘယ်ရောက်မယ်၊ ဘယ်ဘူတာ အပေါက်က ထွက်ရမယ် ဆိုတာ သိမှာကိုး။

ဒါနှင့် ကျွန်တော်တို့ အသင်း မကစားဖြစ်တော့ဘဲ ပြန်လာခဲ့ကြရတာ။ အမှန်က ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ညစာ စားချိန်လောက်မှ ပြန်ရောက်ရမှာ။ ခုတော့ နေ့လယ် နာရီပြန် နှစ်ချက်လောက်မှာ ပြန်လာခဲ့ရတယ်။ အပြန်ကျ တော့ ကစားမယ့် ကောင်တွေက စိတ်ဆိုးလို့ ရထားပေါ်မှာ ကျွန်တော့်ကို စကား တစ်လုံးမှ မပြောကြဘူး။ တော်တော်တော့ ရယ်ရတယ်။

ကွင်းထဲကို သွားပြီး မကြည့်တဲ့ နောက်အကြောင်း တစ်ခုက ကျွန်တော့် သမိုင်းဆရာ စပင်ဆာကို သွားနှုတ်ဆက်ရဦးမှာမို့ အထဲကို မဝင်တော့တာ။ ဆရာ စပင်ဆာက တုပ်ကွေး ကွေးပြီး အိပ်ရာထဲ လဲနေတယ်။ နာတာလူး ပွဲတော် ကျောင်းပိတ်ချိန် အထိ ဆရာနှင့် ကျွန်တော် ပြန်တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ် ဘူး။ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရင် သူ့ဆီကို ခဏ လာခဲ့ဦးလို့ ဆရာက မှာထားတယ် လေ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် ဒီတစ်ခါ အိမ်ပြန်ရင် ပင်ဆေ ကျောင်းကိုလည်း ပြန်ရောက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဪ၊ မေ့နေလို့။ ဒီအကြောင်းကို ပြောရဦးမယ်။ ကျောင်းအာဏာပိုင် တွေက ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းက ထုတ်ပစ်လိုက်တယ် ခင်ဗျ။ နာတာလူး ကျောင်းပိတ်ရက် ပြီးရင်လည်း ဒီကျောင်းကို ကျွန်တော် ပြန်လာစရာ အကြောင်း မရှိတော့ဘူး။ ခြောက်လပတ် စာမေးပွဲမှာ ကျွန်တော် လေးဘာသာ ကျတယ်။ ဒီတော့ ကျောင်းအာဏာပိုင်တွေက သူတို့နှင့် လာတွေ့ဖို့ ကျွန်တော့်ကို နို့တစ် ထုတ်ထားတယ်။ အထူးသဖြင့် ခြောက်လပတ် အပြီးမှာ ကျွန်တော့် မိဘတွေက ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် လာပြီး မဆွေးနွေးခင်မှာ ကျွန်တော်လည်း လိုက်လာပြီး ဆရာကြီးနှင့် တွေ့ရမယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သွားမတွေ့ဖြစ်ဘူး။ ဒါနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းက ထုတ်ပစ်လိုက်တာပဲ။ ပင်ဆေ ကျောင်းမှာ ဒီလိုပဲ စာမေးပွဲ ကျတဲ့ ကျောင်းသားတွေကို မကြာခဏ ထုတ်ပစ်တတ်တယ်။ သူ ကျောင်းက အောင်ချက်ကို တော်တော် ဂရုစိုက်တယ်။ ဂရုစိုက်တဲ့ အတိုင်း အောင်ချက်လည်း တော်တော်လေး ကောင်းပါတယ်။

ရာသီက ဒီဇင်ဘာလကြီးရယ်။ တော်တော်လေး အေးနေပြီ။ အေးလိုက် သမှ ကျွန်တော်တို့ အရပ် စကားနှင့် ပြောရရင် စုန်းမရဲ့ နို့သီးခေါင်း ကျနေ တာပဲ ခင်ဗျ။ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ဆိုတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ လေက တဟူးဟူးနှင့် အေးလိုက်တာ မပြောပါနှင့်တော့။ ကျွန်တော့်မှာ ပြောင်းပြန် လှန်ဝတ်လို့ ရတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီလေး တစ်ထည်ပဲ ပါလာတယ်။ လက်အိတ်တို့ ဘာတို့လည်း မပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်တုန်းက ကျောင်းဆောင်က

ကျွန်တော့် အခန်းထဲမှာ သူခိုး ခိုးခံလိုက်ရတယ်လေ။ ကုလားအုတ်မွှေး ကုတ် အင်္ကျီနှင့် ကုတ်အင်္ကျီထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ သိုးမွှေး လက်အိတ်ကလေးပါ အဆစ် ပါသွားတယ်။ ပင်ဆေ ကျောင်းမှာ ဒီလို အလစ်သမားကလည်း သိပ်ပေါတာပဲ ခင်ဗျ။ အများအားဖြင့် ကြေးရတတ် သားသမီးတွေ လာကြတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အလစ်သမား တော်တော် ပေါတယ်။

ကျွန်တော့် အထင် ပြောရရင်တော့ လူကုံထံ သားတွေ ပိုက်ဆံရှိ သား သမီးတွေ ထားတဲ့ စရိတ်စက ကြီးတဲ့ ကျောင်း ဖြစ်လေလေ အလစ်သမား ပေါလေလေလို့ ထင်တာပဲ။ တကယ် ပြောတာ။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်လည်း အမြောက်ကြီးနားမှာ ရပ်ရင်း ဘောလုံးပွဲကို လှမ်းကြည့်နေတယ်။ အေးလိုက် တာတော့ မပြောပါနှင့်တော့။ ချေးချမ်းတယ် ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ထင်တာပဲ။ ကြည့်လိုသာ ကြည့်နေရတယ် သိပ်လည်း စိတ်မပါပါဘူး။ ကျွန်တော့် စိတ် ထဲမှာ ငါ ဒီကျောင်းက ထွက်ရတော့မှာပါလား ဆိုတဲ့စိတ် ပေါ်လာအောင် နှလုံးသွင်းဖို့ ကြိုးစားကြည့်တယ်။ အရင်ကတော့ ကျွန်တော် ကျောင်းတွေက ထွက်၊ ရပ်ရွာတွေက ထွက်လိုသာ ထွက်ခဲ့ရတယ်။ ကိုယ်ထွက်လာခဲ့တာကို ဘာမှ သတိ မပြုမိခဲ့ဘူး။ ထွက်ဆိုလိုသာ ထွက်လာရတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ ထွက်လာမှန်းတောင် မသိလိုက်ဘူး။

ကျွန်တော် ဒါမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူးလေ။ နေရာ တစ်ခုကို ကိုယ်က စွန့်ခွာ ရတော့မယ် ဆိုရင် ဪ ဒီနေရာကလေးကို ငါ စွန့်ခွာ သွားရတော့မှာပါ လား ဆိုတဲ့ အသိကလေး ခံစားချက်ကလေး ပေါ်ချင်တယ်။ ဝမ်းနည်းချင် နည်းပေါ့၊ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်ပေါ့၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဘယ်လိုမှ ခံစားချက် မရှိဘဲ ထွက်လာတာနှင့် စာရင် သူက တော်သေးတာပေါ့လေ။

ကျွန်တော် ကံကောင်းတယ်။ ဒီကျောင်းက ထွက်ရမယ် ဆိုတော့ ကျွန် တော့်မှာ လွမ်းစရာ အမှတ်ရစရာကလေး တစ်ခုကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း သတိရလာတယ်။ မနှစ်က ဒီအချိန် မတိုင်ခင် အောက်တိုဘာလလောက်မှာ ပေါ့။ ကျောင်းစာသင်ခန်း ရှေ့က ကွင်းပြင်မှာ ကျွန်တော်ရယ်၊ ရောဗတ်ရယ်၊ ပေါရယ် သုံးယောက် ဘောလုံး ကန်နေကြတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး ပေါင်းလို့ သင်းလို့ ကောင်းပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ရောဗတ်က ပိုပြီး ပေါင်းလို့ ကောင်း တယ်။ ညစာ မစားခင်ကလေးမှာပေါ့။ တော်တော်လေး မှောင်စ ပြုနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်လည်း ဘောလုံးကန် ကောင်းကောင်းနှင့် ဆက်ကန်နေကြတယ်။ ကန်ရင်းနှင့် မှောင်သည်ထက် မှောင်လာပြီ။ မှောင်သမှ

တစ်ခါတလေ ဘောလုံးကိုတောင် ကောင်းကောင်း မမြင်ရတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆက်ကစားမြဲ ကစားနေကြတယ်။ ဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့ကို ဇီဝဗေဒ သင်တဲ့ ဆရာ ဖန်စီဟာ စာသင်ခန်း ပြတင်းပေါက်က ထွက်ကြည့်ပြီး အဆောင် ပြန်ကြဖို့ ပြောတယ်။ ခဏ နေရင် ညစာ ခေါင်းလောင်း တီးတော့ မယ်တဲ့။ မိုးချုပ်လှပြီတဲ့။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ကစားတာကို ရပ်လိုက်ကြရတယ်။

ဒီတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဒီလို အမှတ်ထင်ထင် ကိစ္စလေးတွေ၊ တသစရာ လွမ်းစရာ ကိစ္စလေးတွေကို ပြန်ပြန်ပြီး သတိ ရလာရင် နှုတ်ဆက် လိုက်ရတဲ့ အခါ စိတ်ပါလက်ပါ ရှိတယ်။ စိတ်ထဲမှာ ဘာလွမ်းစရာမှ မရှိဘဲ ခွဲခွာခါနီး နှုတ်ဆက်ရတာဟာ တော်တော် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတယ်။ သိပ်ပြီး ဝတ် ကျော့တန်းကျော့ နိုင်လွန်းတယ်။ လောကဝတ် သက်သက် ဖြစ်နေတယ်။

ဒါနှင့် ကျွန်တော်လည်း ဒီအဖြစ်အပျက်ကလေးကို သတိ ရတာနှင့် တစ် ပြိုင်နက် ဘောလုံးပွဲကို ဆက်မကြည့်တော့ဘဲ သမိုင်းဆရာ ဆရာ စပင်ဆာ အိမ်ဘက်ကို ပြေးလာခဲ့တယ်။ ဆရာ စပင်ဆာက ကျောင်း ပရိဝုဏ်ထဲမှာ မနေဘူး။ အပြင်ဘက် အန်ထော်နီ ဝိန်း လမ်းမှာ နေတယ်။

ဆရာ အိမ်ဝင်းပေါက်ဝ အထိ ကျွန်တော် ပြေးလာခဲ့တယ်။ အနား ရောက် တော့မှ အမောဖြေရတယ်။ ကျွန်တော်က သက်လုံ သိပ်ကောင်းတဲ့ကောင် မဟုတ် ဘူး။ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ ကျွန်တော်က ဆေးလိပ် သောက်တာကိုး။ အဖေတို့ အမေတို့က ကျွန်တော် ဆေးလိပ် ပြတ်အောင် လုပ်ကြပါသေးရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မပြတ်ပါဘူး။ နောက်တစ်ချက်က ကျွန်တော်ဟာ မနှစ်ကထက် ခြောက်လက်မ ခွဲလောက် ပိုပြီး အရပ် ထွက်လာတယ်။ ဆေးလိပ် သောက်တဲ့ အတွက် ကျွန် တော့်မှာ တီဘီလိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်တယ်။ အမယ်လေး၊ သွေးစစ်ရ၊ ဓာတ်မှန် ရိုက်ရနှင့် လုပ်လိုက်ရတာ ဖတ်ဖတ်ကို မောနေတာပဲ။ တော်ပါသေးရဲ့၊ ဘာမှ မတွေ့ရဘူး။

ကျောင်းပရိဝုဏ် ဝင်းဝမှာ တစ်အောင့်လောက် အမော ဖြေပြီး လမ်း အတိုင်း ကျွန်တော် ပြေးလာခဲ့တယ်။ အေးလိုက်တာကလည်း မပြောပါနှင့် တော့။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အရေးတကြီး ပြေးနေရသလဲ ဆိုတာတော့ ကျွန် တော် မသိဘူး။ စိတ်ထဲမှာ ပြေးချင်ချင် ရှိတာနှင့်ကို ပြေးလာခဲ့တာပဲ။ လမ်း တစ်ဖက်ကို ဖြတ်ကူးလိုက်တော့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော်ဟာ ပျောက် သွားမလားလို့ ထင်လိုက်ရတယ်။ မှောင်ကလည်း မှောင်၊ အေးကလည်း အေး

mgyoe.com

တော့ ကျွန်တော်ဟာ လောကကြီးထဲက ပျောက်သွားမလားလို့တောင် စိတ်ထဲမှာ ထင်လိုက်မိတယ်။

ဆရာအိမ် ရောက်တော့ ကျွန်တော် တံခါး ခေါင်းလောင်းကို ခပ်တင်းတင်းလေး ဖိလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရေခဲမတတ် အေးစက်နေပြီလေ။ နားရွက်တွေက ထုံကျဉ်ပြီး လက်ချောင်းလေးတွေ ဆိုတာလည်း တောင့်တင်းနေပြီ။ ကောင်းကောင်းတောင် ကွေးလို့ မရချင်တော့ဘူး။ ကဲပါဗျာ၊ တံခါး မြန်မြန် ဖွင့်ပေးကြစမ်းပါလို့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲက လှမ်းအော်မိတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဆရာကတော် ထွက်လာတယ်။ သူတို့ အိမ်မှာ အိမ်ဖော်တို့ ဘာတို့ မရှိဘူးလေ။ ဧည့်သည် စောင့်သည် လာလို့ တံခါး ဖွင့်ပေးရင် သူတို့ ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပေးကြတာချည်းပဲ။ အိမ်ဖော် မရှိတာလည်း မပြောနှင့်၊ သူတို့မှာ ကြွယ်ပိုး ကြွယ်ဝလည်း မဟုတ်ဘဲကိုး။

‘ဟဲ့၊ ဟိုလိဒင်လား၊ ပေါ်မှ ပေါ်လာသေးသကိုး၊ လာ လာ၊ အပြင်မှာ အေးလှရောပေါ့’ လို့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်တယ်။

ဆရာကတော်ဟာ ကျွန်တော့်ကို တွေ့ရတော့ ဝမ်းသာနေတယ်။ ဆရာကတော်က ကျွန်တော့်ကို ချစ်တာကိုး။

အေးလေ၊ ဒါက ကျွန်တော့် အထင်ပေါ့။

ကျွန်တော်လည်း အိမ်ထဲကို ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်လိုက်တယ်။

‘ဆရာကတော်၊ နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား၊ ဆရာကော နေကောင်းတယ်နော်’ လို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်တယ်။

‘လာ၊ လာ၊ နင့် အင်္ကျီကို ငါ့ ချွတ်ပေး’ လို့ ပြောတယ်။

ဆရာကတော်က ဆရာ နေကောင်းရဲ့လားလို့ ကျွန်တော့် အမေးကို ကြားဟန် မတူဘူး။ ဟုတ်သားပဲ။ ဆရာကတော်က နည်းနည်း နားလေးတာကိုး။ ဘယ်ကြားမလဲ။

အိမ်ရှေ့ အဝင်က အင်္ကျီ ချိတ်တဲ့ အခန်းကလေးထဲမှာ ကျွန်တော့် ကုတ်အင်္ကျီကို သွားချိတ်တယ်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းပေါ်မှာ တင်နေတဲ့ နှင်းပွင့်တွေကို လက်နှင့် သပ်ချလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က ခရူးကက် ခေါ်တဲ့ သင်္ဘောသား ဆံပင် တိုတိုလေး ထားတော့ ဘယ်တော့မှ ခေါင်းဖြီးတယ် မရှိလှဘူး။

သူ ကြားအောင် ဆိုပြီး ကျွန်တော်က အသံ ကျယ်ကျယ်နှင့် ‘ဆရာကတော်၊ နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား’

သူက တံခါးကို ပြန်ပိတ်ရင်း ‘ပြန်ကောင်းတာ မကြာသေးဘူးကွယ့်၊ မင်းကော ဘယ်လိုလဲ’

သူ မေးပုံက တစ်မျိုးပဲ။ ကျွန်တော် ကျောင်းထုတ်ခံရတာကို ဆရာ ပြော ပြလို့ သိနေတဲ့ ပုံမျိုး။

‘ကောင်းပါတယ်၊ ဆရာကော တုပ်ကွေး ကွေးတုန်းပဲလား’

‘ခုတော့ ပျောက်သွားပါပြီကွယ်၊ မင်းကို ကြည့်ရတာ၊ ကဲ ကဲ၊ မင်း ဆရာဆီ သွားလိုက်ဦး၊ အခန်းထဲမှာ ရှိလေရဲ့’

J

ဆရာတို့ လင်မယားက ကိုယ့်အခန်းနှင့်ကိုယ် နေကြတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး ခုနစ်ဆယ်နား ကပ်နေကြပြီ ထင်တယ်။ ကျော်တောင် ကျော်ပြီလား မဆိုနိုင် ဘူး။ ဆရာတို့ လင်မယားကို ကြည့်ရတာ တော်တော် အသည်း ယားဖို့ ကောင်း တယ်။

ကျွန်တော် အသည်း ယားတယ် ဆိုတာ ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော်က ဆရာ့ကို အထင်ကြီးတယ်၊ လေးစားတယ်။ ဒီအသက်အရွယ်ကြီး အထိ ဘာဖြစ်လို့များ ကျောင်းဆရာ လုပ်နေသေးလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ဘူး။ ဆရာ ကို ကြည့်တော့ ခါးက တော်တော်ကို ကိုင်းနေပြီ။ ကျောင်းမှာ စာသင်ရင်း မြေဖြူတို့ ဘာတို့ လွတ်ကျသွားရင် တော်တော်နှင့် ကုန်းကောက်လို့တောင် မရဘူး။ ရှေ့တန်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ ကျောင်းသား တစ်ယောက်ယောက်က ထပြီး ကောက်ပေးရတာချည်းပဲ။ အမှန်ကတော့ ဆရာ့ကို အထင်ကြီး လေးစားလို့ ကျွန်တော်က ဒီလို ထင်နေတာပါ။ တကယ်တော့ ဆရာလည်း လူပါပဲ။ ကြွား ချင် ဝါချင်တာကလေးတွေ ရှိမှာပေါ့။

ဥပမာ ဆရာ ကြွားတာကလေး တစ်ခုကို ကျွန်တော် ပြောရဦးမယ်။ တစ်ခါတုန်းက ဆရာက ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသား တစ်သိုက်ကို ချောကလက် ကျိုပြီး ကျွေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ချောကလက် စားနေတုန်းမှာ ဆရာက သူ ဝယ်လာတဲ့ နာဗာဂျို စောင်ကြီးကို ထုတ်ပြတယ်။ သူနှင့် ဆရာကတော် အိန္ဒိယ လူနီ တစ်ယောက်ဆီက ဝယ်လာတာတဲ့။

အမှန်ကတော့ သူ့စောင်က ဒီလောက် ကောင်းတဲ့ စောင်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆရာ မနေနိုင်ဘူး။ သူ ဝယ်လာတာကို ထုတ်ပြပြီး ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်သေးတယ်။ အသက် ကြီးလာပြီ ဆိုရင် ဘယ်သူ ဖြစ်ဖြစ် ဘာမဟုတ်တာလေးတွေကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်ချင် လုပ်နေကြသလား မပြောတတ်ပါဘူး။

ဆရာ အခန်းက တံခါး ပွင့်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တန်းပြီး ဝင်မသွားပါဘူး။ ယဉ်ကျေးသမှု အနေနှင့် တံခါး ခေါက်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ဝင်သွားတော့ ဆရာက သားရေ ထိုင်ခုံကြီးပေါ်မှာ စောစောက ကျွန်တော် ပြောတဲ့ နာဗာဂျီ စောင်ကြီးကို ခြုံလို။

ကျွန်တော်က တံခါး ခေါက်လိုက်တော့ ‘ဘယ်သူလဲဟေ့၊ ဟိုလင်ဒင်လား၊ လာ၊ လာ’ လို့ လှမ်းအော်တယ်။ ဆရာဟာ အတန်းပြင်မှာလည်း လေသံ ခပ်ကျယ်ကျယ်ပဲ။

အခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ ငါ လာမိတာ မှားပြီ ထင်တယ်လို့ ကျွန်တော့် ဘာသာ ထင်လိုက်မိတယ်။ ဆရာက ‘အတ္တလန္တိတ် လစဉ်’ မဂ္ဂဇင်းကို ဖတ်လို့။ သူ့ဘေး ပတ်ပတ်လည်မှာလည်း ဆေးပုလင်းတွေ၊ ဆေးလုံးတွေ၊ ဆေးပြားတွေ ပြန့်ကျဲလို့။ အခန်း တစ်ခန်းလုံးလည်း ဗစ် ပရုတ်ဆီနဲ့က ထောင်းထောင်း ထနေတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ နေမကောင်းတဲ့ လူကို သိပ်ရှောင်ကွင်းလေ့ မရှိသော်လည်း ဆရာ အနားကို လာရတာ တော်တော် စိတ်ညစ်သွားတယ်။ ပိုပြီး စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတာက ဆရာဟာ ဟောင်းနွမ်းနေတဲ့ ရေချိုး ဝတ်ရုံကြီးကို ဝတ်ထားတယ်။ ဝတ်ရုံကြီးကလည်း တော်တော် ဟောင်းနေပါပြီ။ သူ မွေးခါစတည်းက ဝတ်လာတဲ့ ဝတ်ရုံများလားတောင် အောက်မေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း တစ်မျိုး။ အသက် ကြီးကြီး လူတွေ ညဉ့်အိပ် အင်္ကျီကြီးတွေ၊ ရေချိုးခန်း ဝတ်တဲ့ ဝတ်ရုံကြီးတွေကို ဝတ်နေတာ မြင်ရင် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ။ တယ် မကြိုက်ချင်ဘူး။ ဝတ်ရုံ အင်္ကျီကို ရင်ဘတ် ဟထားတော့ သူတို့ရဲ့ နံရိုးတွေ၊ ရင်ခေါင်းရိုးတွေက အပြိုင်းပြိုင်း ပေါ်လို့။ ပြီးတော့ ခြေထောက်တို့၊ ပေါင်တံတို့ကလည်း ပလွေရိုး ကျနေတာပဲ။

ရေချိုးဆိပ်တို့၊ ပင်လယ် ကမ်းစပ်တို့မှာ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေ ရေချိုး ဝတ်ရုံကြီးတွေ ဝတ်တာကို ကျွန်တော် မြင်ဖူးတယ်။ ဘယ်လိုမှ ကြည့်မကောင်းဘူး။ ခြေထောက်တွေ၊ ပေါင်တံတွေက ဖြူရော်ရော်။ အမွှေးအမှင်တို့ ဘာတို့လည်း မရှိဘူး။ ပြောင်ချောချောရယ်။

‘နေကောင်းရဲ့လား ဆရာ၊ ဆရာ ပေးလိုက်တဲ့ စာ ရပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ပေးရတာလဲ၊ ကျွန်တော် လာနှုတ်ဆက်မှာပေါ့ ဆရာ’

နာတာလူး ကျောင်းပြန်ဖွင့်ရင် ကျွန်တော် ကျောင်းကို ပြန်လာမှာ မဟုတ် တော့တဲ့ အတွက် သူ့ဆီကို လာပြီး နှုတ်ဆက်ဖို့ စာကလေး တစ်စောင် ကျွန် တော်ဆီ ရေးထားတာကိုး။

‘ထိုင်ကွာ’ ဆိုပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ တက်ထိုင်ဖို့ လက်ညှိုး ထိုးပြတယ်။

ကျွန်တော်က ဝင်ထိုင်ရင်း ‘တုပ်ကွေး ဘယ့်နှယ် နေသေးလဲ ဆရာ’

‘သိပ်မကောင်းသေးဘူးကွ၊ ကောင်းတယ် ဆိုရင် ဘယ် ဒီလို နေမလဲ ကွာ၊ ဆရာဝန် ခေါ်မှာပေါ့’ လို့ ဆရာက ပြောတယ်။ ဆရာက သူ့စကားကို သူ သဘောကျပြီး ရယ်နေတယ်။ ပြီးတော့မှ ကိုယ်ကို ကြိုးစားပြီး မတ်အောင် လုပ်လိုက်ရင်း ‘ဘောလုံးပွဲ မသွားဘူးလား၊ ပွဲကတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲကွ’

‘သွားပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် ခု အဲဒီက လာခဲ့တာ၊ ကျွန်တော်လည်း လုံသိုင်း အသင်းနှင့် နေ့လယ်ကမှ နယူးယော့က ပြန်လာတာ ဆရာ’

အမယ်လေးဗျ၊ သူ့ ခုတင်ကလည်း ဇိမ်မရှိလိုက်တာ။ ကျောက်ဆောင် ကြီးပေါ် တက်ထိုင်နေရသလိုပဲ။

ခဏ ကြာတော့ ဆရာက မျက်နှာ တည်သွားတယ်။ ဆရာဟာ ဒီလိုပဲ ရယ်စရာကို တစ်ချက်လောက်သာ ပြောပြီး မျက်နှာ ပြန်တည်သွားတတ်တာ ချည်းပဲ။

‘မင်း၊ တို့ကျောင်းကို ပြန်မလာတော့ဘူးပေါ့’

‘ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ မလာတော့ဘူးလို့ စိတ်ကူးတယ်’

ဆရာဟာ ဘာမှ မပြောဘဲ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေတယ်။ စကား ပြောရင် ကျွန်တော့် ဆရာလောက် ခေါင်းလေး တညိတ်ညိတ် လုပ်တတ်တဲ့ လူမျိုးကို ကျွန်တော် တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် တောင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်ရသလဲ ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြော တတ်ဘူး။ တကယ်ပဲ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေရလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ခေါင်းနှင့် ကိုယ့်ဖင်ကိုတောင် ခွဲခြား မသိတတ်လောက်အောင် ရိုးလွန်း အလွန်းတဲ့ သူမို့လား။ ဘာကြောင့်လို့တောင် မပြောတတ်တော့ဘူး။

‘မင်း ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် သွားတွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ သူက ဘာပြော လိုက်သလဲ’

‘တွေ့ပါတယ် ဆရာ၊ နှစ်နာရီလောက် ကြာပါတယ်’

‘ဘာပြောလိုက်သလဲ’

‘ဘဝ ဆိုတာ ကစားပွဲကြီးနှင့် တူတယ်။ ကစားပွဲမှာ ဝင်ကစားရင် သူ့ စည်းကမ်းတွေနှင့် အညီ ကစားရမယ် စသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမတာပေါ့ ဆရာ၊ ဒီပြင်တော့ ထူးထူးထွေထွေ ဘာမှ မပြောပါဘူး။ ဘဝ ဆိုတာ ကစားပွဲ ကြီးနှင့် တူတယ် ဆိုတာကိုချည်းပဲ ပြောတာပါပဲ’

‘ဟုတ်သားပဲ၊ တကယ်တော့ ဘဝ ဆိုတာ ကစားပွဲကြီးပဲ ငါ့တပည့်၊ ဒီ ကစားပွဲကြီးမှာ သူ့စည်းကမ်းနှင့်သူ ကစားရပေလိမ့်မယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ’

လာပြန်ပြီ။ ကျွန်တော့် ဆရာကလည်း ဘဝ ဆိုတာ ကစားပွဲတဲ့။ ဘာ ကစားပွဲလဲ။ ကိုယ့်ဘက်က အနိုင်ရအောင် ကောင်းကောင်း ကစားနိုင်တဲ့ လူ တော်တွေချည်း ရှိရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ဘဝ ဆိုတာ ကစားပွဲကြီးပေါ့။ ဒါ ပေမဲ့ ကိုယ့်ဘက်က လူညံ့ လူရှော်တွေချည်း ရှိနေရင် ဒီကစားပွဲကြီးက ဘာ လုပ်မှာလဲ။ ရှုံးနေတဲ့ ကစားပွဲကြီး။ အလကား ကစားပွဲကြီး။

‘ဆရာကြီးက မင်း မိဘတွေဆီကို စာရေးဦးမတဲ့လား’

‘တနင်္လာနေ့ကျရင် ရေးမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ် ဆရာ’

‘မင်းကကော မင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ အိမ်ကို စာရေးပြီးပြီလား’

‘မရေးတော့ဘူး ဆရာ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ည အိမ်ပြန်ရောက်တော့မှပဲ အကျိုး အကြောင်းကို ပြောပြတော့မယ်’

‘မင်း မိဘတွေက ဘာပြောမယ် ထင်သလဲ’

‘သူတို့ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဆူကြမှာပေါ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ကျောင်း ပြောင်းတာ လေးကျောင်းတောင် ရှိနေပြီ ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးကြ မှာပေါ့’

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းခဲ့တယ်။ ခုလည်း ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါအောင် ယမ်းလိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော် စကား ပြောရင် ‘ကိုယ့်လူ’ ဆိုတဲ့ စကားကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မကြာခဏ သုံးတတ်တယ်။ ကျွန်တော်က ဝေါဟာရ မကြွယ်တာလည်း ပါတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့် အသက်ထက် ငယ်နေပုံပေါက်လို့လည်း ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က ၁၆ နှစ်။ ခုဆိုရင် ၁၇ နှစ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ၁၃ နှစ် သားလေးလို နေတုန်းပဲ။ ရယ်စရာတော့ ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်တော့ အရပ်က ခြောက်ပေ နှစ်လက်မ။ ခေါင်းကလည်း တစ်ခေါင်းလုံး ဖြူဖွေးနေပြီ။

တကယ် ပြောတာ။ ကျွန်တော့် ခေါင်းရဲ့ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာ ဆိုရင် ဆံပင်ဖြူတွေ သန်းချီပြီးတောင် ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ခေါင်းတစ်ခြမ်း ဖြူတာဟာ ခုမှ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဖြူတာ။ ဒါတောင်မှ တစ်ခါ တလေမှာ ကျွန်တော်ဟာ ၁၂ နှစ် သားလေး တစ်ယောက်လို နေတုန်း ထိုင် တုန်းပဲတဲ့၊ ကျွန်တော့် အဖေက ပြောတယ်။ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းတော့ မှန်ပါလိမ့် မယ်။ ဒါပေမဲ့ အကုန်လုံးတော့ မမှန်ဘူး ခင်ဗျ။

ခက်တာက လူတွေဟာ သူတို့ ပြောဆိုတာ အကုန် မှန်တယ်လို့ချည်း ထင်နေကြတယ်။ ကိုယ့်အသက်နှင့် လိုက်အောင် နေဦးလို့ လူတွေက ပြောကြ ပေမဲ့ ကျွန်တော် သူတို့ စကားကို အရေးလုပ် မနေနိုင်ဘူး။ အဲ တစ်ခုတော့ ရှိရဲ့။ သူတို့ ပြောဖန် များလာတော့ နည်းနည်း နားငြီးတယ်။ တစ်ခါတလေ တော့လည်း ကျွန်တော် လူကြီးလို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါကျတော့ သူတို့က အသိအမှတ် မပြုကြဘူး ခင်ဗျ။ မသိသလို လုပ်နေကြ တယ်။ လူတွေဟာ ကောင်းတာ လုပ်ပြီ ဆိုရင် သိပ် မသိချင်ယောင်ဆောင် တတ်ကြတယ်။ အသိအမှတ် မပြုချင်တတ်ကြဘူး။

ဆရာက ခေါင်းလေး တညိတ်ညိတ် လုပ်နေတယ်။ သူ့လက်က နှာခေါင်း ဆီကို ရောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ထင်တာကတော့ နှာကလေး တစ်တို့ လောက် တို့နေတယ် ထင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ နှာခေါင်းကို နှိုက်နေတာ။ အခန်းထဲမှာ ကိုယ့်တပည့် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေတော့ ဒီလို လုပ်တာဟာ အရေးမကြီးဘူးလို့ ထင်ပုံ ရပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ကလည်း အရေးမကြီးပါဘူး။ သို့သော် ကိုယ့်ရှေ့မှာ နှာခေါင်းကို နှိုက်နေတာ မြင်တော့ နည်းနည်း ရွံတာပေါ့ ခင်ဗျ။

‘ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနှင့် လာတွေ့တုန်းက မင်း အဖေရော အမေရော နှစ်ယောက်စလုံး ငါ တွေ့လိုက်ရပါတယ်၊ တော်တော် အထက်တန်းကျတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

သူကတော့ အထက်တန်း ကျသတဲ့။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီ စကားလုံး ကို တော်တော် မုန်းတယ်။ အရမ်း မုန်းတယ်။ လောကွတ် စကားလို့ ထင်တယ် လေ။ အဲဒီ စကားလုံးကို ကြားရတိုင်း ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။

ဒီတုန်းမှာ ဆရာဟာ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခု ပြောတော့မယ့် ပုံနှင့် ကိုယ်ကို မတ်လိုက်တယ်။ အမှန်တော့ တမင် လှန့်ချီပေးလိုက်တာပါ။ ဆရာဟာ သူ့

အနားမှာ ရှိတဲ့ အတ္တလန္တိတ် လစဉ် မဂ္ဂဇင်းကို ကျွန်တော့်ဘေး အိပ်ရာပေါ်ကို လှမ်းပစ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုတင်ပေါ် မရောက်ဘူး ခင်ဗျ။ နှစ်လက်မ လောက် လွဲသွားပြီး ခုတင် အောက်ကို ကျသွားတယ်။

ကျွန်တော်က ထိုင်ရာက ထကောက်ပြီး ခုတင်ပေါ်ကို တင်ထားလိုက် တယ်။

ကျွန်တော် အခန်းထဲက ထွက်ပြေးချင်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို သြဝါဒတွေ အရှည်ကြီး ပေးတော့မယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်ပြီလေ။ ဆရာ ပြောတဲ့ စကားတွေ၊ အဆုံးအမတွေနှင့် ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လေရှည်တာရယ်၊ အခန်းထဲက ဗစ် ပရုတ်ဆိန့်ကြီး ထောင်းထောင်း ထနေတာရယ်ကို ကျွန်တော် မခံနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ ညဝတ် အင်္ကျီကြီးလိုလို၊ ရေချိုးပြီး ဝတ်တဲ့ ဝတ်ရုံကြီးလိုလို အင်္ကျီမျိုးနှင့် ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်နေတာ ကိုလည်း ကျွန်တော် မကြည့်ချင်ဘူး။

ကျွန်တော် ထင်တဲ့ အတိုင်းပဲ။ လာပါပြီ ခင်ဗျ။ သြဝါဒရှည်ကြီး။

‘ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲကွ၊ ဒီတစ်ပတ် စာမေးပွဲမှာ မင်း ဘယ်နှဘာသာ ဖြေရသလဲ’

ဆရာ လေသံက ခါတိုင်းလို ချိုချိုသာသာတော့ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ နည်းနည်း တင်းနေတယ်လို့ ထင်တယ်။

‘ငါးဘာသာပါ ဆရာ’

‘ငါးဘာသာမှာ ဘယ်နှဘာသာ ကျသလဲ’

ကျွန်တော် ခုတင်ပေါ်မှာ နေရာ ရွှေထိုင်လိုက်တယ်။ ဒီလောက် မာကျော တဲ့ ခုတင်ကို ကျွန်တော်ဖြင့် ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်လို့ ထင်တယ်။

‘လေးဘာသာ ကျပါတယ် ဆရာ၊ အင်္ဂလိပ်စာကတော့ လွတ်လွတ်ကျွတ် ကျွတ်ကြီး အောင်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်ုပ်သား လော့ဒ် ရန်ဒယ်တို့ ဘာတို့ ဆိုတဲ့ဟာတွေကို ကျွန်တော် အကုန် ရပါတယ် ဆရာ၊ ဟူတန် ကျောင်းမှာ နေကတည်းက ဒါတွေ အားလုံးကို ကျွန်တော် အလွတ် ရခဲ့တာပါ။ တစ်ခါတလေ မှာ စာစီစာကုံး လေ့ကျင့်ရတာလောက်က လွဲလို့ အင်္ဂလိပ်စာမှာ ကျွန်တော် ဒီလောက် မကြိုးစားလိုက်ရပါဘူး ဆရာ’

ဆရာက ကျွန်တော် ပြောတာကို နားမထောင်ဘူး။ ဆရာဟာ ဒီလိုပဲ လူတစ်ယောက် ပြောရင် သူ တွေးချင်ရာကို တွေးနေတယ်။ သူများ ပြောနေတဲ့ စကားတွေ သူ နားထဲကို ရောက်ချင်မှ ရောက်တာ။

‘မင်းကို ငါ သမိုင်းမှာ အကျပေးလိုက်တယ်၊ မင်းက သမိုင်းကို တစ်လုံးမှ မသိဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ’

‘တစ်လုံးဆို တစ်လုံးမှ မသိဘူး’

ဆရာက ထပ်ပြောတယ်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာလည်း တော်တော် ခံပြင်းသွားတယ်။ ဘယ့်နှယ်ဗျာ၊ ဟုတ်ပါတယ်လို့ ကိုယ်က ဝန်ခံပြီးကာမှ နင်းကန်ပြီး ထပ်ကာတလဲလဲ ပြောနေတယ် ဆိုတော့ အောင့်တာပေါ့။ ဆရာကတော့ ဒုတိယ အကြိမ်တင် မကဘူးဗျ။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြောလိုက်သေးတယ်။

‘တစ်လုံးဆို တစ်လုံးမှ မသိဘူး၊ စာသင်တန်း တစ်ပတ်လုံးမှာ သမိုင်းစာအုပ်ကို ဖွင့်တောင် ကြည့်မှ ကြည့်ရဲ့လား မသိဘူး၊ စာအုပ်ကို ကောက်မှ ကိုင်ရဲ့လား၊ မှန်မှန် ပြောစမ်း’

‘နှစ်ခါလောက်တော့ ဟိုလှန် ဒီလှန် လှန်ဖူးပါတယ် ဆရာ’

ကျွန်တော်ကလည်း အလိုက်အထိုက် ပြောရတာပေါ့။ ဆရာက သူ့ သမိုင်းဘာသာရပ် ဆိုရင် အရမ်း တန်ဖိုးထားတယ်။ ဒီတော့ သူ့စိတ် ကျေနပ်အောင် အလိုက်အထိုက်တော့ ပြောရတော့တာပေါ့လေ။

‘ဘာ၊ လှန်ကြည့်တယ်၊ ဟုတ်လား၊ တော်တော် ဟုတ်တဲ့ ကောင်ပဲ၊ သွား၊ ဟောဟို ဗီရိုပေါ်က ဖိုင်တွဲပုံပေါ်မှာ မေးခွန်း စာရွက် ရှိတယ်၊ သွားယူချည်စမ်း’

ဒါကတော့ ကျွန်တော့်ကို သက်သက်မဲ့ ချောင်ပိတ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ထသွားပြီး ဗီရိုပေါ်က မေးခွန်း စာရွက်ကို ယူပေးရတာပေါ့။ ယူပေးပြီး အုတ်ခုံကြီးလို မာကျောနေတဲ့ သူ့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ကျွန်တော် ပြန်ထိုင်တယ်။ ဆရာ့ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ လာမိတာ မှားပြီလေ။ မှတ်ကရော။ ဆရာ့ကို နှုတ်ဆက်ချင်တဲ့ကောင် ဘယ့်နှယ်ရှိစ။

ဆရာဟာ ကျွန်တော့် အဖြေ စာရွက်ကို တီကောင် ကိုင်သလို မရဲတရဲ ကိုင်လိုက်တယ်။

‘အီဂျစ် လူမျိုးတွေ အကြောင်းကို နိုဝင်ဘာ ၄ ရက်နေ့က စပြီး ဒီဇင်ဘာ ၂ ရက်နေ့ အထိ တို့ သင်ခဲ့တယ်၊ အရေးကြီးလို့ ဒီလောက် အသေးစိတ် သင်ခဲ့တာကွ၊ ခုတော့ မင်းက မဖြေ မနေရ အမှတ်ပြည့် ပေးမယ့် အပိုင်းမှာ သွားမဖြေဘူး၊ အပို အက်ဆေး အနေနှင့် သွားဖြေတယ်၊ မင်း ရေးထားတာကိုလည်း နားထောင်၊ ဖတ်ပြရဦးမလား’

‘နေပါစေ ဆရာ၊ ရပါတယ်’

ဒါပေမဲ့ မရဘူး ခင်ဗျ။ ဆရာက ဖတ်ပြတယ်။ ဆရာသမားများဟာ ဒီလိုပဲ။ သူတို့ လုပ်ချင်ပြီ ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ သွားတားလို့ မရဘူး။ လုပ်ကို လုပ်ရမှ။

ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ကျွန်တော်လည်း ထိုင်ပြီး သူ ဖတ်ပြတာ နားထောင် နေရတာပေါ့။ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို သက်သက် အချဉ်ဖောက်နေတာလေ။

‘အီဂျစ် လူမျိုးများသည် အာဖရိက မြောက်ပိုင်းတွင် နေထိုင်လျက် ရှိသဖြင့် ရှေးဟောင်း ကော့ကေးဆပ် မျိုးနွယ်စု တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ အာဖရိကတိုက် သည် ကမ္ဘာ့ အရှေ့ဘက်ခြမ်းတွင် အကြီးဆုံး ပထဝီ တိုက်ကြီး တစ်တိုက် ဖြစ်ပါသည်’

ကျွန်တော် ရေးချင်ရာ ရေးထားတာကို ကျွန်တော်က ထိုင်ပြီး နားထောင် နေရတယ်။ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို သိက္ခာချနေတာလေ။

‘အမျိုးမျိုးသော အကြောင်းများကြောင့် အီဂျစ် လူမျိုးများသည် ကျွန်တော် တို့ အတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းပါသည်။ အီဂျစ် လူမျိုးသည် အလောင်း များကို ရာစု နှစ်ပေါင်း များစွာ ကြာသည် အထိ ပုပ်သိုးခြင်း မရှိအောင် မည်သို့ မည်ပုံ စီမံထားသည်ကို ခေတ်သစ် သိပ္ပံ ပညာ စူးစမ်းလျက် ရှိပါသည်။ ထိုပဟေဠိသည် နှစ်ဆယ် ရာစုနှစ် သိပ္ပံ ပညာကို စိန်ခေါ်လျက် ရှိပါသည်’

ဆရာက စာဖတ်တာကို ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့် အဖြေ စာရွက်တွေကို အောက်ချထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ဆရာကို မုန်းသလိုလို ဖြစ်လာတယ်။ ‘မင်းရဲ့ မဟာ စာစီစာကုံးကြီးက ဒီတင် ဆုံးသွားတယ်ကွ’ လို့ ခပ်လှောင် လှောင် ပြောတယ်။ ‘ဒါပေမဲ့ အောက်ဆုံးမှာ ငါ့ကို လိပ်တပ်ပြီး စာတစ်စောင် ပါးလိုက်သေးတယ်ကွ’ လို့လည်း လှောင်လိုက်သေးတယ်။ လူကြီးတွေ လှောင် တာ ပြောင်တာ မြင်ရင် ကျွန်တော် တကယ် ခံပြင်းတယ်။ အဘိုးကြီးက တကယ် ဂျီကျတယ်။ ဒီလောက် အရွယ် အဘိုးကြီးတွေ ဒီလောက် ဂျီကျလိမ့် မယ်လို့ ကျွန်တော် နည်းနည်းမှ မထင်မိဘူး။

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်’

သူက ရှေ့လျှောက် ဖတ်ပြနေမှာစိုးလို့ ကိစ္စ ပြတ်အောင် မြန်မြန် ပြော လိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရပ်ဘူး ခင်ဗျာရေ။ ပြောက်အိုး ဖောက်သလို တော် တော် ပူညံချင်တဲ့ အဘိုးကြီး။

သူက အသံ ထွက်ပြီး ကျွန်တော့် စာကို ဖတ်ပြတယ်။

‘ဆရာ ခင်ဗျား၊ အီဂျစ် လူမျိုးများနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် သိသမျှ ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာ၏ ပို့ချချက်များသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသော်လည်း ရှေးဟောင်း အီဂျစ် လူမျိုးတို့ အကြောင်းမှာ ဘာမျှ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်း သည်ဟု မထင်ပါ။ ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလိပ်စာမှ အပ ကျန်ဘာသာ အားလုံး ကို ကျရှုံးအောင် ဖြေခဲ့သည့် အတွက် ကျွန်တော့်ကို ဆရာ စာမေးပွဲ ချလျှင် ချနိုင်ပါသည်။ ဆရာ၏ တပည့် ဟိုလဒ် ကောဖီး’

ဆရာဟာ ကျွန်တော့် အဖြေ စာရွက်တွေကို ချပြီး ကျွန်တော့်ကို စိုက် ကြည့်နေတယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့် အဖြေလွှာကို ဖတ်ပြတဲ့ အတွက် ဆရာ့ကို ကျွန်တော် နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်ဘူး။ ကျွန်တော်သာ ဆရာ ဆိုရင် ဖတ် ပြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြီး ရှေ့မှာ ကြောင် တောင်ထား နားထောင်ခိုင်း ဖတ်ပြပြီး လှောင်တယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို စာမေးပွဲ ချရင်လည်း သူ ကျေကျေ နပ်နပ် ချပါစေ ဆိုပြီး စေတနာနှင့် ရေးလိုက်တာ။

‘စာမေးပွဲ ချတဲ့ အတွက် ငါ့မှာ အပြစ် ရှိသလား ငါ့တပည့်’

‘မရှိပါဘူး ဆရာ၊ မှန်ပါတယ်’

ကျွန်တော့် အဖြေလွှာကို ဖတ်ပြီး သူ ခုတင်ပေါ်ကို လှမ်းပစ်တင်လိုက် တယ်။ ဒီတစ်ခါမှာလည်း စာရွက်တွေက ခုတင်ပေါ် ရောက်မလာဘူး။ ကြမ်း ပြင်ပေါ်ကို ကျသွားတယ်။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်ကပဲ ကောက်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ ရှိတဲ့ အတ္တလန္တိတ် လစဉ် မဂ္ဂဇင်းပေါ်ကို တင်လိုက်ရတယ်။ နှစ်မိနစ် တစ်ခါ လောက် ဒီလို လုပ်ပေးနေရတာကို ကျွန်တော် စိတ်ညစ်လာပြီဗျ။

‘မင်းသာ ငါ့ နေရာ ရောက်ရင် ဘာလုပ်မလဲ တပည့်၊ ဆရာ့ကို မှန်မှန် ပြောစမ်း’

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကို စာမေးပွဲ ချရတဲ့ အတွက် စိတ်ကောင်း ပုံတော့ မရဘူး။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်က ဆရာ့ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ဟာ မလိမ်မိုး မလိမ္မာမို့ အတွေး နုံချာတဲ့ အကြောင်း ဘာညာ စသဖြင့် ပြောပြ တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဟာ သူ့နေရာ ရောက်လို့ ရှိရင် ဒီလိုပဲ လုပ်မှာ ဖြစ် တဲ့ အကြောင်း၊ ဆရာ ဆိုတာ စည်းကမ်း တင်းကျပ်ရမှာ ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း၊ ဒါကို လူတွေက နားမလည်နိုင်ကြောင်း စသဖြင့် လျှောက်ဖြန်းတာပေါ့ဗျ။

တော်တော်တော့ ရယ်စရာ ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော် ဒီလို သူနှင့် စကား ပြောနေလို့သာ ပြောရတယ်။ စိတ်ကတော့ တခြားကို ရောက်နေတယ် ခင်ဗျ။

ကျွန်တော် နယူးယော့မှာ နေခဲ့တုန်းက မကြာခဏ ရောက်ဖူးလို့ မြို့လယ် ပန်းခြံကြီးကို သွား သတိရနေတယ်။ ဟုတ်တယ်၊ ခုတစ်ခေါက် ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ပန်းခြံကြီးထဲက ရေကန်ကလေးမှာ ရေတွေ ခဲနေရော့မယ်။ ကန်ထဲမှာ ရေခဲရင် ဘဲကလေးတွေ ဘယ်ကို သွားနေကြပါလိမ့်။ တစ်ယောက် ယောက်က ထရပ်ကားကြီးနှင့် ပေါက်လာပြီး ဘဲကလေးတွေကို တိရစ္ဆာန်ရုံ တို့ ဘယ်တို့ကို သွားပို့ကြလိမ့်မယ်လို့ တွေးမိတယ်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း တခြား ကို ပျံသွားကြမှာပဲလို့ အတွေး ရောက်နေမိတယ်။

တော်တော်တော့ ဆန်းတယ်နော်။ ဆရာနှင့် စကား ပြောရင်း တစ်ပြိုင် နက်တည်းမှာပဲ ကျွန်တော့် စိတ်ဟာ ဘဲကလေးတွေဆီကို ရောက်နေတယ်။ ရယ်စရာလည်း အကောင်းသား။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဆရာ တစ်ယောက် နှင့် စကား ပြောရတာ ဆိုတော့ သိပ် စဉ်းစား မနေရဘဲ ပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာ ပြောလိုက်လို့ ရတယ်။ မှားသွားလည်း အကြောင်း မဟုတ်ဘူးလေ။ ဆရာ ကလည်း သူ မေးချင်တာတွေကို တရစပ် မေးနေတုန်းပဲ။

‘မင်း စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို နေသလဲ ဆိုတာတော့ ငါ သိချင်တယ်ကွာ’ လို့ ဆရာက မေးတယ်။

‘ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းက ထုတ်ပစ်တဲ့ ကိစ္စကို ပြောတာလား ဆရာ’ သူ ရင်ဘတ် ဟောင်းလောင်းကြီး ပေါ်နေတော့ သူ့ အင်္ကျီကို ဆွဲပြီး ဖုံး ပေးချင်လိုက်တာလေ။ အဘိုးကြီးများ ရင်ဘတ်က နံရိုး ကျိုးတိုးကျဲတဲ့နှင့် ရင်ဘတ် ဟောင်းလောင်းကြီး ဖြစ်နေတော့ ကြည့်လို့ မကောင်းလှဘူးပေါ့ဗျာ။

‘ငါ့ အထင်တော့ ဟူတန် ကျောင်းနှင့် အက္ကတန် ကျောင်းတုန်းကလည်း မင်း ဒီလိုပဲ လုပ်ခဲ့မှာပဲ၊ နေခဲ့မှာပဲလို့ ထင်တယ်’

‘အက္ကတန်တုန်းကတော့ ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော် စာမေးပွဲ ကျလို့ ကျောင်းထုတ်ခံရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်က မနေချင် လို့ ထွက်ခဲ့တာပါ’

‘ဘာဖြစ်လို့ ထွက်လာခဲ့တာလဲ’

‘ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပဲ ဆရာ၊ ဇာတ်လမ်းက ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ရယ်’ ဒီအကြောင်းတွေ ဆရာ့ကို ကျွန်တော် ပြန်မပြောပြချင်ဘူး။ ပြောရင်လည်း သူ နားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်တော့ သူ့ ကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် အက္ကတန် ကျောင်းက ထွက်လာတဲ့ အဓိက အကြောင်းရင်းက အဲဒီ ကျောင်းက ပကာသနတွေ များလွန်းလို့ ထွက်လာခဲ့တာ။ တခြား ဘာကြောင့်မှ

မဟုတ်ဘူး။ ဥပမာ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဆိုရင် သိပ် ဟိတ်ဟန် များတယ်။ သိပ် အပေါ်ယံ ကျတယ်။ ခု ပင်ဆေ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဟိတ်ဟန် များတယ် ဆိုတာက ဘာမှ မဟုတ်သေးဘူး။ အက္ကတန် ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် စာလိုက်ရင် ကလေး ကစားစရာလောက်ပဲ ရှိမယ်။

ဥပမာ တနင်္ဂနွေနေ့တွေမှာ ဆိုရင် မိဘတွေက သူတို့ သားသမီးတွေကို ကျောင်းဆောင်မှာ လာတွေ့ကြတယ်။

ဆရာကြီးက လာတဲ့ မိဘတိုင်းကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်တယ်။ မျက်နှာကို ပြုံးချိုနေတာပဲ။ ကျောင်းသား မိဘက ငွေကြေး တတ်နိုင်တဲ့ အထဲက၊ ကြွယ်ပိုး ကြွယ်ဝထဲက ဆိုရင် အရေးတယူ သိပ်လုပ်တာပဲ။ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နွမ်းနွမ်း ပါးပါးထဲက ဆိုရင် ဝတ်ကျေတန်းကျေလောက်ပဲ နှုတ်ဆက်တယ်။ ဒါတွေ မြင်ရင် ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ သိပ်ခံပြင်းတယ်။ ဒါနှင့် ကျွန်တော် အက္ကတန်က ထွက်လာရတာ။ တခြား ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး။

ဆရာက နောက်ထပ် ကျွန်တော့်ကို ဘာတွေ မေးနေတယ် မသိဘူး။ ကျွန်တော်လည်း နားလျှံနေပြီ။ အက္ကတန် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး အကြောင်း ကို အတွေး ဝင်နေမိတယ်။

‘ခင်ဗျာ’

‘ကျောင်းက ထွက်ရတာ မင်း မရှက်ဘူးလား’

‘ရှက်တော့ ရှက်တာပေါ့ ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့လည်း မရှက်လှပါဘူး။ နောင်တော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့ ဆရာ၊ ခုလောလောဆယ်တော့ ကျောင်းက ထွက်ရလို့လည်း ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှ မထိခိုက်ပါဘူး။ ခုကျောင်းမှာ မနေရတော့ဘူး ဆိုရင် အိမ်ကို ပြန်ရုံပေါ့။ ကျွန်တော် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ အိမ်ပြန်မလို့ ဆရာ၊ ကျွန်တော် လူမမည်ပဲ ရှိသေးတာ’

‘မင်း နောင်ရေး အတွက် မင်း မစိုးရိမ်ဘူးလား’

‘စိုးရိမ်တော့ စိုးရိမ်မိတာပေါ့ ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်ကြီး စိုးရိမ် ကြောင့်ကြတော့လည်း မဖြစ်ပါဘူး ဆရာ’

‘အေး၊ ခု မစိုးရိမ်သေးပေမဲ့ နောက်ကျတော့ မင်း စိုးရိမ်တတ်လာလိမ့် မယ် တပည့်၊ အဲဒီတော့ နောက်ကျသွားပြီ’

ကျွန်တော်က သူ ပြောတဲ့ စကားတွေကို နားသာ ထောင်နေရတယ်။ နားထဲလည်း မဝင်ဘူး။

‘ငါ့ တပည့် လိမ္မာမှပေါ့ကွာ၊ ငါ တတ်နိုင်သမျှတော့ ကူညီချင်ပါတယ်’

ဟုတ်ပါတယ်။ သူက ကူညီချင်တယ်။ သူ စေတနာကို ကျွန်တော် လေးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဘာမှ မကူညီနိုင်ဘူး။ ဘယ်မှာ ကူညီနိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော်နှင့် ဆရာဟာ တောင်ဝင်ရိုးစွန်းနှင့် မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းလို ခြားနား နေတာကိုး။

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဆရာ စေတနာကို ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်၊ လေးလည်း လေးစားပါတယ်’

အိပ်ရာပေါ်က ကျွန်တော် ထရပ်လိုက်တယ်။ နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ် လောက်တောင် မထိုင်ချင်တော့ဘူး ကိုယ့်လူရေ။ နောက် ဆယ်မိနစ်လောက် ဆက်ထိုင်ရရင် သေလိမ့်မယ် ထင်တယ်။

‘ကျွန်တော် သွားတော့မယ် ဆရာ၊ အားကစားရုံထဲမှာ ကျွန်တော် ပစ္စည်း တွေ သိမ်းစရာ ရှိသေးတယ်’

ဆရာဟာ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းတဲ့ အမူအရာနှင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ အတွက် စိတ်မကောင်း ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဒီနားမှာ ထိုင်နေလို့ မဖြစ်သေးဘူးလေ။ ကျွန်တော့် မှာ သိမ်းစရာ ဆည်းစရာတွေ ရှိသေးတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ ပစ္စည်း တစ်ခုကို ခုတင်ပေါ် တင်တိုင်း အောက်ကျလို့ ကောက်ပေးနေရတာမျိုးကိုလည်း မလုပ် ချင်ဘူး။ ရေချိုး ဝတ်ရုံကြီး ဖိုးရိုးဖားရားနှင့် နေတာကိုလည်း မကြည့်ချင်ဘူး။ သူ့ အခန်းထဲက ဗစ် ပရတ်ဆိန့်ကိုလည်း မခံချင်တော့ဘူး။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော့် အတွက် ဒီလောက်လည်း စိတ် မပူပါနှင့်၊ အချိန်တန်တော့ အထိုက်အလျောက်တော့ ဖြစ်သွားမှာပါ၊ ဒီပြင် လူတွေလည်း ဒီလိုပဲ အခက်အခဲတွေကို ဖြတ်ကျော်ပြီး အချိန်တန်တော့လည်း အထိုက်အလျောက် ဖြစ်သွားကြတာပါပဲ’

‘ဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူး’

ဒီလို ဆင်ရေ ရန်ရှောင် ပြောတာမျိုး ကျွန်တော် အရမ်း မုန်းတယ်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်သွားကြတာပါပဲ၊ ကျွန်တော့် အတွက် ဒီလောက် မပူပါနှင့်’

‘မသွားခင် ချောကလက် ပူပူကလေး တစ်ခွက်လောက် သောက်သွားပါဦး လား၊ မင်း ဆရာကတော်က..’

‘တော်ပြီ ဆရာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အားကစားရုံမှာ ကျွန်တော် အား ကစား ပစ္စည်းတွေ သိမ်းစရာ ရှိသေးလို့ပါ’

ပြီးတော့ ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်တယ်။ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမ
ဩဝါဒတွေ ပေးတယ်။ ကျွန်တော် ဆရာ အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး။
တကယ်ပါ။

‘ဆရာ ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ပါ ဆရာ’

‘အေး၊ အေး၊ ကဲ၊ သွားပေတော့ တပည့်’

ဆရာ အခန်းတံခါးကို ကျောပေး ပိတ်ပစ်ခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းဘက်ကို လျှောက်
လာခဲ့တယ်။ ဆရာ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းအော်ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်
ကောင်းကောင်း မသဲကွဲလိုက်ဘူး။ ‘ငါ့ တပည့် ကံကောင်းပါစေကွာ’ လို့
ပြောလိုက်တယ် ထင်တာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ သူများ အတွက် ဒီလို ဘယ်
တော့မှ ပြောလေ့ မရှိဘူး။ ‘ကံကောင်းပါစေ’ လို့ ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး။
ကိုယ် ကံမကောင်း အကြောင်း မလှ ဖြစ်နေချိန်မှာ ဒီစကားဟာ တော်တော်
နားခါးဖို့ ကောင်းတဲ့ စကား။

၃

အမှန်က ကျွန်တော်ဟာ တော်တော် လိမ်ညာတတ်တဲ့ကောင်။ တကယ် ပြော
တာ။ စတိုးဆိုင်ကို မဂ္ဂဇင်း အဝယ်သွားတုန်း တစ်ယောက်ယောက်က ဘယ်ကို
သွားမလို့လဲ မေးလို့ ရှိရင် ကျွန်တော်က ဇာတ်ပွဲ သွားကြည့်မလို့လို့ ဖြေချင်
ဖြေတာ။ တကယ်တော့ မကောင်းဘူး။ ခုလည်း ဆရာကို အားကစားရုံမှာ
အားကစား ပစ္စည်းတွေ သွားသိမ်းရဦးမယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့တယ်။ ဒါ
သက်သက် လိမ်ခဲ့တာပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ အားကစားရုံ သွားသိမ်းစရာ ဆိုလို့
ဘာ အားကစား ပစ္စည်းမှ မရှိဘူး။

ပင်ဆေ ကျောင်းမှာ နေတုန်းက ကျွန်တော် နေရတဲ့ အဆောင်က အိုင်
ဘာဂျားဆောင်လို့ ခေါ်တယ်။ အောက်တန်းနှင့် အထက်တန်းတွေပဲ နေရတယ်။
ကျွန်တော်က အောက်တန်း ကျောင်းသား။ ကျွန်တော့် အခန်းဖော်က အထက်
တန်း ကျောင်းသား။ ပင်ဆေ ကျောင်းမှာ နေသွားခဲ့ဖူးတဲ့ အိုင်ဘာဂျား ဆိုတဲ့
လူတစ်ယောက်ရဲ့ အမည်ကို အစွဲပြုပြီး ခေါ်ထားတာ။ သူက ပင်ဆေ ကျောင်း
က ထွက်ပြီး စီးပွားရေး လုပ်ရင်း တော်တော် ထောသွားတယ်။ စီးပွားရေး

လုပ်ငန်း ဆိုတာ တခြား မဟုတ်ဘူး။ အသုဘခေါင်း ရောင်းတဲ့ လုပ်ငန်း။ တစ်ပြည်လုံးမှာ အဲဒီ လုပ်ငန်းတွေ ဖွင့်ပြီး ကြီးပွားသွားတယ်။ သုဘရာဇာ လုပ်ငန်း လုပ်တာ။ လူတစ်ယောက် သေရင် ငါး ဒေါ်လာ သူ့ဆီ အပ်ရတယ်။ သူ ဘယ်လို လုပ်တယ် ထင်သလဲ။ လူသေကို ဂုဏ်အိတ်ထဲ ထည့်ပြီး မြစ်ထဲ မျှောလိုက်တာပဲ ခင်ဗျ။ ဘာပဲ ပြောပြော သူ ဒီလုပ်ငန်းနှင့် ကြီးပွားသွားပြီး ပင်ဆေ ကျောင်းကို အဆောင် တစ်ဆောင် ဆောက်လှူလို့ ခုဆို အိုင်ဇင်ဘာဂျား ဆောင် ဆိုပြီး ခေါ်နေပြီလေ။ ဘောပွဲ ရာသီတွေ ရောက်လို့ ဘောလုံးပွဲ စပြီ ဆိုရင် ပထမဆုံး ကွင်းဖွင့်တဲ့ အခါ ကာဒီလက်ကား အသစ်စက်စက်ကြီးနှင့် သူ ရောက်လာတတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက မတ်တတ် ရပ်ပြီး သူ့ကို ဩဘာ ပေးရတယ်။ အဲ၊ နောက်တစ်နေ့ မနက် ဘုရား ရှိခိုးချိန်လည်း ရောက် ရော ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းထဲမှာ ဆယ်နာရီလောက် ကြာတဲ့ မိန့်ခွန်းကြီးကို ခြွေတော့တာပါပဲ။ ဆီသည်မ လက်သုတ်ဖတ်လို ဟောင်းနွမ်း ဆွေးမြည့်နေတဲ့ ပြက်လုံးတွေနှင့် အစချီတော့တာပါပဲ။ သုဘရာဇာ ဆိုပေမဲ့ သူလည်း သူလို ကိုယ်လို လူပါ ဆိုတဲ့ သဘောကို ပြတာပါပဲ။ တော်တော် လာတဲ့လူ။ နောက် တော့ သူ ဘယ်လို အခက်အခဲ တွေတွေ ဘယ်လို ဒုက္ခ ရောက်ရောက် ရှက် ကြောက်တတ်ခြင်း မရှိတဲ့ အကြောင်း၊ ဘုရားဆီကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်တဲ့ အကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ဘယ်နေရာ ရောက်ရောက် ဘုရားကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သင့်ကြောင်း ပြောတော့တာပါပဲ။

သူဟာ အမြဲတမ်း ဘုရားကို ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်တဲ့ အကြောင်း၊ မော် တော်ကား မောင်းနေတုန်းမှာတောင် ဘုရားစာ ရွတ်တဲ့ အကြောင်း ပြောတယ် ဗျ။ ကျွန်တော်ဖြင့် အံ့ရောဗျာ။ ကျွန်တော် မြင်သေးတယ်၊ ဒီလူကြီးဟာ ဂီယာ ပြောင်းသွားရင် နောက်ထပ် အလောင်း များများ ရပါစေလို့ ဆုတောင်းနေမှာ လား မသိဘူး။ အဲ၊ အလယ်ပိုင်းလောက်ကျတော့ သူ့ မိန့်ခွန်းက နားထောင်လို့ ကောင်းလာတယ်ဗျ။ သူဟာ ဘယ်လောက် တော်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ် ကြောင်း၊ ဟော့ရှေ့ ဖြစ်လာကြောင်း ဘာညာပေါ့ဗျာ။

ဒီတုန်းမှာ ရှေ့ဆုံးတန်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ အဂ္ဂါ ဆိုတဲ့ ကောင်က မအောင့် နိုင်ဘဲ ဘူခနဲ လေလည်လိုက်တယ်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲ လူပုံ အလယ်မှာ ဒီလို လေလည်တာ ကောင်းတော့ မကောင်းဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရယ်တော့ ရယ် ရတယ်။ သူ့ လေသံကလည်း ပြင်းလိုက်ပုံများ အမိုးတောင် လန်ထွက်သွား မလား အောက်မေ့ရတယ်။ ကြားတဲ့ လူတွေလည်း ကျိတ်ရယ်ကြရတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အိုဇင်ဘာဂျားကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ မကြားချင်ယောင်ဆောင် ပြီး သူ့ မိန့်ခွန်း ဆက်ခြေနေတယ်။ စင်မြင့်ပေါ် သူ့ ဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ ဆရာကြီးကတော့ ကြားတာပေါ့ဗျ။ ကိုယ့်လူရေ၊ ဆရာကြီး စိတ်ဆိုးလိုက်ပုံတော့ မပြောပါနှင့်တော့။ ဘာမှတော့ မပြောဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းဆောင်ကို လာပြီး ကျွန်တော်တို့ အားလုံး စာကြည့်ခန်းထဲမှာ စုရမယ်လို့ ပြောပြီး လက်ချာ ပေးတော့တာပါပဲ။ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းထဲမှာ ဆူဆူညံညံ လုပ်တဲ့ လူဟာ ပင်ဆေ ကျောင်းနှင့် ထိုက်တန်ခြင်း မရှိကြောင်း ဘာကြောင်းပေါ့ဗျ။ ဒီလို လက်ချာ ပေးနေတုန်း ကျွန်တော်တို့က အဂ္ဂါကို တစ်ချက်လောက် အမြောက် ဖောက်ဖို့ မြှောက်ပေးကြပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တော်ချောကလည်း ဒီအချိန်မှာ စိတ်မလာဘူးတဲ့။ အမြောက်ပစ်လို့ မရဘူးတဲ့။ ထားပါလေ၊ ဒါက ကျွန်တော် ပင်ဆေကျောင်းမှာ နေခဲ့တုန်းက အိုဇင်ဘာဂျားဆောင်မှာ ဘယ်လို နေခဲ့ရတယ် ဆိုတာကို စကား စပ်မိလို့ ပြောတာပါ။

ဆရာ အိမ်က နေပြီး အခန်း ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော် တော်တော် အမော ပြေသွားတယ်။ ကျောင်းဆောင်ထဲက အားလုံး ကစားကွင်းကို သွားနေလို့ အဆောင်ထဲမှာ လူ သိပ်မရှိဘူး။ အခန်းထဲမှာ အပူဓာတ် ပေးထားတဲ့ အတွက် နွေးနေတယ်။ ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်၊ လည်စည်းကို ဖြုတ်၊ ကော်လာကို ကြယ်သီး ဖြုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီနေ့ မနက်က နယူးယော့က ဝယ်လာတဲ့ ဦးထုပ်ကို ဆောင်းကြည့်လိုက်တယ်။ ဦးထုပ်က အမဲလိုက် ဦးထုပ်လို့ ခေါ်ကြတဲ့ အနီရောင် ဦးထုပ်ကလေး။ ကြက်လျှာစွန်းက ခပ်ရှည်ရှည်။ မြေအောက် ဘူတာက တက်လာတော့ အားကစား ပစ္စည်းဆိုင် တစ်ခုမှာ တွေ့တာနှင့် ကျွန်တော် ဝယ်လာခဲ့တာ။

ကျွန်တော်က ဦးထုပ်ကို နောက်လှန်ပြီး ဆောင်းတတ်လေတော့ ခုလည်း ဦးထုပ်ကို နောက်လှန်ပြီး ဆောင်းလိုက်တယ်။ ဒီလို ဆောင်းရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြည့်လို့ လှတယ် ထင်တာကိုး။

ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဖတ်လက်စ ချထားတဲ့ စာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဆောင်က အခန်းတိုင်းမှာ ကုလားထိုင် နှစ်လုံးစီ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်က တစ်လုံး၊ ကျွန်တော့် အခန်းဖော် စထရက်လေတာက တစ်လုံး။ လက်တင်တွေကတော့ တော်တော် အခြေအနေ ဆိုးနေပြီ။ ထိုင်ရင် လက်တင်တွေပေါ်မှာချည်း တက်တက် ထိုင်

ကြတာကိုး။ ဘယ်မှာ အကောင်း ရှိပါတော့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် တော်တော် ထိုင်လို့ ကောင်းတဲ့ ကုလားထိုင်တွေပါ။

ကျွန်တော် ဖတ်နေတဲ့ စာအုပ်က စာကြည့်တိုက်က မှားပြီး ထုတ်လာမိတဲ့ စာအုပ်။ သူတို့က မှားထုတ်ပေးလိုက်တော့ ကျွန်တော်လည်း ဘုမသိ ဘမသိ နှင့် ယူလာခဲ့တာ။ အခန်း ရောက်တော့မှ စာအုပ် မှားထုတ်လာမှန်း သိတယ်။ စာအုပ်က အိုက်ဆက် ဒင်နီဆန် ရေးတဲ့ 'အာဖရိကမှ အပြန်' ဆိုတဲ့ စာအုပ် ခင်ဗျ။ အလကား စာအုပ်လို့ ထင်မိတာ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ တော်တော် ကောင်း တဲ့ စာအုပ်။ ကျွန်တော်က စာနှင့် ပေနှင့် သိပ်နီးစပ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖတ်လို့ ကောင်းကောင်းနှင့် စာမျက်နှာ တော်တော်များများ ဖတ်လိုက် မိတယ်။

ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံး စာရေးဆရာကတော့ ကျွန်တော့် အစ်ကို ဒီဘီပဲ။ နောက် ဒုတိယ ကြိုက်တာကတော့ ရင်း လှဒ်နား ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာ။ ပင်ဆေ ကျောင်းကို မလာခင် ကျွန်တော့် မွေးနေ့မှာ အစ်ကိုက ရင်း လှဒ်နားရဲ့ စာအုပ် တစ်အုပ်ကို လက်ဆောင် ပေးတယ်။ စာအုပ်က ပြဇာတ် စာအုပ်။ ရယ်လည်း ရယ်ရတယ်။ ဖတ်လို့လည်း ကောင်းတယ်။ အဲဒီထဲမှာ မော်တော်ကားကို အမြန် မောင်းလေ့ ရှိတဲ့ ကောင်မလေး ချောချော တစ်ယောက်ကို ချစ်မိတဲ့ ယာဉ်ထိန်း ရဲ့ တစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်လမ်း။ သူ့မှာ မိန်းမ ရှိပြီးသား ဖြစ်လေတော့ ကောင် မလေးကို ချစ်ပေမဲ့ လက်ထပ်လို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ နောက်တော့ ကောင်မလေး လည်း ကား အမြန် မောင်းလွန်းတော့ တစ်နေ့မှာ ကား တိုက်ပြီး သေသွား တယ်။ ကောင်းလိုက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းကလေးပဲ ကိုယ့်လူရာ။ အပြတ် မိုက်တာပဲ။

ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံးကတော့ ဟာသ စာအုပ်တွေပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ဂန္ထဝင် စာပေတွေကိုလည်း ဖတ်တော့ ဖတ်ပါတယ်။ ဥပမာ တောမတ်စ် ဟာဒီ ရဲ့ 'ကိုယ့်ဇာတ်သို့ အပြန်' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုမျိုး ဆိုပါတော့။ ဒီလို စာအုပ်မျိုးတွေကို လည်း ကျွန်တော် ကြိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ စစ် အကြောင်း ရေးထားတဲ့ စာအုပ်တွေကိုလည်း ကျွန်တော် ဖတ်တယ်။ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုတို့ ဘာတို့ကိုလည်း ဖတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ စာအုပ်မျိုးတွေကိုတော့ အကြိုက်ကြီး မဟုတ်လှဘူး။

အကြိုက်ဆုံးက စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ဖတ်ပြီးသွားတာနှင့် စာရေးဆရာ ဟာ ကိုယ့် မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းလို ဖြစ်သွားပြီး တယ်လီဖုန်းနှင့် ကောက် စကား ပြောချင်လောက်အောင် ရေးထားတဲ့ စာအုပ်မျိုးကို အကြိုက်ဆုံးပဲ။ သို့ သော် ဒီလို စာအုပ်မျိုးက အရှားသားကလား။ ဥပမာ အိုက်ဆက် ဒင်နီဆန်တို့။

ရင်း လာဒ်နားတို့ ဆိုရင် သူတို့ စာအုပ်တွေကို ဖတ်ပြီးတာနှင့် တယ်လီဖုန်းနှင့် လှမ်းပြီး စကား ပြောချင်လာတယ်။ ကျွန်တော့် အစ်ကို ဒီဘီက သူတို့ မရှိ တော့ဘူး၊ သေပြီလို့ ပြောလိုသော မဆက်ဖြစ်တာ။ နို့မဟုတ်ရင် တယ်လီဖုန်း ဆက်ဖြစ်ဦးမှာ။

ဆမ္မားဆက်မွန်ရဲ့ ‘သံယောဇဉ်’ ဆိုတဲ့ စာအုပ် ဆိုပါတော့။ အဲဒီ ဝတ္ထု ကို မနှစ်က နွေကျောင်း အပိတ်မှာ ကျွန်တော် ဖတ်တယ်။ ဝတ္ထုကလေးက လှပါတယ်။ ကောင်းလည်း ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့မှန်းတော့ မသိဘူး။ စောစောက ပြောသလို ဆမ္မားဆက်မွန်ဆီကို တယ်လီဖုန်းနှင့် လှမ်း စကား ပြောချင်လောက်အောင် မဖြစ်ဘူး။ ဆမ္မားဆက်မွန်ဟာ ကျွန်တော် သွား တွေ့ပြီး စကား ပြောချင်တဲ့ လူမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သူ့ထက်စာရင် တောမတ်စ် ဟာဒီကို သွားတွေ့ချင်သေးတယ်။ သူ ဝတ္ထုထဲက ယူစတာ စီယာမိုင်း ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ကျွန်တော် သဘော ကျမိတယ်လေ။

ထားတော့။ ကျွန်တော်လည်း ဦးထုပ် အသစ်လေးကို ဆောင်း၊ ကုလား ထိုင်ပေါ်မှာ အကျ ထိုင်ပြီး ‘အာဖရိကမှ အပြန်’ ဆိုတဲ့ ခရီးသွား မှတ်တမ်းကို ဖတ်တယ်။ တစ်ခေါက်တော့ ဖတ်ပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အထဲက တချို့ အခန်းလေးတွေ ပြန်ဖတ်ချင်တာနှင့် ပြန်ဖတ်တာပါ။ သုံးမျက်နှာလောက် ဖတ် ပြီးခါစပဲ ရှိသေးတယ်။ ရေချိုးခန်း ကန့်လန့်ကာ နောက်ဘက်ဆီက ခြေသံ တစ်သံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရတယ်။ မော့မကြည့်ပေမဲ့ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နှင့် အခန်းချင်း ကပ်လျက် နေတဲ့ ရောဗတ်ရယ်လေ။

ကျွန်တော်တို့ အဆောင်မှာ နှစ်ခန်းကြား နှစ်ခန်းကြားမှာ ရေချိုးခန်း တစ်ခု ထားတယ်။ ရောဗတ်ဟာ တစ်နေ့ကို အခါ တစ်ရာလောက် ရေချိုးသလား မသိဘူး။ ရေချိုးခန်းထဲချည်း ဝင်နေတာပဲ။ အဆောင်မှာ ဘောလုံး ပွဲ မသွား တဲ့သူ ဆိုလို့ သူနှင့် ကျွန်တော်ပဲ ကျန်တယ်။ ဒီကောင်က ဘယ်ကိုမှ သွားလေ့ မရှိဘူး။ လူက ခပ်ကြောင်ကြောင်ရယ်။ သူက အတန်းကြီးသမား။ လေးနှစ် လုံးလုံး ပင်ဆေ ကျောင်းမှာချည်းပဲ နေခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ ရောဗတ်လို့ မခေါ်ဘူး။ သူ့ မိသားစု နာမည် အက်ကလေလို့ပဲ ခေါ်တယ်။ သူ့ အခန်းဖော် ဟားဗတ်ကတောင်မှ သူ့ကို ရောဗတ်လို့ မခေါ်ဘူး။ မိန်းမ ရရင် တောင် သူ့ မိန်းမကလည်း အက်ကလေလို့ ခေါ်မှာပဲ ထင်တယ်။ အရပ်ကလည်း လန်ဘားကြီး။ ခြောက်ပေ လေးလက်မ ရှိတယ်။ ပခုံး တောင့်တောင့်ရယ်။

သွားတွေကတော့ တော်တော်ကို စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်နှင့် အခန်းချင်းကပ် နေတာ ကြာလှပြီ။ သွားတိုက်တာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ သွားချေးတွေချည်းပဲ။ ထမင်းစားခန်းမှာ အာလူးပြုတ်တို့ ဘာတို့ကို ပလုတ် ပလောင်း စားလာပြီ ဆိုရင် သိပ်စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတာပဲ။ အနားမှာတောင် မထိုင်ချင်ဘူး။ ပြီးတော့ ဝက်ခြံတွေကလည်း ထူလပျစ်နှင့်။ သူများတွေလို နဖူးလောက် မေးစေ့လောက်တင် မဟုတ်ဘူး။ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ပွနေတာပဲ။ အရုပ်ဆိုးရုံတင် မကဘူး။ အကျင့်ကလည်း တန်သေးတယ်။ အမှန် ပြောရရင် တော့ သူ့ကို သိပ်ပြီး အပေါင်းအသင်း လုပ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော့် ကုလားထိုင် နောက်က ရေချိုးခန်း တံခါးနား ရောက်သွား တော့ သူ ခြေသံဟာ ရပ်သွားတယ်။ ကျွန်တော့် နောက်က ရပ်ပြီး အခန်း ထဲမှာ ကျွန်တော့် အခန်းဖော် စထရက်လေတာ ရှိ မရှိကို လှမ်းကြည့်တာလို့ ထင်တယ်။ သူက စထရက်လေတာကို တော်တော် မုန်းတယ် ခင်ဗျ။ စထရက် လေတာတင် မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ တော်တော်လူနှင့် သူနှင့် မဖြစ်ပါဘူး။ စထရက် လေတာ ရှိရင် အခန်းထဲကို ဘယ်တော့မှ အဝင် မခံဘူး။

ရောဗတ်ဟာ ရေချိုးခန်းပေါက်ကနေပြီး ကျွန်တော့် အခန်းထဲကို ဝင်လာ ပါတယ်။ ‘ဟေ့’ လို့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်တယ်။ သူ ခေါ်ရင် ဘယ်တော့မှ နာမည် မခေါ်ဘူး။ ‘ဟေ့’ လို့ပဲ အမြဲ ခေါ်တတ်တယ်။ သူ ငြီးငွေ့ရင် ပျင်း ရင်လည်း ဟေ့ ဆိုပြီး တဟေ့ဟေ့နှင့် နေတာပဲ။ ကြည့်ရတာက ကျွန်တော့် အခန်းကို တမင် အလည် လာတာ မဟုတ်ဘဲ ကြုံလို့ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း အခန်း မှားလို့ ရောက်လာတဲ့ ပုံမျိုး လုပ်ချင်တယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း ‘ဟေ့’ လို့ပဲ ပြန်အော်လိုက်ပြီး မော့မကြည့်ဘဲ စာဖတ်မြဲ ဖတ်နေတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ရောဗတ်လို ကောင်မျိုးက ခေါ်လို့ အရေးတယူ လုပ်နေလို့ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်လည်း ငတုံးပဲ ဖြစ်သွား မှာပေါ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က မော့တောင် မကြည့်ဘူး။ မော့ကြည့်ရင်လည်း နောက်ဖြည်းဖြည်းကျမှ ကြည့်တယ်။

ရောဗတ်ဟာ သူ ထုံးစံ အတိုင်း လေးတိလေးကန်နှင့် ကျွန်တော် ထိုင် နေတဲ့ နေရာကို လျှောက်လာတယ်။ လျှောက်လာရင်းလည်း လက်က အငြိမ် မနေဘူး။ လမ်းမှာ တွေ့တဲ့ စားပွဲပေါ်၊ ဗီရိုပေါ်မှာ တွေ့သမျှ ပစ္စည်းကို ဟို ဟာကိုင် သည်ဟာကိုင်နှင့် လုပ်လာတယ်။ တကယ်ဗျာ၊ တော်တော် သည်းခံရ တယ်။

‘တို့ ကျောင်းက လှံသိုင်း ကစားတာ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ နိုင်ခဲ့ရဲ့လား’ လို့ မေးတယ်။ အမှန်က သူ ဒါတွေကို နည်းနည်းမှ ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် စာဖတ်တာ ရပ်သွားအောင် သက်သက် တမင် စကား မရှိ စကား ရှာတာ။

‘ဘယ့်နှယ်လဲ၊ တို့ ကျောင်းက နိုင်သလား ရှုံးသလား’

‘မနိုင်လည်း မနိုင်ဘူး၊ ရှုံးလည်း မရှုံးဘူး’ လို့ ကျွန်တော်က သူ့ကို မော့မကြည့်ဘဲ ဖြေလိုက်တယ်။

‘ဘာပြောတယ်’

ခက်တာက ရောဗတ်ဟာ စကား တစ်ခွန်းကို နှစ်ခါ ထပ်ထပ်ပြီး ပြော တတ်တယ်။

‘မနိုင်လည်း မနိုင်ဘူး၊ မရှုံးလည်း မရှုံးဘူး’ လို့ ကျွန်တော်က ထပ်ဖြေ တယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ဗီရိုပေါ်က ဘာပစ္စည်းတွေ လျှောက်ကိုင်ဦးမလဲလို့ ကျွန်တော် မသိမသာ အကဲခတ် ကြည့်လိုက်တယ်။ လက်စသတ်တော့ ကိုယ့် လူက နယူးယော့မှာ ကျွန်တော် သွားသွား ရစ်နေတဲ့ ဆယ်လီ ဆိုတဲ့ ကောင် မလေး ဓာတ်ပုံကို ကြည့်နေတာကိုး။ ဒီဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော့် အခန်း ရောက် ကတည်းက ဒီကောင် ကြည့်တာ အခါပေါင်း မရေတွက်နိုင်တော့ဘူး။ အကြိမ် ငါးထောင်လောက် ရှိပြီ ထင်တယ်။ ပြီးတော့ ကြည့်ပြီးရင်လည်း သူ့နေရာသူ ဘယ်တော့မှ ပြန်မထားဘူး ခင်ဗျ။ တစ်နေရာမှာ သွားထားတာချည်းပဲ။ ကြာ တော့ တမင်များ လုပ်နေသလားလို့တောင် ထင်လာတယ်။

‘ဘာ၊ ဘယ်သူမှ မနိုင်ဘူး၊ ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ’

‘မြေအောက် ဘူတာမှာ ငါ့ကြောင့် ပစ္စည်းတွေ ပျောက်ကုန်လို့’ လို့ ကျွန်တော်က သူ့ကို မကြည့်ဘဲ ဖြေလိုက်တယ်။

‘ဘာ၊ မြေအောက် ဘူတာရုံထဲမှာ မင်းကြောင့် ပျောက်သွားတယ်၊ ဟုတ် လား၊ ဒုက္ခပဲ’

‘တို့က မြေအောက် ဘူတာ မှားပြီး ဆင်းမိတာကိုး၊ ဒါနှင့် နံရံမှာ ချိတ် ထားတဲ့ မြေပုံကို သွားကြည့်နေတုန်း ပစ္စည်းတွေ ပျောက်သွားတာ’

သူက ကျွန်တော့် ကုလားထိုင်ရှေ့ မီးရောင် ကွယ်ပြီး လာရပ်တယ်။ ကျွန်တော်က ‘ဟေ့ကောင်၊ ဖယ်ကွာ၊ မင်း ရောက်ကတည်းက ဒီဝါကျကို ဖတ်နေတာ အကြိမ် နှစ်ဆယ်လောက် ရှိပြီ’

ဒို့ပြင်လူ ဆိုရင် ဒီလောက် ပြောလိုက်ရင် နားလည်တယ်။ မလာစေချင်
လို့ ဆိုတာ။ ဒါပေသည့် ဒီကောင်က နားမလည်ဘူး။

‘ဒါဖြင့် မင်းကို အလျော်ခိုင်းမယ် ထင်တယ်’

‘ဘယ်သိမလဲကွ၊ လျော် ဗလျော်ပေါ့၊ ဟေ့ကောင်၊ ထိုင်မှာဖြင့် ထိုင်၊
မကွယ်နှင့်’

သူက ‘ဟေ့ကောင်’ လို့ ဆိုရင် မကြိုက်ဘူး။ သူက ၁၈ နှစ်၊ ကျွန်တော်
က ၁၆ နှစ် ဆိုတော့ သူက ကြီးတယ်ပေါ့လေ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ဒီလို
ခေါ်ရင် မကြိုက်ဘူး။ သူ့ကို အဲဒီလို ခေါ်ရင် သိပ်စိတ်ဆိုးတာပဲ။

သူက တော်တော်နှင့် မဖယ်ဘူး။ ရပ်မြဲ ရပ်နေတယ်။ နှစ်ခါ သုံးခါ
လောက် ပြောတော့မှ ဖယ်ပေးတယ်။

အကျင့်က ဒီလိုပဲ ညစ်ပတ် စုတ်ပဲ့တယ်။

‘ဘာတွေ ဖတ်နေတာလဲကွ’

‘အလကား စာအုပ်ပါကွာ’

သူက ကျွန်တော့် လက်မှာ ကိုင်ထားတဲ့ စာအုပ်ကို တွန်းလိုက်ပြီး စာအုပ်
နာမည်ကို ကြည့်တယ်။

‘ကောင်းသလား’

‘ဒီဝါကျကို ငါ ဖတ်နေတာ အကြိမ် နှစ်ဆယ်လောက် ရှိနေပြီ’ လို့
ကျွန်တော်လည်း ခပ်ချဉ်ချဉ်နှင့် ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်ချဉ်
ပေါက်လာပြီ ဆိုရင် အရွဲတိုက် ပြောတတ်တယ် မဟုတ်လား။ ဒါတွေ ငနဲက
မရိပ်မိဘူး။ အခန်းထဲ ဟိုသွား ဒီသွား လုပ်ရင်း ကျွန်တော့် ပစ္စည်းနှင့် စထရက်
လေတာ ပစ္စည်းတွေကို ဟိုကိုင် သည်ကိုင် လုပ်နေပြန်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့
ကျွန်တော်လည်း စာအုပ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ဗုန်းခနဲ ပစ်ချလိုက်တယ်။ အခန်း
ထဲမှာ ရောဗတ်လိုကောင် ရောက်နေရင် ဘယ့်နှယ်လုပ် စာဖတ်လို့ ရတော့မှာ
လဲ။ တော်တော် ခက်တဲ့ကောင်။

ကျွန်တော်ဟာ ကုလားထိုင် နောက်မှိုကို လျှော့မှို ထိုင်လိုက်ရင်း အခန်း
ထဲမှာ ရောဗတ် စိတ်တိုင်းကျ မွေနှောက်နေတာကို ကြည့်နေလိုက်တယ်။ နယူး
ယော့ကို သွားရလို့ ခရီး ပန်းလာတော့ ကျွန်တော် အိပ်ချင်လာတာနှင့် သမ်း
လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် တစ်မှေး မှေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ပင်ပန်း
လာလို့ မှေးချင်တယ် ဆိုရင် ဒီလိုပဲ ထိုင်လျက် မှေးလိုက်တာပဲ။ တောလိုက်
ဦးထုပ်ကလေးကို မျက်စိ ဖုံးအောင် ဆောင်းလိုက်ပြီး ဦးထုပ် ကြက်လျှာကို

မျက်လုံး ဖုံးအောင် ဆောင်းလိုက်တော့ ကိုယ် မမြင်ချင်တာ မမြင်ရတော့ဘူး ပေါ့။

‘အမေရေ၊ မှောင်လိုက်တာ၊ ဒုက္ခပဲ’ လို့ ကျွန်တော်က အော်တယ်။

‘ဟေ့ကောင်၊ ဘာ သောက်ရူးထနေတာလဲ’

‘အမေရေ၊ ကျွန်တော့်ကို လာပြီး လက်ဆွဲစမ်းပါဦး၊ မှောင်လို့ ဘာမှ မမြင်ရတော့ဘူး’

‘ဟေ့ကောင်၊ တော်ကွာ’ လို့ သူက အော်တယ်။

ကျွန်တော်ဟာ မျက်မမြင် တစ်ယောက်လို ကျွန်တော့် ရှေ့ကို တစ်စမ်းစမ်း နှင့် လျှောက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မတိုက်မိပါဘူး။ ပါးစပ်ကလည်း ‘အမေရေ၊ မှောင်လို့ ကျွန်တော့် လက်ကို လာတွဲပေးပါ’ လို့ ပြောနေတယ်။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော် ချဉ်ချဉ် ရှိလို့ လုပ်နေတာ။ တစ်ခါတလေတော့ ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် ကုလားထိုင်တို့၊ ခုတင်တို့နှင့် ဝင်ဆောင့်မိတတ်တဲ့ အခါမျိုး ရှိတယ်။ ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ဒီကောင့်စိတ် ကသိကအောက် ဖြစ်ရင် တော်ပြီ။ ကျွန်တော်က တစ်ခါ တစ်ခါ သူများ ကသိကအောက် ဖြစ်အောင် လုပ်၊ အဲဒါ ကို ကြည့်ပြီး ပျော်တယ်လေ။ ဒီကောင့်ကို အဲဒီလို ကသိကအောက် ဖြစ် အောင် လုပ်ရတာမျိုးဆို သာတောင် ပျော်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သိပ် ကြာကြာ မလုပ်လိုက်ရပါဘူး။ ခဏနေတော့ မျက်နှာပေါ် ကျနေတဲ့ ဦးထုပ် ကို ဆွဲလှန်လိုက်ပြီး ကျွန်တော် ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်တယ်။

‘ဒါ ဘယ်သူ့ဟာလဲကွ’

ရောဗတ်က ကျွန်တော့် အခန်းဖော်ရဲ့ ဒူးစွပ်ကို ကောက်ကိုင်ပြရင်း မေး တယ်။ ဒီကောင်ဟာ ဒီလိုပဲ ဟိုဟာ ကောက်ကိုင်၊ ဒီဟာ ကောက်ကိုင် အလွန် လုပ်တတ်တယ်။ တစ်ခါတလေ အောက်ခံ ဘောင်းဘီတို့ ဘာတို့လည်း ကောက် ကိုင်ချင် ကိုင်တာ။ ကျွန်တော်က စထရက်လေတာဟာလို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့မှ ဒူးစွပ်ကို စထရက်လေတာရဲ့ အိပ်ရာပေါ်ကို ပစ်တင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ စထရက်လေတာရဲ့ ကုလားထိုင် လက်တင်ပေါ်ကို တင်ပါးလွှဲ တက်ထိုင်တယ်။ ဒီကောင်ဟာ ကုလားထိုင်ကို ဘယ်တော့မှ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မထိုင်ဘူး။ အမြဲတမ်း ဒီလိုချည်းပဲ။

‘ဒီ ဦးထုပ် ဘယ်က ဝယ်ခဲ့တာလဲ’

‘နယူးယော့က’

‘ဘယ်လောက် ပေးရလဲ’

‘တစ်ဒေါ်လာ’

‘အဲဒါ မင်းကို သက်သက် အချဉ်ဖမ်းလွတ်လိုက်တာ’

ရောဗတ်က သူ့ လက်သည်းတွေထဲက ချေးတွေကို မီးခြစ်ဆံနှင့် ကော် ထုတ်နေတယ်။ တော်တော်တော့ ရယ်စရာ ကောင်းတယ်။ သွားကတော့ သွား ချေးတွေ ဝါထိန်နေလို့။ နားရွက်တွေကလည်း ညစ်ပတ်လိုက်တာ မပြောနှင့် တော့။ ဒါပေမဲ့ ငနဲက သူ့ လက်သည်းတွေကိုတော့ အမြဲ သန့်ရှင်းအောင် လုပ်တယ် ခင်ဗျ။ သူ့ကိုယ်သူ သန့်ရှင်းတယ် ဆိုတာကို ပြချင်လို့ ထင်ပါရဲ့။

ရောဗတ်ဟာ လက်သည်း ချေးထိုးရာကနေပြီး ကျွန်တော့် ဦးထုပ်ကို ကြည့်ရင်း ‘တို့ နယ်ဘက်မှာတော့ ချေတို့ သမင်တို့ ထွက်ပစ်မှ ဒီလို ဦးထုပ် မျိုးကို ဆောင်းတာ၊ တောပစ် ဦးထုပ်’

‘ငါကတော့ သမင် မပစ်ဘူး၊ လူတွေကို ပစ်မှ ဒီ ဦးထုပ်ကို ဆောင်းမှာ၊ လူပစ်တဲ့ ဦးထုပ်’

‘မင်း ကျောင်းထုတ်ခံရတာ အိမ်က သိပြီလား’

‘မသိသေးဘူး’

‘စထရက်လေတာ ဆိုတဲ့ ကောင်ကော ဘယ်သွားလဲ’

‘ကစားကွင်းထဲမှာ နေမှာပေါ့၊ သူ့ အဆက်နှင့် ချိန်းထားတယ်’

အိပ်ချင်လာတာနှင့် ကျွန်တော် သမ်းဝေလိုက်တယ်။ ပူလွန်းတော့ တသမ်း သမ်း တဝေဝေ ဖြစ်ပြီး အိပ်ချင်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပင်ဆေ ကျောင်းက ဒီလိုပဲလေ။ ဆောင်းတွင်း ဆိုရင်လည်း ရေခဲမတတ် အေး၊ နွေ ဆိုရင်လည်း ပူလို့ သေမတတ်ဘဲ။

‘စထရက်လေတာ ဆိုတဲ့ ကောင်က တော်တော် ရယ်ရတဲ့ကောင်၊ ဟေ့ ကောင်၊ မင်း ကတ်ကြေး ခဏ ပေးစမ်းကွာ၊ ငါ လက်သည်း ညှပ်ချင်လို့၊ လွယ်တယ် မဟုတ်လား’

‘မလွယ်ဘူး၊ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းပြီးကုန်ပြီ၊ သေတ္တာထဲ ရောက်နေပြီ’

‘လုပ်ပါကွာ၊ ခဏလေးပါ၊ လက်သည်းတွေ ရှည်နေလို့ပါ’

ဒီကောင်ဟာ ဘာမှ သောက်လိုက်ကန်းဆိုး မသိဘူး။ သူများ သိမ်းပြီး သလား၊ မပြီးဘူးလား၊ သူများ ငှားချင်သလား၊ မငှားချင်လား ဆိုတာ ဘာမှ ထည့်မစဉ်းစားဘူး။

ဒါနှင့် ကျွန်တော်လည်း သေတ္တာကို ဖွင့်ပြီး ယူပေးလိုက်ရတာပေါ့။ ကံကောင်းလို့ ခင်ဗျ။ ဗီရိုလည်း ဖွင့်လိုက်ရော သစ်သားပေါင်ကြီး ညှပ်ပြီး

ဖိထားတဲ့ စထရက်လေတာရဲ့ တင်းနစ် ရိုက်တံက ခေါင်းပေါ် ကျလိုက်တာ ဒေါက်ခနဲ နေတာပဲ။ တော်တော် ထိသွားတယ်။ ခွေးသား ရောဗတ်ကတော့ သူ့အသံစူးစူးနှင့် ရယ်နေတယ်။ ကျွန်တော်က သေတ္တာထဲက ကတ်ကြေးကို ထုတ်နေတုန်းမှာလည်း ဒီခွေးသားက ရယ်နေတုန်းပဲ။ သူတစ်ပါး နာတာကို ကြည့်ပြီး ရယ်နိုင်တဲ့ ကောင်မျိုး။

‘ဟေ့ ခွေးသား၊ ရယ် ရယ်၊ အားရအောင် ရယ်၊ ရော့ ကတ်ကြေး’
ကျွန်တော်က ကတ်ကြေးကို ပေးပြီး ကုလားထိုင်ပေါ် ပြန်ထိုင်တယ်။ ရောဗတ်ကတော့ သူ့ လက်သည်း မာမာကြီးတွေကို ညှပ်နေလေရဲ့။

‘ဟေ့ကောင်၊ စားပွဲပေါ်ကို ညှပ်ချပါကွ၊ ည ဖိနပ် မပါဘဲ အိပ်ရာက ထရင် မင်း လက်သည်းကြီးတွေ စူးကုန်မှာပေါ့’

ပြောပေမဲ့ မရဘူး။ ဒီ ခွေးသားက လက်သည်းတွေကို ကြမ်းပေါ် ညှပ် ချနေတယ်။ တော်တော် မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်။

‘စထရက်လေတာရဲ့ အဆက်က ဘယ်သူလဲကွ’
သူက စထရက်လေတာနှင့် မတည့်ပေမဲ့ စထရက်လေတာ ဘယ် ကောင် မလေးနှင့် တွဲတယ် ဆိုတာကို သူ အမြဲ မေးတတ်တယ်။

‘ဘယ်သိမလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’
‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ငါ ဒီ ခွေးသားကို သိပ် အမြင်ကတ်တာ၊ ဘာဖြစ် လို့လဲ မသိဘူး၊ ဒီကောင့် မျက်နှာကို ကြည့်လို့ကို မရဘူး’

‘အေး၊ မင်းကသာ သူ့ကို သောက်မြင်ကတ်နေတာ၊ ဟိုကောင်က မင်းကို ရွှေမင်းသားလေး အောက်မေ့နေတာ’

ကျွန်တော်ဟာ လူတစ်ယောက်ကို ချဉ်လာပြီ ဆိုရင် အဲဒီလို ပြောင်းပြန် ပြောချင်တယ်။ ဒါကြောင့် တမင် ပြောလိုက်တာ။ ဟိုကောင်ကတော့ အဟုတ် ထင်လို့။

‘ဒီကောင်က သူများ အပေါ်တော့ စိတ်ကောင်း ထားတတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါတော့ ဒီ ခွေးသားကို တကယ် ချဉ်တာ၊ ပြီးတော့..’

‘ဟေ့ကောင်၊ လက်သည်းတွေကို စားပွဲပေါ်မှာ ညှပ်ချပါလို့ ပြောတာ အကြိမ် ငါးဆယ်လောက်..’

‘ဒီကောင်က စိတ်ရင်းတော့ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လူက ငတုံး၊ ခပ် ထိုင်းထိုင်းရယ်၊ သူကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဟုတ်လှပြီ အောက်မေ့နေတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကျောင်းမှာလည်း သူက..’

‘ဟေ့ကောင်၊ လက်သည်းတွေကို စားပွဲပေါ်မှာ ညှပ်ချပါလို့ ပြောတာ အကြိမ် ငါးဆယ်လောက် ရှိပြီ’

ကျွန်တော် သူ့ကို အတော် ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ပြောတယ်။ သည်တော့မှ ဒီကောင်ဟာ လက်သည်းတွေကို စားပွဲပေါ်ကို ပြောင်းညှပ်နေ တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဒီကောင်က ဒီလို အော်မှ ရတဲ့ ကောင်မျိုး။

‘မင်းက စထရက်လေတာကို သောက်မြင်ကတ်မှာပေါ့၊ ဟိုကောင်က မင်း သွားမတိုက်ဘူးလို့ ပြောတာကိုး၊ အမှန်က ဟိုကောင်က စေတနာနှင့် ပြောတာ၊ မင်းကို နှိမ်ချင်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း အတွက် ပြောတာ၊ သွားလေး ဘာလေး တိုက်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့’

‘ဟေ့ကောင်၊ ငါ သွားတိုက်တယ်ကွ’

‘မတိုက်ပါဘူးကွာ၊ လုပ်မနေစမ်းပါနှင့်၊ ငါ မသိတာ မှတ်လို့’

ကျွန်တော် သိပ်တော့ ဖိမပြောလိုက်ဘူး။ တကယ်တော့ လူတစ်ယောက် သွားမတိုက်ဘူးလို့ သွားပြောရတာ ဘယ်ကောင်းမလဲဗျာ။ သူများက ကိုယ့် လာပြောလည်း ဘယ်ခံချင်ပါ့မလဲ။

‘စထရက်လေတာက ကောင်းပါတယ်၊ မင်း သူ့ကို ကောင်းကောင်း မသိ သေးလို့ပါ’

‘အလကားကောင်၊ ခွေးသား၊ ဘဝင်ကလည်း မြင့်လိုက်သေးတယ်’

‘မြင့်ချင် မြင့်မှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က မနှမြောတတ်ဘူး၊ ရက်ရက် ရောရော ရှိတယ်၊ သူ တပ်လာတဲ့ လည်စည်းတို့ ဘာတို့ကို ကြိုက်တယ်လို့ ပြောရင် ဒီကောင်က ချွတ်ပေးချင် ပေးတဲ့ ကောင်မျိုး၊ မင်းက လက်မခံတောင် ခုတင်ပေါ် ထားပစ်ခဲ့ချင် ထားပစ်ခဲ့တာ၊ ဒီလို ရက်ရောတာမျိုး ရှားတယ်ကွ’

‘အိုး၊ ဒါကတော့ ငါလည်း သူ့လို ဘော်စာ ဆိုရင် ဒီလိုပဲ လုပ်မှာပေါ့’

‘မင်းလို ချာတိတ်လား ဒီလို လုပ်မှာ၊ ဝေးသေး၊ မင်း သူ့လိုသာ ဘော်စာ ဖြစ်ရင် မင်းဟာ တစ်ပြားကို နှစ်ပြား ဖြစ်အောင် ခွာမယ့်ကောင်’

‘ဟေ့ကောင်၊ ငါ့ကို ဟိုပြော ဒီပြော မပြောနှင့်ကွာ၊ ငါ့ကို ချာတိတ်တွေ ဘာတွေ မသုံးနှင့်ကွာ၊ တကယ်ဆို ငါက မင်း အဖေလောက်..’

‘ဟေ့ကောင်၊ မင်းနှင့် ငါနှင့် ဒီလောက်လည်း ကွာတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းလို ကောင်ကိုလည်း ငါက အဖေ မတော်ဘူး၊ မှတ်ထား’

ဒီကောင်ဟာ ဒီလိုပဲ အခွင့်သင့်တိုင်း သူဟာ ကျွန်တော့်ထက် အသက် ကြီးတာကို ထုတ်ထုတ် ပြောချင်တယ်။ ဘယ်လိုကောင်မှန်း မသိဘူး။

‘အေးကွာ၊ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကို ချာတိတ်လို့ မခေါ်နှင့်’

အဲဒီတုန်းမှာပဲ အခန်း တံခါး ပွင့်လာပြီး စထရက်လေတာဟာ သုတ်သီး သုတ်ပျာ ပြေးဝင်လာတယ်။ ဒီကောင်က ဒီလိုပဲ ပျာယီးပျာယာ လုပ်နေကျ။ စထရက်လေတာက ကျွန်တော့်ကို ကစားတဲ့ အနေနှင့် ကျွန်တော့် နားထင်ကို လက်ဝါးနှင့် ရိုက်လိုက်ရင်း ‘ဟေ့ကောင်၊ မင်း ဒီနေ့ ည ဘယ်ထွက်စရာ ရှိ သလဲ’

‘ခုထိတော့ ထွက်စရာ မရှိပါဘူး၊ ဒီလောက် နှင်းတွေ ကျနေတာ ဘယ် ထွက်ရဦးမှာလဲကွ’

‘မသိဘူးလေကွာ၊ ဒီလိုဆို ငါ ပြောမယ်၊ မင်း ဒီနေ့ ည ထွက်စရာ မရှိ ရင် မင်း ကုတ်အင်္ကျီ ငှားစမ်းကွာ’

‘နေပါဦး၊ ဘောပွဲက ဘယ်သူ နိုင်သွားလဲ’

‘မသိပါဘူးကွာ၊ ငါ ပြန်လာတော့ ပထမပိုင်းပဲ ကစားရသေးတယ်၊ စကား တွေ ပြောင်းမနေစမ်းပါနှင့်၊ ဒီနေ့ည မင်း ဘယ်မှ မသွားရင် မင်း ကုတ်အင်္ကျီ ငှားလိုက်စမ်းပါ၊ ငါ့ အင်္ကျီ ဆီတွေ စွန်းလာလို့’

‘ဘယ်ငှားလို့ ဖြစ်မှာလဲကွ၊ မင်း ပခုံးက အကျယ်ကြီး၊ ငါ့ အင်္ကျီ ပွ ရောင်းရောင်း ဖြစ်သွားမှာပေါ့’

အရပ်အမောင်းကတော့ သူနှင့် ကျွန်တော် အတူတူလောက်ပါပဲ။ သို့သော် ကိုယ် အလေးချိန်ကျတော့ ဒီကောင်က ကျွန်တော့်ထက် နှစ်ဆလောက် များ တယ်လေ။ ပြီးတော့ သူ ပခုံးက အကျယ်ကြီး။ သူ ငှားလိုက်ရင် ပခုံးဟာ ပုံပျက်သွားမှာပေါ့။

‘ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူးကွာ၊ လုပ်စမ်းပါ၊ ဟေ့ ရောဗတ်၊ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား’

စထရက်လေတာဟာ အဝတ် ဗီရိုဆီကို သွားပြီး အင်္ကျီကို ရှာတယ်။ စထရက်လေတာဟာ လိုက်လိုက်လျောလျော နေတတ်တယ်။ သူ လိုက်လျော နေတတ်တာဟာ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ဖြစ်သည့်တိုင် တွေ့ရင် နှုတ်ဆက်ဖော် တော့ ရတယ်။

‘ဟေ့ကောင်’ လို့ နှုတ်ဆက်လိုက်တော့ ရောဗတ်က တစ်ချက် မဲ့လိုက် တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုကောင်က နည်းနည်း သူ့ထက် လူကောင်က ထွားတော့ သူ မထိမဲ့မြင် မလုပ်ရဲဘူး။ ခဏ ကြာတော့ နောက် လာဦးမယ်ကွာ ဆိုပြီး ကျွန် တော့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထပြန်သွားတယ်။

‘အိုကေ’

‘မဆိုးပါဘူး၊ ဒီကောင် အေးအေးဆေးဆေး ပြန်သွားသားပဲ’

စထရက်လေတာကတော့ သူ့ ကုတ်အင်္ကျီ လည်စည်းကို ချွတ်နေတယ်။

‘မုတ်ဆိတ်လေး ဘာလေး ရိတ်သွားဦးမှပါကွာ’ လို့ ပြောရင်း မုတ်ဆိတ် ရိတ်ဓားနှင့် ဆပ်ပြာဘူးကို ကိုင်ပြီး ရေချိုးခန်းဆီ ထွက်သွားတယ်။ ဒီကောင် က သူ့ ခန္ဓာကိုယ် တောင့်တင်းတာကို ပြချင်လို့လားတော့ မသိဘူး၊ ရေချိုး ခန်းကို သွားရင် ဘယ်တော့မှ တစ်ခုခု ပတ်မသွားဘူး။ ဒီအတိုင်းချည်းပဲ။ အေးလေ၊ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း လှတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် ဝန်ခံရမှာပေါ့။

၄

ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး လုပ်စရာ မရှိတော့ စထရက်လေတာနှင့် အတူ လိုက်လာပြီး ချူးအင်းဂမ်း ဝါးနေတယ်။ သူကတော့ မုတ်ဆိတ် ရိတ် နေတယ်။ ကျောင်းဆောင် တစ်ခုလုံး ဘောပွဲကို သွားနေကြလို့ ရေချိုးခန်း ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ပူလောင်နေတယ်။ ပြတင်းပေါက်တွေကလည်း အငွေ့ပြန်လို့ ဝိုးတိုးဝါးတား ဖြစ်နေတယ်။ နံရံ နားမှာ ရေချိုးတဲ့ ရေချိုး ဇလုံကြီး ဆယ်လုံးလောက် စီတန်းချထားတယ်။ စထရက်လေတာက အလယ်က ဇလုံ တစ်လုံးထဲကို ဆင်းလိုက်တယ်။ ကျွန် တော်လည်း သူနှင့် ကပ်လျက် ဇလုံ တစ်လုံးထဲ ဆင်းပြီး ရေနွေးပိုက်ကို တစ် လှည့်၊ ရေအေးပိုက်ကို တစ်လှည့် လျှောက်ဖွင့်တယ်။ ဒါက ကျွန်တော့် အကျင့် လေ။

စထရက်လေတာဟာ မုတ်ဆိတ် ရိတ်ရင်း ‘အိန္ဒိယ တေးသံ’ ဆိုတဲ့ သီချင်းကို လေချွန်နေတယ်။ သူ့ လေချွန်သံက ခပ်စူးစူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ပေါက်မှ သံစဉ် မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ပဲ လေချွန်လိုက်မှဖြင့် တော်တော်တန်တန် လေ ချွန်တတ်တဲ့ သူတွေတောင် မချွန်တတ်တဲ့ သီချင်းမျိုးတွေကိုမှ ချွန်တတ်တယ်။ ခု ‘အိန္ဒိယ တေးသံ’ ဆိုတဲ့ သီချင်းမျိုး၊ ‘အမှတ် တစ်ဆယ် ရိပ်သာ လမ်းပေါ် က လူသတ်ပွဲ’ ဆိုတဲ့ သီချင်းမျိုးကိုမှ ချွန်တတ်တယ်။ ဒီကောင် လေချွန် လိုက်ရင် သီချင်းလည်း ပျက်ရော။

မှတ်မိကြဦးမလား မသိဘူး။ ရောဗတ်ဟာ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် နေတတ်တဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြောခဲ့တယ်လေ။ အဲ၊ စထရက်လေတာကလည်း ထိုနည်း လည်းကောင်းပဲ ခင်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းတော့ ကွဲတယ်။ စထရက် လေတာ ညစ်ပတ်တာက လူ မသိဘူး။ လူမြင်ကွင်းမှာ မပေါ်ဘူး။ ကြည့်လိုက် ရင် သန့်ပြန်လို့။ လူကြည့်လိုက်ရင်တော့ ကြော့လို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ နေပုံထိုင်ပုံ ကျတော့ တကယ် ညစ်ပတ်တာပဲ။ ဥပမာ သူ မုတ်ဆိတ်ရိတ် ဓားကိုပဲ ကြည့်။ သူ ဓားက အမြဲ သံချေးတွေ တက်နေတယ်။ မုတ်ဆိတ်မွေး အတိုအစတွေ ဆပ်ပြာမြှုပ်တွေကလည်း ပေလို့။ ဘယ်တော့မှ ဆေးကြော သန့်စင်တာ မတွေ့ ရဘူး။ အဲ၊ ပြင်ဆင် ဝတ်စားပြီး ထွက်လာရင်တော့ အကျပဲ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်လို နီးနီးကပ်ကပ် နေကြည့်ရင် သူလည်း လူမသိ သူမသိ ညစ်ပတ်တာပဲ ခင်ဗျ။ ဒီကောင်က သူ့ကိုယ်သူတော့ အကျ ပြင်မှာ ပေါ့ ခင်ဗျာ။ သူ့ကိုယ်သူ သိပ်ချစ်တတ်တဲ့ ကောင်ကိုး။ တခြား မကြည့်နှင့်။ အနောက်ဘက် ကမ္ဘာ တစ်ခြမ်းလုံးမှာ သူသာ အချောဆုံးလို့ ထင်သတဲ့။ ဒီလောက် သူ့ကိုယ်သူ ထင်တာ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီကောင် ရုပ်ဖြောင့်တာ၊ ချောတာကို ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ချောပုံ ရုပ်ဖြောင့်ပုံက တစ်မျိုး ခင်ဗျ။ ဘယ်လို ပြောမလဲ။ ခင်ဗျား မိဘတွေက ပြကွဒိန်ကို လှန် ကြည့်လိုက်လို့ သူ့ဓာတ်ပုံကို တွေ့ရင် ‘ဟေ့၊ ဒီကောင်လေးက ဘယ်သူလဲ’ လို့ မေးရမယ့် ချောပုံမျိုး။

ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ဒီကောင် ချောပုံဟာ ပြကွဒိန် အဖုံး လုပ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ချောပုံမျိုးလို့ ဆိုလိုတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းမှာ ဒီကောင့် ထက် ချောတဲ့ ကောင်တွေ၊ ရုပ်ဖြောင့်တဲ့ ကောင်တွေ အများကြီး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ချောပုံက ဓာတ်ပုံထဲမှာ မစားဘူး။ အပြင်မှာသာ ကြည့်ကောင်းတာ။ ဓာတ်ပုံထဲကျရင် နှာခေါင်းက ကြီးနေသလိုလို၊ နားရွက်ကြီးတွေက ကားနေ သလိုလို ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဒီလိုဟာမျိုး ကျွန်တော် မကြာ မကြာ တွေ့ဖူး တယ်။ စထရက်လေတာက မုတ်ဆိတ် ရိတ်နေတုန်း ကျွန်တော်လည်း သူ့အနား မှာ ရှိတဲ့ ရေချိုးကန်ထဲ ထိုင်ပြီး ပိုက်တွေကို လျှောက်ဖွင့်နေတယ်။ ခေါင်း မှာ ကျွန်တော် ဝယ်လာခါစ တောလိုက် ဦးထုပ် အနီကလေးကို ခပ်လန်လန် ဆောင်းထားလိုက်တယ်။ ဒီ ဦးထုပ်ကလေးကို သိပ်သဘောကျတာကိုး။

‘ဟေ့ကောင်၊ ငါ့ကို တစ်ခု လုပ်ပေးကွာ’ လို့ စထရက်လေတာက လှမ်း ပြောတယ်။

‘ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ’ လို့ ကျွန်တော်က ခပ်အင်အင်နှင့် မေးတယ်။ ဒီကောင်က သူများပစ္စည်းကို ချေးငှားသုံးချင်တဲ့ ကောင်မျိုး ဆိုတော့ ကျွန်တော်ကလည်း တကယ် ခပ်အင်အင်ပဲ။ သူက သူ့ကိုယ်သူ ရုပ်ဖြောင့်တယ်၊ ဟော့ရှော့ ဆိုပြီး တကယ် သူများ အပေါ်မှာ အခွင့်ကောင်း ယူချင်တဲ့ ကောင်မျိုး။ သူတို့ကိုယ်ကို သူတို့ ချစ်နေတော့ သူများတွေကလည်း သူတို့ကို လိုက်ချစ်နေတယ်လို့ ထင်နေကြဟန် တူရဲ့။ ဒီလို ချစ်တော့ သူတို့ကို မျက်နှာသာ ပေးမယ်၊ အခွင့်အရေး ပေးမယ်လို့ ထင်ပုံ ရပါတယ်။

‘ဒီနေ့ ည မင်း အပြင် ထွက်ဦးမလား’

‘မသိသေးဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘တနင်္လာနေ့ကျရင် ငါ သမိုင်း ဖြေရမယ်ကွ၊ ဒီတော့ စာမျက်နှာ တစ်ရာလောက် ဖတ်ရမှာ၊ ငါ အချိန် မရဘူး၊ ဒီတော့ ငါ့ကို အင်္ဂလိပ် စာစီစာကုံး တစ်ပုဒ်လောက် ရေးပေးကွာ၊ တနင်္လာနေ့ အမီ ပေးရမှာ၊ ရေးချိန်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဘယ်နှယ်လဲ’

တော်တော်တော့ ရယ်စရာ ကောင်းတယ်။

‘ဟကောင်ရ၊ ငါက စာမေးပွဲ မဖြေနိုင်လို့ ကျောင်းထုတ် ခံရတော့မယ့် ကောင်၊ မင်း စာစီစာကုံး ငါက ရေးပေးလို့ ဖြစ်မလားကွ၊ ချီးမှပဲ’

‘ငါ သိပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကို ရေးပေးကွာ၊ ငါ ရေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်နှယ် သူငယ်ချင်း၊ လုပ်ပါကွာ သူငယ်ချင်းကလည်း၊ အိုကေနော်’

ကျွန်တော် အင်းမလုပ် အဲမလုပ် လုပ်နေလိုက်တယ်။ စထရက်လေတာလို ကောင်မျိုးကို ဒီလို ဆတ်တင့်ငုံ ဖြစ်နေအောင် လုပ်ထားမှ တော်ကာ ကျမယ် မဟုတ်လား။

‘ဘာအကြောင်း ရေးရမှာလဲကွ’

‘ဘာအကြောင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ အဖွဲ့အနွဲ့ စာစီစာကုံးမျိုးပေါ့၊ ကိုယ် နေခဲ့ဖူးတဲ့ အခန်း တစ်ခန်း အကြောင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အိမ်တစ်အိမ် အကြောင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် မင်း ကြိုက်တာသာ ရေးပေါ့၊ အဖွဲ့အနွဲ့ ပါရင် ပြီးတာပဲ’

ပြောရင်း ဆိုရင်း ကိုယ့်လူက သမ်းနေလိုက်သေးတယ် ခင်ဗျ။

သူကလည်း အကူအညီ တောင်းသေး စိတ်မပါလက်မပါနှင့် သမ်းနေလိုက်သေးတယ် ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း တော်တော် ဒေါသ ထွက်သွားတယ်။

‘ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ ကောင်းကောင်း မရေးနှင့်ကွ၊ ဆရာ ဟာဇယ် ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးက မင်း အင်္ဂလိပ်စာမှာ ဟော့ရှော့ ဖြစ်တာကို သိတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းနှင့် ငါနှင့် တစ်ခန်းတည်း နေတယ် ဆိုတာကို သိတယ်၊ ဒီတော့ စာစီ စာကုံးက သိပ်ကောင်းနေရင် မင်း ရေးပေးတယ် ဆိုတာ သိသွားလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ ကော်မာတွေ ဘာတွေ ပုဒ်ဖြတ် ပုဒ်ချတွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် မထည့် နှင့်ကွာ၊ ထည့်ချင်တဲ့ နေရာမှာ လျှောက်ထည့်သွား’

ကျွန်တော် တော်တော် ခံပြင်းသွားတယ်။ သူကလည်း အကူအညီ တောင်း သေးတယ်။ ဝင်ပြီးလည်း ဆရာ လုပ်လိုက်သေးတယ် ဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ စထရက်လေတာ ဆိုတဲ့ ကောင်က ဒီလိုချည်းပါပဲ။ ပြီးတော့ ဘာမှလည်း နားလည်တာ မဟုတ်ဘူး။ စာစီစာကုံးမှာ သူ ကျ ကျနေတာဟာ ကော်မာတွေ ဘာတွေ၊ ပုဒ်ဖြတ်တွေ ပုဒ်ချတွေ မှားလို့လို့ သူ ထင်နေတယ်။ ပုဒ်ဖြတ်တို့ ပုဒ်ချတို့ မှန်ရင် စာစီစာကုံး ကောင်းတယ်လို့ ထင်ဟန် တူပါရဲ့။ ဒီကောင်လည်း ရောဗတ်နှင့် အတူတူပဲ။ နားမလည်ဘဲနှင့် လူတတ် လုပ်ပြီး သိပ်ပြောချင်တာပဲ။

တစ်ခါ ကျွန်တော်နှင့် ရောဗတ်တို့ ဘေ့စ်ဘော သွားကြည့်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အသင်းက ကစားသမားတွေထဲမှာ ဟောင်ဝီ ကျိုင်းလ် ဆိုတဲ့ ကောင်တစ်ကောင် ပါတယ်။ ဒီကောင်က အရပ်အမောင်း တော်တော် ကောင်း တယ်။ ရောဗတ်ဟာ ဒီကောင့်ကို ကြည့်ပြီး ကြည့်စမ်းကွာ၊ ဒီလို ကောင်မျိုးမှ ဘေ့စ်ဘော ကစားလို့ ကောင်းတာတဲ့။ ဘာဆိုင်လို့တုံး၊ အရပ် မြင့်တာနှင့် ဘေ့စ်ဘော ကစားကောင်းတာ တခြားစီပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီလို လူ တတ်လုပ် ပြောတာမျိုးဆို သိပ်မုန်း။

ရေချိုးကန်ထဲမှာ ထိုင်နေရတာ ပျင်းလာတာနှင့် ကျွန်တော် ကြမ်းပြင်ပေါ် ဆင်းပြီး ခြေက ကနေတယ်။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော် ခြေက မကတတ်ပါ ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကြမ်းပြင်က ကျောက်တုံး ကြမ်းပြင် ဆိုတော့ တော်တော် ခြေက ကလို့ ကောင်းတဲ့ ကြမ်းပြင်မျိုး မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်လည်း တေးဂီတ ဇာတ်မြူးတွေထဲက မင်းသားတွေ ကသလို ခြေက ကနေတယ်။

စထရက်လေတာက မှန်ကြည့်ပြီး မုတ်ဆိတ် ရိတ်နေရင်းက မှန်ထဲမှာ ကျွန်တော် ခြေက ကတာ ပေါ်နေတာကို ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း နည်းနည်း အရှက် နည်းတဲ့ကောင် ဆိုတော့ ပရိသတ် လိုတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်က အခန်းထဲမှာ ခြေက လျှောက်ကနေရင်းက ‘ဟေ့ကောင်၊ ငါက

mgyoe.com

ပြည်နယ် ဘုရင်ခံ သားကွ၊ အဘိုးကြီးက ငါ ခြေက ကတာကို မကြိုက်ဘူး၊ ငါ့ကို အောက်စဖို့ဒ်ကို လွှတ်ပြီး စာသင်စေချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ သွေးထဲမှာ တော့ ခြေက ကတဲ့ ဗီဇပဲ ရှိတယ်’ လို့ ကျွန်တော်က ပြောတော့ စထရက် လေတာက ရယ်နေတယ်။ ဒီကောင်က ဟာသတို့ ဘာတို့ ပြောတာမျိုးကို တော့ လိုက်နိုင်ပါတယ်။

‘ဒီနေ့ ည ဇိတ်ဖီး ဖိုလ စပြတဲ့ ညကွ’

ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ခန်းလုံး ပတ်ချာလှည့် ကနေတာ တော်တော် မောနေပြီ။ အသက်တောင် ကောင်းကောင်း မရှုနိုင်တော့ဘူး။

‘ခု ဇာတ်လိုက် မင်းသားကြီးတွေက အသက် ကြီးကုန်ပြီကွ၊ ဒီငနဲကြီး တွေ ကနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ အီဖေကိုယ် ဘုရင်ခံ သားက သူတို့ နေရာကို ဝင်ရမှာပေါ့’

‘ဟေ့ကောင်၊ ဒီ ဦးထုပ်ကို ဘယ်က ဝယ်လာတာလဲ’

စထရက်လေတာက ကျွန်တော့် ခေါင်းမှာ ဆောင်းထားတဲ့ တောလိုက် ဦးထုပ်ကို ကြည့်ပြီး မေးတယ်။ ဒီကောင်က ဒီလို ဦးထုပ်မျိုးကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘဲကိုး။ ကျွန်တော်လည်း မောတာနှင့် ဆက်မကနိုင်တော့ဘဲ ရပ်လိုက်တယ်။ ခေါင်းက ဦးထုပ်ကလေးကို ချွတ်ပြီး အကြိမ် ကိုးဆယ်မြောက် စိုက်ကြည့်နေတယ်။

‘မနက်က နယူးယော့ မြို့ထဲက ဝယ်လာခဲ့တာကွ၊ တစ်ဒေါ်လာ ပေးရ တယ်၊ ကြိုက်သလား’

စထရက်လေတာက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ‘သိပ်စမတ်ကျတာပဲ’ လို့ ပြော တယ်။ ခွေးမသား၊ သက်သက်မဲ့ ကျွန်တော့် အကြိုက် လိုက်ပြောနေတာ။ ကျွန်တော် သိတာပေါ့၊ သူ ခိုင်းချင်တာ ရှိနေပြီကိုး။

‘ဟေ့ကောင်၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ငါ့ အတွက် စာစီစာကုံး ရေးပေးမယ် မဟုတ် လား’

‘အချိန် ရရင် ရေးပေးမယ်၊ အချိန် မရရင်တော့ ရေးမပေးနိုင်ဘူး’

ကျွန်တော်က သူ့အနား ရေချိုးကန် နှုတ်ခမ်းပေါ် သွားထိုင်ရင်း ‘မင်း ဘယ်သူနှင့် ချိန်းထားသလဲ၊ ဖစ်ဂျရယ် ဆိုတဲ့ ကောင်မလား’

‘ဟင့်အင်း၊ ဝက်မကြီးလို ပုတ်ပြီပြီနှင့်၊ ငါ ကန်ထုတ်လိုက်ပြီ’

‘ဒီလိုဆို ငါ့ကို လွှဲပေးကွာ၊ တကယ် ပြောတာ၊ ငါလို ကောင်မျိုးနှင့်မှ လိုက်တာ’

‘ယူပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မင်းထက် အသက် ကြီးပါတယ်ကွာ’

ဒီတုန်းမှာ ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး။ ကျွန်တော် ကမြင်းကြော ထချင်လာ တယ်။ ရေချိုး ဇလုံထဲက ခုန်ဆင်းပြီး စထရက်လေတာကို ခုန်အုပ်ချင်လာ တယ်။ အုပ်ပြီး လည်ပင်းကို လက်မောင်းကြားမှာ ညှပ်ချင်လာတယ်။ ကိုယ် အားသန်သန်နှင့် ညှပ်လိုက်ရင် လည်ပင်း အစ်ပြီး သေသွားနိုင်တယ်။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်လည်း ကျားသစ် တစ်ကောင်လို သူ့ကို ခုန်အုပ်လိုက်တယ်။

‘ဟေ့ကောင်၊ မလုပ်နှင့်ကွာ၊ ငါ မကြိုက်ဘူး၊ ဟေ့ကောင်၊ မလုပ်နှင့်ကွာ၊ လည်စေ့ အစ်လို့ သေတော့မယ်’ လို့ စထရက်လေတာက အော်တယ်။

ဒီကောင်က သူ့ကို ဒီလို အကြမ်းပတမ်း ကစားရင် မကြိုက်ဘူးလေ။ ကျွန်တော်ကလည်း မလွတ်ဘူး။ သူ လည်ပင်းကို လက်မောင်း ကြားထဲမှာ ညှပ်ထားရင်း ‘လွတ်အောင် ရုန်းပေါ့ကွ’

‘ဟေ့ကောင်၊ မလုပ်နှင့်လို့ ပြောနေတယ်ကွာ’

စထရက်လေတာဟာ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ မုတ်ဆိတ်ရိတ် ဓားကို ချလိုက်ပြီး အသာလေး ငြိမ်နေရာက အလစ်မှာ ဆောင့်ပြီး ရုန်းထွက်လိုက်တယ်။ အမှန်ကတော့ ဒီကောင်က တော်တော် သန်တဲ့ကောင်။ ကျွန်တော်က လူပျော့။ သူ့လောက် ဘယ်မှာ သန်လိမ့်မတုံး။ ကျွန်တော့် လက်က လွတ်သွားတော့မှ ‘ဟေ့ကောင်၊ မလုပ်နှင့်ကွာ’ လို့ ပြောပြီး မုတ်ဆိတ်ကို ဆက်ရိတ်နေတယ်။ ဒီကောင်က မုတ်ဆိတ် ရိတ်ရင် ဘယ်တော့မှ တစ်ခါတည်းနှင့် မပြီးဘူး။ နှစ်ခါလောက်တော့ ရိတ်တယ်။ သူ့ကိုယ်သူ စတိုင် သိပ်ကျချင်တဲ့ ကောင်ကိုး။

‘ဒါဖြင့် မင်းနှင့် ချိန်းထားတဲ့ ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ ပြောလေ ကွာ၊ ဖစ်ဂျရယ် မဟုတ်ရင် ဟို ဖိလစ် ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးလား’

‘မဟုတ်ဘူးကွာ၊ အမှန်ကတော့ ဖိလစ်နှင့် ချိန်းဖို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အစီအစဉ် တွေ လွဲကုန်လို့ မချိန်းဖြစ်တော့ဘူး၊ သူများ ဦးသွားတယ်၊ ခု ငါနှင့် ချိန်းတဲ့ ကောင်မက သော်ရဲ့ ကောင်မလေးနှင့် အတူတူ တစ်ခန်းတည်း နေတဲ့ ကောင်မ ကွာ၊ နာမည်တောင် ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ဘူး၊ မင်းကို သိပါတယ်’

‘ဘယ်သူက သိတာလဲ’

‘ငါနှင့် ချိန်းထားတဲ့ ကောင်မလေးက သိတာပေါ့’

‘ဟုတ်လား၊ သူ နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ’

ကျွန်တော် နည်းနည်း စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။

‘နေဦး၊ ငါ စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်၊ ဟို ဂျင်း ဂါလက်ဂါး ဆိုလား ဘာလား’

ကောင်မလေး နာမည်ကို ကြားလိုက်တော့ ကျွန်တော် ရေချိုးကန်ပေါ် ထိုင်နေရာက ထခုန်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာတော့ လဲကျ သေသွား မယ်လို့တောင် ထင်လိုက်မိပါရဲ့။

‘ဂျင်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဂျိမ်းပါ၊ ခွေးမသား၊ လက်စသတ်တော့ ဒီ ကောင်မလေးနှင့် ချိန်းထားတာကိုး၊ ငါ ကောင်းကောင်း သိတာပေါ့၊ အရင် နွေတုန်းက တို့နှင့် အိမ်နီးနားချင်းပဲ၊ သူတို့ အိမ်မှာ ဒိုဗာမင် ခွေးမကြီး တစ် ကောင် ရှိတယ်ကွ၊ သူ့ ခွေးကြီးက တို့အိမ်ထဲကို ဝင်ဝင်လာပြီး..’

‘ဟေ့ကောင်၊ အလင်းရောင် လာမကွယ်စမ်းနှင့်ကွာ၊ ကောင်းကောင်း မုတ်ဆိတ် ရိတ်လို့ မရဘူး၊ ဒီဘက်နားမှာ လာရပ်’

ကိုယ့်လူရေ၊ ကိုယ်တော့ တော်တော် စိတ်လှုပ်ရှားသွားတယ်။ တကယ်ပဲ။

‘ခု ဘယ်မှာ စောင့်နေသလဲ၊ ငါ သွားပြီး နှုတ်ဆက်ချင်တယ်ကွာ၊ တွဲဖက် ကျောင်းဆောင်က ဧည့်ခံ ခန်းမထဲမှာလား’

‘အေး’

‘သူက ငါ့အကြောင်း ဘာတွေ ပြောသေးလဲ၊ ဟိုကောင်ဆီကော သူ သွားသေးသလား၊ သူက ပြောတော့ အဲဒီကောင်ဆီ သွားမယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ ငါ့အကြောင်းကော ဘာတွေ ပြောသေးလဲ’

‘သွားလား မသွားလားတော့ ငါ ဘယ်သိမလဲကွ၊ ဟေ့ကောင် ထစမ်း ကွာ၊ ငါ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ဖင်ခု ထိုင်ထားတယ်’

ဟုတ်သားပဲ။ ကျွန်တော်က သူ့ မျက်နှာသုတ် ပဝါ ညစ်ညစ်ကြီးပေါ် ထိုင်မိလျက်သား ဖြစ်နေတာကိုး။

ကျွန်တော်က ဂျိမ်း ဂျိမ်း ဆိုပြီး ပါးစပ်က ရွတ်နေတယ်။ စထရက်လေ တာကတော့ ကျွန်တော့် တောလိုက် ဦးထုပ်ကလေးကို ဆောင်းကြည့်နေတယ်။

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။

‘ကောင်မက အက ကောင်းတယ်ကွ၊ ဘဲလေးတို့ ဘာတို့လည်း ကတတ် တယ်၊ တစ်နေ့ကို နှစ်နာရီလောက် အက လေ့ကျင့်တယ်၊ ချီးကွာ၊ သိပ်ပူတဲ့ ရာသီကြီးမှာ သူမို့လို့ မမောမပန်း ကျင့်တာ၊ ငါဖြင့် အံ့ရော၊ ဒီလောက် အက ကျင့်တော့ ခြေသလုံးကြီးတွေ ကြီးပြီး တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ကြီးတွေ ဖြစ်မှာကို လန့်နေတယ်၊ ငါက သူနှင့် ကျား ကစားဖက်ကွ’

‘ဘာ ကစားတယ်ကွ’

‘ကျားလေကွာ’

‘ကျား ကစားတယ်၊ ဟုတ်လား၊ ဒုက္ခပါပဲ’

‘ကောင်မက သူ ကင်းများ ရရင် ဘယ်တော့မှ မရွေးတော့ဘူး ဆရာ၊
အဲဒီ ကင်းကို နောက်တန်းမှာပဲ ထားတော့တာပဲ၊ ဘယ်တော့မှ ရှေ့ကို ထုတ်
မလာတော့ဘူး၊ ရသမျှ ကင်းတွေကို နောက်တန်းထဲမှာ တစ်ကောင်ပြီး တစ်
ကောင် စီထားတော့တာပဲ၊ ဘယ်တော့မှ ထုတ်မသုံးတော့ဘူး၊ ကင်းတွေကို
နောက်တန်းမှာ ဒီလို စီထားတာကို သဘော ကျလို့တဲ့’

စထရက်လေတာက ဘာမှ မပြောတော့ဘူး။ ကျား ကစားတာတို့ ဘာတို့
ဆိုတာမျိုးကိုလည်း တော်တော်လူ စိတ်မဝင်စားတတ်ကြဘူး မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်က ‘သူ့ အမေကြီးကလည်း ငါနှင့် ကလပ် တစ်ခုမှာ အသင်း
ဝင်တွေကွ၊ ငါလည်း တစ်ခါတလေ ဝက်ခန်းတဲ့ အခါ ဂေါက်ကွင်း သွားပြီး
ကက်ဒီလေး ဘာလေး လုပ်တယ်၊ သူ့ အမေကြီးနှင့် လိုက်လိုက်ပြီး ကက်ဒီ
ခဏ ခဏ လုပ်ဖူးတာပေါ့၊ ကိုးကျင်းထိ ရိုက်ချက် ၁၇၀ လောက်နှင့် ရိုက်
နိုင်တယ်’

စထရက်လေတာကတော့ ကျွန်တော် ပြောတဲ့ စကားကို လုံးလုံး နား
မထောင်တော့ဘဲ ခေါင်းပေါ်က သူ ရှိုးထုတ်ထားတဲ့ အမောက်လေးတွေကို
ဘီးနှင့် ဖြီးနေလေရဲ့။

‘ငါ ဆင်းသွားပြီး နှုတ်ဆက်ဦးမှ ထင်တယ်’

‘ကောင်းသားပဲ’

‘အေးကွာ၊ ငါ လေး ငါးမိနစ်လောက်ဆို ပြန်လာခဲ့မယ်’

စထရက်လေတာက သူ့ ဆံပင်ကို နောက်တစ်ခါ ပြန်ဖြီးနေတယ်။ ဒီ
ကောင်ဟာ ဆံပင် တစ်ခါ ဖြီးရင် တစ်နာရီလောက် ကြာတတ်တယ် ခင်ဗျ။

‘ဂျိမ်းရဲ့ အဖေနှင့် အမေက ကွဲနေကြတယ်၊ အမေက နောက်ယောက်ျား
ယူပေမဲ့ အဲဒီ လူကြီးက အရက်သမားကြီးကွ၊ လူကလည်း ပိန်လို့၊ ခြေထောက်
ကလည်း ခြေသလုံးမွေးတွေ ထူလိုက်တာ မပြောပါနှင့်တော့၊ သူက အမြဲတမ်း
ဘောင်းဘီတိုတိုပဲ ဝတ်တော့ ငါ မြင်နေရတာပေါ့ကွ၊ ဂျိမ်းက ပြောတော့ သူ့
ပထွေးက ဇာတ်ညွှန်းဆရာ ဆိုလား ဘာလားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ မြင်တာကတော့
ဒီလူကြီး အမြဲ မူးနေတာပဲ တွေ့တယ်၊ ပြီးတော့ ရေဒီယိုက လာတဲ့ လျှို့ဝှက်
သည်းဖို ဇာတ်လမ်းတွေကို နားထောင်နေတာပဲ တွေ့တာပဲ၊ တစ်ခါတလေများ
မူးလိုက်တာ ချာလို့၊ တစ်အိမ်လုံး ကိုယ်တုံးလုံးချွတ် လျှောက်ပြေးနေတယ်
ဆရာ၊ ကောင်မလေး ရှိတာတောင် မရှက်ဘူး’

‘ဟုတ်လား’ လို့ စထရက်လေတာက မေးတယ်။ စထရက်လေတာဟာ ဒီသတင်းကို တော်တော် စိတ်ဝင်စားသွားပုံ ရတယ်။ အရက် မူးနေတဲ့ လူကြီး၊ အပျိုမလေးရှေ့ မရှောင် ကိုယ်တုံးလုံးချွတ် ပြေးနေတယ် ဆိုတဲ့ စကားမျိုး ကျရင် ဒီကောင် တယ် အရသာ တွေ့တတ်တယ်။ တွေ့ဆိုရင်လည်း တွေ့မှာ ပေါ့လေ။ ဒီကောင်က နှာဘူးပဲ။

‘ကောင်မလေး ခမျာ သနားစရာပါပဲကွာ’ လို့ ကျွန်တော်က ပြောပေမဲ့ ဒါမျိုးကျတော့ ဒီခွေးသားက စိတ်မဝင်စားဘူး။ နှာလောက်ပဲ စိတ်ဝင်စားတာ။

‘အေးကွာ၊ ငါ ဆင်းပြီး နှုတ်ဆက်ချည်ဦးမယ်’

‘သွားမှာဖြင့် သွားကွာ၊ ပါးစပ်က ပြောမနေနှင့်’

ပြတင်းပေါက်ဆီကို ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခန်းထဲမှာ အငွေ့တွေက မှန်ပြတင်းမှာ လာရိုက်နေလို့ ဘာကိုမှ ကောင်းကောင်း မမြင်ရဘူး။

‘ခု လောလောဆယ်တော့ ငါ မသွားချင်သေးဘူးကွာ’ လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ သွားချင်စိတ် မပေါ်ဘူး။ ဒါမျိုး ဆိုတာ စိတ်ပါမှ ကောင်းတာ။

‘ကောင်မလေးကတော့ ရှစ်ပလေဆီ သွားနေမယ် ထင်တာပဲ၊ သူနှင့်ကော ကျား ကစားကြသေးလား မသိဘူး’

ကျွန်တော်က အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း ပြောနေတယ်။

‘ကစားမှာပေါ့၊ ငါ ဘယ်သိမလဲ’

‘တို့ နှစ်ယောက် ကျား ကစားဖူးတဲ့ အကြောင်းကော ပြောသေးလား’

‘ဘယ်မှတ်မိမလဲကွ၊ ဒါတွေကို သိပ်စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ ငါက ကောင်မနှင့် တွေ့ဖို့ပဲ၊ ကျန်တာတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး’

စထရက်လေတာက ခေါင်းဖြိုးလို့ ဖြိုးတော့ သံချေး တက်ပြီး ညစ်ပတ်နေတဲ့ သူ့ မုတ်ဆိတ်ရိတ် ကိရိယာတွေကို သိမ်းနေတယ်။

‘ဟေ့ကောင်၊ ငါက နှုတ်ဆက်လိုက်တယ် ဆိုတာတော့ ပြောလိုက်ပါကွာ’

‘အိုကေ’

ပြောလိုသာ ပြောတာ ဒီကောင်မျိုးဟာ သူများ ကိစ္စကို ဒီလို အမှတ်တရ လုပ်ပေးမယ့် ကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ စထရက်လေတာလည်း အခန်း ပြန်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ရေချိုးခန်းထဲမှာ

ဂျိမ်း အကြောင်း တွေးကျန်ရစ်တယ်။ တော်တော်ကြီး ကြာမှ အခန်းကို ပြန် လာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ စထရက်လေတာက မှန်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး လည် စည်း စည်းနေတယ်။ သူ့ သက်တမ်း တစ်ဝက်လောက်ကို မှန်ရှေ့မှာတင် အချိန် ကုန်ခဲ့လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း သူ့ကို ကြည့်နေတယ်။ ပြီးမှ ‘ဟေ့ကောင်၊ ငါ ကျောင်းထုတ် ခံရတယ် ဆိုတာ တော့ မပြောလိုက်နှင့်နော်’

‘အိုကေ’

ဒါတော့ ကျွန်တော် ယုံတယ်။ ဒီကောင်က စာမေးပွဲ ကျတာတို့ ကျောင်း ထုတ်ခံရတာတို့လောက်ကို အသေးအဖွဲ့လို့ ထင်တဲ့ ကောင်။ ရောဗတ်တို့လို မစပ်စုဘူး။ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး။ ရောဗတ်က ဒီလို ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မလဲ။ အင်မတန် စပ်စုချင်တဲ့ အကောင်။

စထရက်လေတာက ကျွန်တော့် ကုတ်အင်္ကျီကို ကောက်ဝတ်လိုက်တယ်။

‘အမယ်လေးဗျ၊ သေပါတော့၊ ဟေ့ကောင့်၊ ငါ့ အင်္ကျီကို မင်း ပခုံးကြီး ပေါ်မှာ ဆွဲဆန့် မနေပါနှင့်ကွ၊ ငါတောင် နှစ်ခါပဲ ဝတ်ရသေးတယ်’

‘မဆန့်ပါဘူး၊ ငါ့ စီးကရက်ဘူးကော’

‘စားပွဲပေါ်က မင်း လည်ပတ် အောက်မှာဟာ ခွေးမသားရ’

ဒီကောင်ဟာ ပစ္စည်း တစ်ခုခုကို ဟိုချ ဒီချနှင့် ပြီး လိုက်ရှာရတာက အမော။ စီးကရက်ဘူးကို ကောက်ပြီး သူ့ ကုတ်အင်္ကျီ အဲ ကျွန်တော့် ကုတ် အင်္ကျီ အိတ်ထဲကို ထည့်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော်လည်း စိတ်ထဲ ညစ်ထွေထွေ ရှိတာနှင့် ဆောင်းထားတဲ့ အမဲ လိုက် ဦးထုပ်ကလေး မျက်နှာပေါ် ဆွဲချလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က စိတ်ထွေ တတ်တဲ့ ကောင်မျိုး။ ဘာမဟုတ်တာလေးနှင့်ပေမဲ့ စိတ်က ကတုန်ကယင် ဖြစ် ချင် ဖြစ်နေတတ်တာ။

‘ဟေ့ကောင်၊ ကောင်မနှင့် ဘယ်ကို သွားကြမှာလဲ’

‘မပြောတတ်သေးဘူးကွ၊ အချိန် ရရင်တော့ နယူးယော့ မြို့ထဲ အထိ ရောက်မှာပဲ၊ ကိုးနာရီခွဲ ပြန်ရောက်မှာ’

သူ ပြောတဲ့ လေပေါက်ကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်က ‘အေး၊ မင်း ရုပ်ဖြောင့်တာတွေ ဘာတွေ မသိသေးလို့ ဒီအချိန်မှာ ပြန်မယ်လို့ လက်မှတ်ထိုး ထွက်တာပေါ့ကွာ၊ သိရင် မနက်ဖြန် မနက် ကိုးနာရီခွဲကျမှ ပြန်

ရောက်မယ်လို့ လက်မှတ် ထိုးခဲ့မလား မသိဘူး' လို့ ချဉ်ချဉ် ရှိတာနှင့် ပြောလိုက်တယ်။

'အစစ်ပေါ့' လို့ သူ ပြောတယ်။ ခက်တာက ဒီကောင့်ကို စိတ်ဆိုးအောင် ပြောလို့ မရဘူး။ ဒီကောင်က ဘဝင် ခပ်ကိုင်ကိုင်ရယ်။ တော်တော်တန်တန် စကားလောက်ကို သူက အမှုထားတာ မဟုတ်ဘူး။

'ဟေ့ကောင်၊ ငါ ပြောတဲ့ စာစီစာကုံးကို ရေးဖြစ်အောင် ရေးထားနော်၊ အဖွဲ့အနွဲ့သာ များများ ပါပါစေကွာ၊ ဟုတ်လား၊ အိုကေ'

စထရက်လေတာက ကုတ်အင်္ကျီကို ကောက်ဝတ်ပြီး ထွက်ဖို့ ပြင်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ရေးမယ်လို့လည်း မပြောဘူး၊ မရေးဘူးလို့လည်း မဆိုဘူး။ အသာပဲ နေလိုက်တယ်။

'ကျား ကစားရင် ကင်းတွေကို အရင်လိုပဲ နောက်တန်းမှာ ထားတုန်း ပဲလားလို့ မေးလိုက်စမ်းပါကွာ' လို့ ကျွန်တော်က လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

'အိုကေ၊ သူငယ်ချင်း၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ကွာ' လို့ ပြောပြီး ထွက်သွားတယ်။ ဒီကောင် ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် သိတာပေါ့။

သူ ထွက်သွားပြီး နာရီဝက်လောက် ကြာသည် အထိ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာ ငူငူကြီး ထိုင်နေမိတယ်။ ထိုင်နေတယ် ဆိုတာ တကယ် ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ထိုင်နေတာ ခင်ဗျ။ ဂျိမ်း အကြောင်း၊ ဂျိမ်းနှင့် ချိန်း ထွက်တဲ့ စထရက်လေတာရဲ့ အကြောင်းတွေကို ကျွန်တော် တွေးနေမိတယ်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို ဖြစ်လာမှန်း မသိဘူး။ ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာတယ်။ စထရက်လေတာ ဆိုတဲ့ ကောင်က နှာဘူးမှ တကယ့် နှာဘူး။

ဒီတုန်းမှာ ခါတိုင်းလိုပဲ ရောဗတ်ဟာ ရေချိုးခန်း ကန့်လန့်ကာ ကြားထဲက ထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော် ဒီကောင့်ကို တွေ့ရတာ ဘယ်တုန်းကမှ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဒီတစ်ခါတော့ ဒီကောင် ရောက်လာတဲ့ အတွက် ကျွန်တော် တော်တော် ပျော်သွားတယ်။ သူ ရောက်လာတော့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ စဉ်းစားနေတဲ့ အကြောင်းတွေ တခြား ရောက်သွားတယ်။

သူ နှာခေါင်းပေါ်က ဝက်ခြံကို ညှစ်ရင်း ကျောင်းမှာ သူ မုန်းတဲ့ ကောင်တွေ အကြောင်းကို ပြောနေလိုက်တာ ညနေ ထမင်းစား ခေါင်းလောင်း ထိုးတော့မှပဲ ရပ်တော့တယ်။ ဒီကောင်က ဝက်ခြံသာ ညှစ်တာ၊ လက်ကိုင်ပဝါတို့ ဘာတို့လည်း မသုံးဘူး။ ဒီ ခွေးမသားမှာ လက်ကိုင်ပဝါတို့ ဘာတို့ ရှိရဲ့လားလည်း မသိပါဘူး။ ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်ခါမှ ကိုင်တာ မမြင်ဖူးဘူး။

၅

စနေနေ့ ည ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းမှာ အမြဲတမ်းလိုလို အမဲသား ပြုတ်ကြော် ကျွေးလေ့ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဖို့တော့ တကယ့် ပွဲတော်ကြီးပေါ့။ စနေနေ့ ညမှာ ကျွေးတာကလည်း အကြောင်း ရှိတယ်လေ။ တနင်္ဂနွေ ဆိုရင် အိမ်က မိဘတွေ လာလေ့ ရှိကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အမေတို့ အဖေတို့က မနေ့ညက ဘာဟင်းနှင့် စားသလဲလို့ မေးမှာ အမှန်ပဲ။ ကျောင်းသားတွေကလည်း အမဲသား ပြုတ်ကြော်နှင့် စားတယ်ပေါ့။ အံ့မယ်၊ ဘယ်ဆိုးလို့တုန်းပေါ့။ ကျောင်းအုပ်ကြီးက ဒီအကွက်ကို မြင်လို့ အဲဒီ နေ့မှာ အမဲသား ပြုတ်ကြော်ကို ကျွေးတာပါ။ သေချာပါတယ်။ ငွေ တစ်ထောင်ကြေး လောင်းလိုက်ချင်သေးတယ်။ တကယ်က အမဲသား ပြုတ်ကြော်လို့သာ ဆိုတယ်၊ အတုံးကလည်း သေးသေးလေးတွေ။ မာလိုက်တာကလည်း ကျောက်ခဲကတောင် အဖေခေါ်ရမယ် ထင်ပါရဲ့။ စားနှင့် မနည်း လှီးရတယ်။ အမဲသား ပြုတ်ကြော် ကျွေးတဲ့ ည ဆိုရင် အာလူးပြုတ် အကြေနှင့် တွဲကျွေးတတ်တယ်။ အချို့ အချဉ် ပွဲကတော့ ဘရောင်းတိန့် ခေါ်တဲ့ ချောကလက်ပါ။ အမှန်တော့ ဒါကို ရောဗတ်တို့လို အစာ ငမ်းတဲ့ ကောင်တွေက လွဲလို့ ဘယ်သူမှ မစားဘူး။ ရောဗတ်ကတော့ ဘာမှ မရှောင်ဘူး။ အလကား စားရမယ် ဆိုရင် ဘာမဆို အကုန် စားတာပဲ။

ထမင်းစားခန်းထဲက ထွက်လာတော့ ညက တော်တော်လေး သာယာတယ်။ နှင်းတွေက မြေကြီးပေါ်မှာ သုံးလက်မလောက် ထူနေပြီ။ နောက်ထပ်လည်း ကျနေတုန်းပဲ။ လှလိုက်တာဗျာ။ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင်ဘဲ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ပျော်တာနှင့် နှင်းခဲတွေကို လုံးပြီး တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လိုက်ပေါက်ကြတယ်။ ကတဲ့လူ က၊ ခုန်တဲ့လူ ခုန်ပေါ့လေ။ ကလေးတွေနှင့် တောင် တူနေပြီ။ ပျော်တာကိုး။

ကျွန်တော်က ဘယ် ကောင်မလေးနှင့်မှ အချိန်းအချက် မလုပ်ထားဘူး။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်တို့ကျောင်း နယန်း အသင်းမှာ ပါတဲ့ ဘရော့ဆပ် ဆိုတဲ့ ကောင်နှင့် အက်ဂါးတောင်းကို ဘတ်စ်ကားနှင့် သွားမယ်၊ ဟိုရောက်ရင် ဟမ်ဘာဂါ

mgyoe.com

ကလေး ဘာကလေး စားပြီး ရုပ်ရှင် တစ်ပွဲပွဲ ဝင်ကြည့်မယ်လို့ စိတ်ကူး ရတယ်။ တစ်ညလုံး ကျောင်းမှာ ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်မနေချင်ဘူးလေ။ အပြင် တို့ ဘာတို့ ထွက်ချင်တယ်။ ကျွန်တော်က ရောဗတ်ကို ခေါ်မယ်၊ ဘယ့်နှယ် လဲလို့ ဘရော့ဆပ်ကို မေးလိုက်တယ်။ ရောဗတ်ကို ခေါ်တာကတော့ တခြား ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကောင်က စနေနေ့ ည ဆိုရင် အပြင်ကို မထွက် တော့ဘဲ အခန်းမှာ ထိုင်ပြီး ဝက်ခြံ ညှစ်နေတတ်လို့။ ဘရော့ဆပ်က မင်း ခေါ်ချင်ရင်တော့ ခေါ်၊ ငါကတော့ ဒီကောင့်ကို သိပ်ပေါင်းလို့ မရဘူးလို့ ပြောတယ်။

ဒါနှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သား အခန်း ပြန်ပြီး အဝတ်အစားလေး ဘာလေး လဲကြတယ်။ ကျွန်တော်က နှင်းကာ မျက်မှန် တပ်၊ နှင်းကာ အင်္ကျီ ဝတ်နေရင်းက နေပြီး ရောဗတ်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး ရုပ်ရှင် လိုက်မလားလို့ မေး တယ်။ ဒီကောင် ကျွန်တော် ဒီလောက် အော်နေတာ ကြားရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်လုံးမှ ပြန်မပြောဘူး။ ဒီကောင်က ဒီလိုပဲ။ မေးရင် ဖြေချင်မှ ဖြေတာ။ ခဏနေတော့ ဒီကောင် ရေချိုးခန်း ကန့်လန့်ကာ ကြားက ထွက်လာပြီး ဘယ်သူ ပါသေးလဲလို့ မေးတယ်။ ဒီကောင့်ရဲ့ အကျင့်ဟာ ဒီအတိုင်းပဲ။ သွားမယ်ဆို ဘယ်သူပါသေးလဲ ဘာလဲနှင့် သိပ် အမေးအမြန်း ထူတဲ့ကောင်။ သဘော ပျက်လို့ သူ့ကို အသက် လာကယ်ရင်တောင် လှေကို ဘယ်သူ လှော်လာသလဲ ဘာလဲနှင့် မေးနေဦးမယ့် ကောင်မျိုး။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်က ဘရော့ဆပ်နှင့် သွားမှာလို့ ပြောလိုက်တယ်။

‘ဟို ခွေးမသားလား၊ နေဦး၊ ငါ လိုက်မယ်၊ ခဏ စောင့်ဦး’ လို့ ပြော တယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ကို အလွန် လိုက်လျောတာ။

သူ အဝတ်အစား လဲတာ ငါးနာရီလောက် ကြာမယ် ထင်တယ်။ သူ အဝတ်အစား လဲနေတုန်း ကျွန်တော်က ပြတင်းပေါက်ကို သွားဖွင့်ပြီး နှင်း တစ်ဆုပ်ကို ကောက်ပြီး လုံးနေတယ်။ ကျောင်းဆောင်အောက် ကွက်လပ်မှာ ရပ်နေတဲ့ ကားတစ်စီးကို လှမ်းပြီး နှင်းခဲနှင့် ထုမလို့ လုပ်တယ်။ ကားက အသစ်စက်စက် ဖြူဖြူကြီး။ ဒါနှင့် ကျွန်တော် ကားကို မထုတော့ဘဲ ခပ်လှမ်း လှမ်းမှာ ရှိတဲ့ မီးသတ် ရေပိုက် ခေါင်းကို လှမ်းရွယ်လိုက်တယ်။ ရေပိုက် ခေါင်းကလည်း ဆေးဖြူ သုတ်ထားတယ်။ အသစ်စက်စက်ကြီး ရှိသေးတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော် ဘာကိုမှ မထုတော့ပါဘူး။ အခန်း တံခါးကို ပိတ် ပြီး နှင်းခဲကို မာသည်ထက် မာအောင် လုံးရင်း အခန်းထဲမှာ လမ်းလျှောက်

mgyoe.com

နေမိတယ်။ ခဏ ကြာလို့ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ဘတ်စ်ကားပေါ် တက် လာကြတော့လည်း ကျွန်တော့် လက်ထဲမှာ နှင်းခဲလုံးကြီး ပါလာတယ်။

ကားဆရာက တံခါးကို ဖွင့်ပြီး နှင်းခဲလုံးကြီးကို ပစ်ချခဲ့ဖို့ ခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော်က ဘယ်သူ့ကိုမှ ပစ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အပျင်းပြေ ကိုင်လာတာပါ လို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကားဆရာက ကျွန်တော့် စကားကို မယုံဘူး ခင်ဗျ။ လူတွေဟာ ခက်တယ်လေ၊ ကိုယ်က အမှန် ပြောပေမဲ့ ယုံချင်မှ ယုံကြတာ ကလား။

ဟိုရောက်တော့ ပြနေတဲ့ ရုပ်ရှင်က ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်စလုံး ကြည့်ပြီးသား ကားကြီး။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ဟမ်ဘာဂါလေး ဘာလေး စားပြီး အပ်ထောင် ဘောလုံးခုံမှာ ဘောလုံး ဝင်ထိုးပြီး ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ ရုပ်ရှင်ကား မကြည့်ခဲ့ရတဲ့ အတွက် ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ကားက ဇာတ်မြူး။ ကယ်ရီ ဂရန့် ပါတယ်။ တခြား ဇာတ်လိုက်တွေတော့ ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ဘူး။ ကျွန်တော် ဒီကောင် နှစ်ကောင်နှင့် ရုပ်ရှင် မကြာ မကြာ ကြည့်ဖူးတယ်။ ခက်တာက ဒီကောင် နှစ်ကောင်က ရယ်စရာ မဟုတ်ဘဲ ရယ် စရာလည်း သိပ်မကောင်းဘဲနှင့် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ချင် ရယ်နေတတ်တာ။ ဒါကြောင့် ရုပ်ရှင် ကြည့်ရင် ဒီကောင်တွေနှင့် ခုံချင်း ကပ်ထိုင်ပြီး ကြည့်ချင် တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ရုပ်ရှင် မကြည့်ဖြစ်တာ ခပ်ကောင်းကောင်း။

အဆောင် ရောက်တော့ ကိုးနာရီ ထိုးဖို့ ၁၅ မိနစ် လိုသေးတယ်။ ဘရော့ ဆပ် ဆိုတဲ့ ကောင်က အင်မတန် ဖဲချတဲ့ ကောင်။ အဆောင် ရောက်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖဲဝိုင်း ရှာဦးမယ် ဆိုပြီး ထွက်သွားလေရဲ့။ ရောဗတ်ကတော့ သူ့ အခန်းကို မပြန်သေးဘဲနှင့် ကျွန်တော်နှင့် အခန်းကို လိုက်လာတယ်။ အခန်း ရောက်တော့ ခါတိုင်းလို စထရက်လေတာရဲ့ ကုလားထိုင် လက်တင်ပေါ်မှာ မထိုင်တော့ဘဲ ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော့် အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲနေတယ်။ ကျွန်တော့် ခေါင်းအုံးမှာ သူ့ မျက်နှာကြီး ကပ်ထားပြီး ဝက်ခြံ ညှစ်နေတယ်။ ဝက်ခြံ ညှစ်ရင်းလည်း ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ လေသံနှင့် စကားတွေ တတွတ်တွတ် ပြော လို့။

ကျွန်တော်က ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ဝက်ခြံ မညှစ်ဖို့ အရိပ်အမြွက် ပြောတာ အကြိမ် တစ်ထောင် မကဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က မရိပ်မိဘူး။ မနှစ် နွေရာသီ တုန်းက သူနှင့် ကောင်မလေး တစ်ယောက် ဘယ်လို သမီးရည်းစား ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်း ဘာညာ စသဖြင့် ပြောနေတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော့်ကို

ပြောတာ ကျွန်တော့် အထင် အကြိမ် တစ်ရာလောက် ရှိပြီ ထင်တယ်။ တစ်ခါ ပြောတိုင်း သူ့ ဇာတ်လမ်းက တစ်ကြိမ်နှင့် တစ်ကြိမ် မတူဘူး ခင်ဗျ။ အရင် တစ်ခါတုန်းက ပြောတော့ သူတို့ နှစ်ယောက် ချိန်းတွေ့ကြတာ သူ့ အစ်ကို တစ်ဝမ်းကွဲရဲ့ ပြု ကားကြီးထဲမှာတဲ့။ နောက်တစ်ခါကျတော့ သူတို့ ချိန်းတွေ့ တာ လမ်းဘေးမှာတဲ့။ အလကားကောင်၊ ရွှီးနေတာ။ တကယ်ကျတော့ ဘယ် မိန်းကလေးကိုမှ ထိဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် သိတာပေါ့။

နောက်ဆုံးတော့ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ စထရက်လေတာ အတွက် စာစီ စာကုံး ရေးပေးရဦးမယ်၊ ကိုယ့်အခန်း ကိုယ် ပြန်လို့ နှင်ထုတ်လိုက်ရတော့ တယ်။ ဒါတောင် တော်တော်နှင့် မပြန်ဘူး။

ဒီကောင် ပြန်သွားတော့မှ ကျွန်တော်လည်း အဝတ်အစား လဲ၊ တောလိုက် ဦးထုပ်ကလေး ဆောင်း၊ စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး စထရက်လေတာ အတွက် စာစီ စာကုံး စရေးတယ်။

ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ကျွန်တော်က သူ ပြောသလို အိမ်တို့ အခန်းတို့ အကြောင်းကို ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ မရေးတတ်ဘူး။ ဒါမျိုးတွေကို ရေးဖို့ ဝါသနာလည်း မပါဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာရေးသလဲ။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ရေးချင်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ညီ အယ်လီရဲ့ ဘေ့စ်ဘော ရိုက်တဲ့ လက်အိတ်ကလေး အကြောင်း ကို ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့လေး ရေးလိုက်တယ်။ တော်တော် ရေးလို့ ကောင်းတဲ့ အကြောင်း အရာလေး။

ကျွန်တော့်ညီ အယ်လီက ဘယ်သန် ဆိုတော့ သူ့မှာ ဘယ်သန်တွေ ဝတ်တဲ့ ဘေ့စ်ဘော လက်အိတ်လေး တစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီ လက်အိတ်လေးမှာ စိတ် ဝင်စားစရာ ကောင်းတာ၊ ဖွဲ့နွဲ့လို့ ကောင်းတာက တခြား မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့် ညီက ကဗျာရူး ဆိုတော့ ကဗျာတွေကို လက်ချောင်းတွေ၊ အိတ်ကပ်တွေပေါ် မှာ ရေးထားတတ်တယ်။ ခုလည်း အဲဒီ လက်အိတ်လေးပေါ်မှာ ကဗျာတွေ ရေးထားတယ်။ ဘေ့စ်ဘော ရိုက်တိုင်း ကွင်းကို ဆင်းသွားလို့ ဘယ်သူမှ မရောက်သေးရင် လက်အိတ်ကလေး ဖြန့်ဖြန့်ပြီး ကဗျာတွေကို ဖတ်နေတာပဲ။ မင်စိမ်းစိမ်းကလေးတွေနှင့် ရေးလို့။ ခုတော့ မရှိတော့ပါဘူး။ ဆုံးရှုပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ မိန်းမှာ နေကြတုန်းက သွေးကင်ဆာ ရောဂါနှင့် ဆုံး သွားတာပါ။ ၁၉၄၆ ခုနှစ် ဇူလိုင် ၁၈ ရက်နေ့မှာပေါ့။

ခင်ဗျားတို့ တွေ့ရင်လည်း သူ့ကို သဘော ကျမှာပါ။ ကျွန်တော့်ထက် နှစ်နှစ်လောက် ငယ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဉာဏ်က ကျွန်တော့်ထက် အဆ ငါးဆယ်

လောက် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ ဉာဏ်ကောင်းတာမှ တော်တော်ကို ကောင်း တယ်။ ကျောင်းတုန်းကဆို သူတို့ အတန်းထဲမှာ ဒီလောက် တော်တဲ့ ကျောင်း သားမျိုး တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး ဆိုပြီး ဆရာတွေက အမေ့ဆီကို မကြာ မကြာ စာရေးလေ့ ရှိကြတယ်။ လောကဝတ် ရေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ့် စိတ်ပါ လက်ပါ ရေးကြတာ။

အယ်လီဟာ ကျွန်တော်တို့ မွေးချင်းတွေထဲမှာ ဉာဏ်အကောင်းဆုံးတင် မဟုတ်ဘူး၊ အလိမ္မာဆုံး၊ စိတ်သဘော အကောင်းဆုံး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ် လည်း မဆိုးတတ်ဘူး။ ဆံပင် နီတဲ့ သူများဟာ ဒေါသ ကြီးတယ်၊ စိတ်ဆိုး တတ်တယ်လို့ ပြောပေမဲ့ အယ်လီက ဒီလို မဟုတ်ဘူး။ ဆံပင် နီလိုက်ပုံက တော့ မပြောနှင့်၊ ရဲနေတာပဲ။ သူ ဆံပင် ဘယ်လောက် နီသလဲ ဆိုတာကို ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်တော် ဆယ်နှစ်သားလောက်မှာ ဂေါက်သီး စရိုက်တတ် တယ်။ တစ်နေ့မှာ မှတ်မိသေးတယ်။ ကျွန်တော်က ၁၂ နှစ်လောက် ရှိပြီ။ နွေ ရာသီ တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော် ကွင်းထဲ ဆင်းပြီး ဂေါက်သီးရိုက် ကျင့်နေတယ်။ ဒီတုန်းမှာ ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး၊ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်ရင် အယ်လီကို တွေ့မှာပဲလို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်လိုက်တာနှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ လား လား အယ်လီဟာ ကျွန်တော်နှင့် ကိုက် ၁၅၀ ဂေါက်ကွင်း ခြံစည်းရိုး အပြင်ဘက်က နေပြီး သူ ဘိုင်စကယ်ပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း လှမ်းကြည့်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဂေါက်ကွင်း စည်းရိုးတွေက ဆေးနီ သုတ်ထားတယ် မဟုတ်လား။ သူ ဆံပင် နီပုံက ဂေါက်ကွင်း ခြံစည်းရိုးက အနီရောင်နှင့် နည်းနည်းလေးမှ ခွဲမရဘူး။ အဲသလောက် နီတာ။ ဒါပေမဲ့ ဆံပင်သာ နီတယ်၊ စိတ်ရင်း တကယ် ကောင်း တယ်။ သူ သဘော ကျတယ် ဆိုရင် ထမင်း စားရင်းက ကုလားထိုင်ပေါ်က လိမ့်ကျအောင် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်တတ်တဲ့ ကောင်မျိုး။

ကျွန်တော် ၁၃ နှစ်လောက် ရောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ကု ဆရာဝန် ဆီ ခေါ်ပြကြတယ်လေ။ ကျွန်တော်က ကားရုံ ပြတင်းပေါက်တွေကို အကုန် လက်သီးနှင့် ထိုးပြီး ရိုက်ခွဲပစ်တာကိုး။ ကျွန်တော် သူတို့ကို အပြစ် မတင်ပါ ဘူး။ တကယ်ပါ။ အယ်လီ ဆုံးတဲ့ ညက ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်မှာ မအိပ်ဘူး။ ကားရုံထဲ ဆင်းအိပ်ပြီး မှန်ပြတင်းပေါက်ကို လက်သီးနှင့် ထိုးပြီး ရိုက်ခွဲပစ် တယ်။ ဒီလောက် သဘော ကောင်းတဲ့ ညီလေး သေရမလား ဆိုပြီး စိတ် ထိခိုက်ပြီး လုပ်တာလေ။ ကားရုံ ပြတင်း ပေါက်တွေတင် ဘယ်ကမလဲ၊ အဲဒီ နှစ်ကမှ ဝယ်ထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ စတေရှင်ဝက်ဂွန် ကားက မှန်ကိုလည်း

ရိုက်ခွဲမလို လုပ်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အချိန်မှာ ကျွန်တော့်လက် တစ်ခု လုံး ကွဲပြား သွေးခြင်းခြင်း နီနေပြီ။ မထိုးနိုင်တော့ဘူး။ အမှန်က မိုက်မဲတာ သက်သက် ဆိုတာ ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး။ လုပ် မိတာပဲ။ ခင်ဗျားတို့က အယ်လီ အကြောင်း သိမှ မသိကြဘဲကိုး။ ခုတောင် မိုးအေးရင် ကျွန်တော် လက်တွေက တစ်စစ်စစ် ကိုက်နေတုန်းပဲ။ မပျောက် သေးဘူး။ လက်သီးကို ကောင်းကောင်း မဆုပ်နိုင်သေးဘူး။ လက်သီး မဆုပ် နိုင်တာ တစ်ခုပါပဲ။ မဆုပ်နိုင်တော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ။ မဆုပ်ဘဲ နေလိုက်ရုံ ပေါ့။ အရေး မကြီးပါဘူး။ အလွန်ဆုံး လက်ဒဏ်ရာကြောင့် ခွဲစိတ် ဆရာဝန် မဖြစ်ရုံပေါ့။ တယော ဆရာကောင်း တစ်ယောက် မဖြစ်ရုံပေါ့။ မဖြစ်တော့ လည်း အရေး မကြီးပါဘူး။ ဆရာဝန် မဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ။ အရေး မကြီး ပါဘူး။

အဲ၊ ကျွန်တော့်ကို စထရက်လေတာက အရေးခိုင်းတဲ့ စာစီစာကုံးထဲမှာ ကျွန်တော်က အယ်လီရဲ့ ဆော့ဘော လက်အိတ်ကလေးနှင့်တကွ အဲဒီ အကြောင်း တွေကို ထည့်ရေးလိုက်တယ်။ အဲဒီ လက်အိတ်ကလေးက ကျွန်တော့် သေတ္တာ ထဲမှာ ရှိနေတာနှင့် လက်အိတ်ကလေးကို ထုတ်ပြီး လက်အိတ်မှာ ရေးထားတဲ့ ကဗျာကလေးကိုတောင် ကူးထည့်ပေးလိုက်သေးတယ်။

စာစီစာကုံးထဲမှာ အယ်လီရဲ့ နာမည်ကို မထည့်ဘဲ တခြား နာမည် တစ်ခု ကို ထည့်လိုက်တယ်။ ရုတ်တရက် ကြည့်ရင် စထရက်လေတာရဲ့ ညီလေး တစ်ယောက် အကြောင်းလိုလို ဘာလိုလိုပေါ့။ ရေးလို့ ကောင်းလိုက်တဲ့ စာစီ စာကုံး။ အရမ်း ရေးလို့ ကောင်းတာပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဒါမျိုးကို ရေး ချင်နေတာနှင့် အတော်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရေးတာ တစ်နာရီလောက် ကြာတယ်။ စထရက်လေတာရဲ့ လက်နှိပ်စက်နှင့် ရေးရတော့ အားမရဘူး။ သူ့စက်က လေး တေးတေးနှင့်။ ကျွန်တော့် လက်နှိပ်စက်ကတော့ အောက်ထပ်က သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ငှားသွားလို့။

ဆယ်နာရီခွဲလောက်ကျတော့ စာစီစာကုံး ရေးလို့ ပြီးသွားတယ်။ ပင်ပန်း တယ်လို့ မထင်ရဘူး။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်လည်း ပြတင်းပေါက် ဖွင့်ပြီး အပြင် ကို ငေးကြည့်နေတယ်။ နှင်းပွင့်တွေက သိပ်မကျတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အေး လွန်းလို့ မော်တော်ကားတွေ စက်နှိုးမရဘဲ ဖုတ်ချက် ဖုတ်ချက် ဖြစ်နေတဲ့ အသံ တွေ မကြာ မကြာ ကြားနေရတယ်။ တစ်ဖက်ခန်းက ရောဗတ်ရဲ့ ဟောက်သံ ကိုလည်း ကြားရတယ်။ ဒီကောင်က ထိပ်ခတ်နာ ရှိတော့ ပူရင် အိပ်ပျော်ရင်

အသက် ကောင်းကောင်း ရှုလို့ မရဘူး။ ဒီကောင်က ထိပ်ခတ်နာတင် မဟုတ်ဘူး။ စုံနေတာပဲ။ ထိပ်ခတ်နာလည်း ရှိတယ်။ ဝက်ခြံလည်း ရှိတယ်။ သွားချေး ထူတယ်။ အာပုပ်စော် နံတယ်။ လက်သည်းတွေ ပဲ့တယ်။ သနားစရာတော့ အကောင်းသား။

၆

တချို့ကိုတော့ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ဘူး။ စထရက်လေတာဟာ ဂျိမ်းနှင့် တွေ့ပြီး ဘယ်အချိန် ပြန်လာသလဲ မဆိုနိုင်ဘူး။ ကော်ရစ်ဒါက လျှောက်လာတဲ့ ဒီကောင့် ခြေသံကို ကျွန်တော် ကြားတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် ဘာလုပ်နေမှန်း မမှတ်မိတော့ဘူး။ ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်ပြီး အပြင်ကို ငေးကြည့်နေသလား ဘာလားပဲ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ ပြန်လာတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော် ဘာလုပ်နေသလဲ ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် အမှန် မမှတ်မိတော့ဘူး။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် စိတ်ညစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ညစ်ရင် ဘာကိုမှ ကောင်းကောင်း မမှတ်မိချင်တော့ဘူး။ ကုန်ကုန် ပြောလိုက်မယ်၊ စိတ်ညစ်ရင် အိမ်သာတို့ ဘာတို့ကိုတောင် မသွားဖြစ်တော့ဘူး။ စိတ် သိပ်ညစ်နေတော့ မသွားချင်တော့ဘူးပေါ့။ ဒီကောင့် အကြောင်း ကျွန်တော် သိတာပေါ့။ ဒီကောင်ဟာ နည်းနည်းမှ စောင့်စည်းတတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ မိန်းကလေးတွေ့တယ် ဆိုရင် ဘယ်ချမ်းသာပေးလိမ့်မလဲ။

ကော်ရစ်ဒါမှာ ဖယောင်းပုဆိုး ခင်းထားတဲ့ အတွက် ခွေးမသားရဲ့ ဖိနပ်သံကို ကြားနေရတယ်။ သူ ရောက်လာတော့ ကျွန်တော် ဘယ်နေရာမှ ထိုင်နေသလဲ ဆိုတာတောင် ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ဘူး။ ပြတင်းပေါက်နားမှာပဲ ရပ်နေမိသလား၊ သူ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာပဲ ထိုင်နေမိသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာပဲလား ဆိုတာ ကျွန်တော် သတိ မရတော့ဘူး။

စထရက်လေတာက အပြင်မှာ သိပ်အေးတဲ့ အကြောင်း ပြောရင်း အခန်းထဲ ဝင်လာတယ်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဘယ်သွားကုန်ကြသလဲကွ၊ တစ်ယောက်မှ အသံမကြားပါလား၊ သန့်ရှင်းကုန်း ကျနေတာပဲ’

ကျွန်တော် ဒီကောင့်ကို အရေးလုပ်ပြီး ဖြေမနေဘူး။ ဒီနေ့ စနေနေ့ ညပဲ။ စနေနေ့ ဆိုရင် အိမ်ပြန်တဲ့ကောင် ပြန်တယ်။ မပြန်တဲ့ကောင် ဒီအချိန် ဆိုရင် အိပ်ပြီ။ အပြင် ထွက်လည်တဲ့ကောင် လည်တယ်။ ဒီလောက်မှ သူ မသိဘူးလား။ အခန်းထဲ ရောက်လာတော့ ဒီကောင် အဝတ်အစား လဲနေတယ်။ ဂျိမ်း အကြောင်းကို တစ်လုံးမှ မပြောဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း မမေးဘူး။ အသာပဲ ကြည့်နေလိုက်တယ်။ သူက အင်္ကျီ ငှားတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး ကျွန်တော့် ကုတ်အင်္ကျီကို ချိတ်မှာ ချိတ်ပြီး အဝတ် ဗီရိုထဲ ထည့်လိုက်တယ်။

လည်စည်း ဖြုတ်နေတုန်းမှာ သူ အရေးခိုင်းခဲ့တဲ့ စာစီစာကုံး ပြီးပြီလားလို့ မေးတယ်။ သူ အိပ်ရာပေါ်မှာ တင်ထားတယ်လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။ ဒီကောင်က အင်္ကျီ ကြယ်သီးကို ဖြုတ်ရင်း ကျွန်တော် ရေးပေးတဲ့ စာစီစာကုံးကို ဖတ်နေတယ်။ ပြီးတော့ မတ်တတ် ရပ်ပြီး ဖတ်တယ်။ လက်က သူ့ ရင်ဘတ်ကို ပွတ်လိုက်၊ ဗိုက်ကို ပွတ်လိုက်၊ မျက်နှာကို မှဲ့လိုက် လုပ်နေတယ်။ ဒီကောင်က ဒီလိုပဲ၊ သူ့ကိုယ်သူ လူချောလို့ ထင်လေတော့ သူ့ ရင်ဘတ်နှင့် ဗိုက်ကို မကြာ မကြာ ပွတ်တတ်တယ်။ သူ့ကိုယ်သူ လူချောလို့ ထင်တာကိုး။

ပြီးတော့မှ ‘အမယ်လေး၊ သေလိုက်ပါတော့ကွာ၊ ဘာတွေ ရေးထားတာလဲကွ၊ ဘေ့စ်ဘော ရိုက်တဲ့ လက်အိတ် အကြောင်း ရေးထားပါလား’

‘အေးလေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ’

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ၊ အိမ်တစ်လုံး အကြောင်း ဖြစ်ဖြစ်၊ အခန်း တစ်ခန်း အကြောင်း ဖြစ်ဖြစ် ရေးပါလို့ ငါ မှာခဲ့တာပဲ’

‘မင်း ပြောတော့ အဖွဲ့အနွဲ့ စာစီစာကုံးဆို၊ ဘေ့စ်ဘော ရိုက်တဲ့ လက်အိတ် အကြောင်း ရေးတော့ ဘာဖြစ်သလဲကွ၊ အဖွဲ့အနွဲ့ ပါရင် ပြီးရောပေါ့’

‘သေလိုက်ပါတော့ကွာ’

သူ ကြည့်ရတာ တော်တော် စိတ်ပျက်နေပုံ ရတယ်။ စိတ်ဆိုးနေပုံလည်း ရတယ်။

‘ချီးတဲ့မှပဲ၊ မင်း လုပ်လိုက်ရင် သောက်တလွဲချည်းပဲ၊ မင်းလိုကောင် စာမေးပွဲ ကျပြီး ကျောင်းထုတ် ခံရတာ နည်းတောင် နည်းသေးတယ်၊ ငါ အရေးခိုင်းတာ တစ်လုံးဆို တစ်လုံးမှ မပါဘူး၊ သေလိုက်ပါတော့ကွာ’

‘ဟေ့ကောင်၊ စကား များမနေနှင့်၊ မင်း မလိုချင်ရင် ငါ့ ပြန်ပေး’

ကျွန်တော်က သူ့ဆီ လျှောက်သွားပြီး သူ့ လက်ထဲက စာရွက်ကို ဆွဲယူ
ပြီး ဆုတ်ပစ်လိုက်တယ်။

‘ဟေ့ကောင်၊ ဘာလုပ်တာလဲကွ’

ကျွန်တော်က သူ့ အမေးကို မဖြေဘဲ စာရွက်စုတ်တွေကို အမှိုက်ခြင်းထဲ
လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အိပ်ရာပေါ် လှဲနေလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက် တော်တော် ကြာသည် အထိ စကား မပြောကြဘူး။

စထရက်လေတာက အဝတ်အစားတွေ ချွတ်ပြီးပြီ။ အောက်ခံ ဘောင်းဘီ
ကလေးပဲ ကျန်တော့တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အိပ်ရာပေါ် လှဲရင်း စီးကရက်
တစ်လိပ်ကို ဖွာနေတယ်။ ကျောင်းဆောင်ထဲမှာ ဆေးလိပ် သောက်ခွင့် မပေး
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တခြား ကျောင်းသားတွေ အပြင် ထွက်နေတုန်း အိပ်နေတုန်း
ဆိုရင် ဒီလိုပဲ ခိုးခိုး သောက်ကြတာပဲ။ အမှန်ကတော့ ဒီကောင်ကို ချဉ်ချဉ်
ရှိလို့ ကျွန်တော် ဆေးလိပ် သောက်တာ။ ဒီကောင်က အဆောင် စည်းကမ်းတို့
ဘာတို့ ဆိုရင် သိပ် တိတိကျကျ လိုက်နာတယ်။ စည်းကမ်း ဖောက်ရင်
မကြိုက်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီကောင်ကို ချဉ်ချဉ်ရှိတာနှင့် တမင် သောက်နေတာ။
ဒီကောင်က ဘယ်တော့မှ အဆောင်ထဲမှာ ဆေးလိပ် မသောက်ဘူး။ ကျွန်
တော်သာ သောက်တာ။

ခုထက်ထိ ဂျိမ်း အကြောင်းကို တစ်လုံးမှ မပြောသေးဘူး။ ဒါနှင့် ကျွန်
တော် မနေနိုင်တော့ဘူး။

‘ကောင်မလေးက ကိုးနာရီခွဲ ပြန်ဖို့ လက်မှတ်ထိုး ထွက်လာတာ မင်း
ပြန်တာက နောက်ကျလှချည်လားကွ၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကောင်မလေးကို နောက်
ကျခိုင်း၊ လက်မှတ်ထိုး ထွက်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး’

စထရက်လေတာက သူ့ ခုတင်စောင်းမှာ ထိုင်ပြီး ခြေသည်း လှီးနေ
တယ်။

‘နည်းနည်းလေး နောက်ကျတာပါကွာ၊ စနေနေ့ ညမှာ ဒီလောက်တော့
နောက်ကျကြတာချည်းပဲ’

ကြည့်စမ်း။ ဒီကောင် တော်တော် ချဉ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ကောင်။

‘နယူးယော့ မြို့ထဲကို ရောက်သေးလား’

‘ရောက်မလားကွ၊ သူက ကိုးနာရီခွဲ ပြန်ဝင်မယ်လို့ လက်မှတ်ထိုး ထွက်
ခဲ့တာ ဘယ်နှယ်လုပ် သွားလို့ ရမှာလဲ’

‘တော်သေးတာပေါ့’

စထရက်လေတာက မော့ကြည့်ပြီး ‘ဟေ့ကောင်၊ ဆေးလိပ် သောက်ချင်ရင် အဆောင်ထဲမှာ မသောက်နှင့်ကွာ၊ ရေချိုးခန်းထဲ သွားသောက်ချေ၊ မင်းက ကိစ္စ မရှိဘူး၊ ကျောင်းထုတ် ခံထားရတဲ့ ကောင်၊ ငါက ဘွဲ့ရသည် အထိ ဆက်နေဦးမှာ’

ကျွန်တော် သူ့စကားကို မကြားသယောင် လုပ်နေလိုက်တယ်။ ဆေးလိပ်ကိုလည်း မီးခိုးတွေ ထောင်းထောင်း ထအောင် အရွဲတိုက်ပြီး ဖွာနေတယ်။ ဒါတင် မကသေးဘူး၊ သူ့ဘက်ကို လှည့်ပြီး သူ ခြေသည်း လှီးတာကို ကြည့်နေလိုက်တယ်။ ဘယ်လို ကျောင်းလည်း မသိဘူး၊ ကျောင်းမှာ ခြေသည်း လှီးတဲ့ ကောင်နှင့်၊ ဝက်ခြံ ညှစ်တဲ့ ကောင်နှင့်။

‘ငါက မေးလိုက်တယ်၊ ဆိုတာကော ပြောသေးသလား’

‘ပြောတယ်’

ခွေးသား။ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ။

‘ဘာပြောလိုက်သေးသလဲ၊ သူ့ ကင်းတွေကို နောက်တန်းမှာပဲ ထားတုန်းပဲလိုကော မပြောဘူးလား’

‘ဒါတွေ မေးမနေပါနှင့်ကွ၊ သူနှင့် သွားပြီး ကျား ကစားနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ’

ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောမိဘူး။ ဒီကောင်ဟာ တကယ် ချဉ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ အတော်လေး ကြာတော့မှ ‘နယူးယော့ မြို့ထဲကို မသွားရင် ကောင်မလေးနှင့် ဘယ်သွားနေသလဲ’

ကျွန်တော့် အသံက နည်းနည်းလေး ကျယ်သွားတယ်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုး ဖြစ်နေတယ်။ ဒီကောင့် အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိတယ် မဟုတ်လား။

စထရက်လေတာက ခြေသည်း လှီးလို့ ပြီးသွားပြီး ဘောင်းဘီတိုလေးနှင့် ထလာတယ်။ ကျွန်တော့် အိပ်ငှေ့နား ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့် ပခုံးကို အသာလက်သီးနှင့် ထိုးနေတယ်။

‘ဟေ့ကောင်၊ တော်စမ်းကွာ၊ မလုပ်စမ်းနှင့်၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက် နယူးယော့ကို မသွားရင် ဘယ်ကို သွားနေကြလဲလို့ မေးနေတယ်’

‘ဘယ်ကိုမှ မသွားဘူး၊ ကားပေါ်မှာတင် ထိုင်နေကြတာ’

စထရက်လေတာဟာ ကျွန်တော့် ပခုံးကို မနာမကျင် လက်သီးနှင့် ထိုးနေတယ်။ ဒီကောင်က ဒီလိုပဲ စတတ်တယ်လေ။

‘ဟေ့ကောင်၊ မလုပ်နှင့်လို့ ပြောနေ၊ နေစမ်းပါဦး၊ ဘယ်သူ ကားနှင့်လဲ’
‘ဘန်ကီရဲ့ ကား’

ဘန်ကီ ဆိုတာ ကျွန်တော့်တို့ ကျောင်းက ဘေ့စ်ဘော နည်းပြဆရာ။ စထရက်လေတာက ဘေ့စ်ဘော အသင်းမှာ အလယ်လူ အဖြစ် ကစားတော့ ဆရာ ဘန်ကီက ဒီကောင့်ကို အလိုလိုက်တယ်။ ကားတို့ ဘာတို့ လိုရင် အလွယ်တကူ ငှားလေ့ ရှိတယ်။ အမှန်ကတော့ ကျောင်းသားတွေကို ဆရာတွေ က ကားငှားခွင့် မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အားကစားသမား ဆိုတဲ့ ကောင်တွေကျ တော့ ဒီလိုပဲ ငှားစီးနေကြတာပါပဲ။ ကျွန်တော် နေဖူးတဲ့ ကျောင်းတိုင်းမှာ လိုလို ဒီလိုချည်းပဲ။

စထရက်လေတာဟာ လက်ဝှေ့ ထိုးသလို ကျွန်တော့် ပခုံးကို လက်သီးနှင့် ထိုးနေတယ်။ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ သွားပွတ်တံကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်ထား လိုက်တယ်။

‘မင်း ကောင်မလေးကို ယီးတီးယားတား လုပ်တယ်ပေါ့၊ ဆရာ ဘန်ကီရဲ့ ကားနှင့်ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘ဟေ့ကောင်၊ မင်း ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနှင့် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ မင်း ပါးစပ်ကို ဆပ်ပြာနှင့် သွားဆေးပစ်လိုက်စမ်း’

‘ပြောလေကွာ’

‘ဟေ့ကောင်၊ ဒါက လျှို့ဝှက်ချက်ကွ’

ဒီနောက်တော့ ကျွန်တော် ဘာတွေ ပြောတယ် ဆိုတာကို မမှတ်မိတော့ ဘူး။ ခုတင်ပေါ်က ခုန်ထပြီး ဒီကောင့်ကို လက်သီးနှင့် ပြင်းပြင်းလေး ထိုးချ လိုက်တာကိုပဲ မှတ်မိတော့တယ်။ ပါးကို ထိုးချလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မထိုးလိုက် မိဘူး။ လွဲသွားတယ်။ ခေါင်းလား နားထင်လား မသိဘူး ထိသွားတယ်။ ဒီ ကောင်လည်း တော်တော်လေးတော့ နာသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ထင် သလောက် မနာဘူး။ ကျွန်တော်က ညာလက်နှင့် ထိုးချလိုက်တာကိုး။ လက် သီး ထိုးရင် ကျွန်တော့် ညာလက်က ကောင်းကောင်း မသန်ဘူး။ စောစောက ကျွန်တော် ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့် ညီလေး ဆုံးတုန်းက ပြတင်း ပေါက် မှန်တွေကို လက်သီးနှင့် ထိုးခဲ့လို့ ဒဏ်ဖြစ်ထားတော့ ညာဘက် လက် က ကောင်းကောင်း မသန်တော့ဘူး။

ဒီနောက် ကျွန်တော် မှတ်မိတာကတော့ ကျွန်တော်က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပက်လက်ကြီး ဖြစ်နေပြီး စထရက်လေတာက ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်ကို ခွစီး

ထားတာကိုပဲ မှတ်မိတော့တယ်။ သူ့ မျက်နှာကြီးကလည်း ရဲလို့။ ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်ကို ဒူးနှင့် ဖိထားပြီး ကျွန်တော့် လက်ကို ချုပ်ထားတယ်။ ဒီကောင့် ကိုယ်ကြီးကလည်း လေးလိုက်တာဗျာ။ တစ်တန်လောက်များ ရှိမလား မသိဘူး။ ကျွန်တော် ရုန်းပေမဲ့ မရဘူး။ ရုန်းလို့ လွတ်သွားရင်လည်း ဒီကောင် မသက်သာဘူး။

‘ဒီကောင် ဘာသောက်ရူး ထတာလဲကွ’ လို့ မေးရင်း ဒီကောင့် မျက်နှာ ဟာ နီသထက် နီလာတယ်။

‘ဟေ့ကောင်၊ ငါ့ကို ခွစီးမထားနှင့်ကွ’
ကျွန်တော်က အော်တယ်။ ဒီကောင်ကလည်း မလွတ်ဘူး။ ကျွန်တော့် လက်ကို ဖမ်းချုပ်ထားတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဆဲလိုက် ဆိုလိုက်တာ မိုးမွန်နေတာပဲ။ ဘယ်လို ဆဲမိမှန်းတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး။ စုံလို့ပဲ။ မအေရော နှမရော ဘာမှ မကျန်တော့ဘူး။ သောက်ရူးလို့လည်း ခေါ်တယ်။ အရူးများ သူတို့ကို သောက်ရူး ခေါ်ရင် သိပ်ခံပြင်းတယ် မဟုတ်လား။

‘ဟေ့ကောင်၊ တော်ကွာ၊ တော်ဆို တော်’
စထရက်လေတာရဲ့ မျက်နှာကြီးဟာ နီရဲသထက် နီလာတယ်။

‘သောက်ရူး၊ ကောင်မလေး နာမည် ဂျင်းမှန်း ဂျိမ်းမှန်းတောင် မသိတဲ့ ကောင်’

‘ဟေ့ကောင်၊ တိတ်ဆို မတိတ်သေးဘူးလား၊ မတိတ်ရင် ငါ မင်း ပါးစပ် ကြီးကို ပိတ်ထိုးလိုက်မယ်နော်’

‘မင်း ဒူးကြီး ဖယ်ပေါ့ကွ’
‘ငါ ဖယ်ပေးရင် မင်း အအော် ရပ်မှာလား’

ကျွန်တော်က မဖြေဘူး။
သူကလည်း ဇွတ်မေးနေတယ်။

‘ဟေ့ကောင်၊ ငါ ဖယ်ပေးရင် အော်ဦးမှာလား၊ ပြော’
‘မအော်တော့ဘူးကွာ’

သူက ဖယ်ပေးတာနှင့် ကျွန်တော် ထလိုက်တယ်။
ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်ဟာ ဒီကောင့် ဒူးကြီးနှင့် ဖိထားလို့ အောင့်တောင့် တောင့် ဖြစ်နေတယ်။

‘ခွေးသား၊ သောက်ရူး’
စထရက်လေတာဟာ တော်တော် ဒေါသ ထွက်နေပုံ ရတယ်။

ကျွန်တော်က ဆဲတော့ သူ့ လက်ညှိုးကြီးကို ကျွန်တော့် မျက်နှာ ရှေ့မှာ ထိုးပြီး ‘ဟေ့ကောင်၊ မင်းကို ငါ နောက်ဆုံး သတိ ပေးနေတာနော်၊ နောက် တစ်ခါ ငါ့ကို ဆဲရဲရင် ဆဲကြည့်စမ်း၊ ငါ မင်းကို’

ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်အော်တယ်။

‘ဘာဖြစ်လို့ ရပ်ရမှာလဲကွ၊ မင်းတို့ သောက်ရူးတွေ ပြောတိုင်း ငါက နားထောင်ရမှာလား၊ သောက်ရူး၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စကား ပြောလို့ ရတဲ့ ကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူး’

ဒီတင် ဒီကောင် ကျွန်တော့်ကို ခုန်အုပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကြမ်းပေါ် ပက်လက်လန် လဲကျသွားတာကိုပဲ သတိရလိုက်တော့တယ်။ ကျွန် တော့်ကို ထိုးလိုက်သလား၊ မထိုးလိုက်ဘူးလား ဆိုတာကို ကျွန်တော် ကောင်း ကောင်း မမှတ်မိတော့ဘူး။ ထိုးတော့ မထိုးဘူး ထင်တာပဲ။ လူတစ်ယောက်ကို လဲသွားအောင် ထိုးဖို့ ဆိုတာ သိပ်တော့ လွယ်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ ရုပ်ရှင် တွေထဲမှာသာ ဖြစ်တာပါ။ ကျွန်တော့် နှာခေါင်းထဲကလည်း သွေးတွေတော့ ထွက်နေတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ စထရက်လေတာ ဆိုတဲ့ ကောင်က ကျွန်တော့် ကို ရပ်ပြီး ငုံ့ကြည့်နေတယ်။ သူ့ ချိုင်းကြားထဲမှာလည်း မုတ်ဆိတ် ရိတ်တဲ့ ကိရိယာတွေကို ညှပ်ထားတယ်။

‘ရပ်ပါဆို ရပ်မှ မရပ်ဘဲ၊ ခုတော့ မှတ်ကရောပေါ့’

ပြောလို့သာ ပြောရတယ်၊ ဒီကောင့် ကြည့်ရတာ တော်တော် လန့်နေပုံ ရတယ်။ ကြမ်းပေါ်ကို ကျွန်တော် လဲကျသွားလို့ ခေါင်းခွံများ ကွဲသွားလေ သလား ဘာလားလို့ စိုးရိမ်နေပုံပဲ။

ကျွန်တော်ကလည်း မထဘူး။

ကြမ်းပေါ်မှာ လဲနေရင်း ခွေးသား၊ သောက်ရူး စသဖြင့် သူ့ကို ပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာ နာမည်တွေ လျှောက်ခေါ်နေတယ်။

‘ဟေ့ကောင်၊ သွားကွာ၊ မျက်နှာ သွားသစ်ချည်စမ်း’

ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ သောက်ရူး မျက်နှာကြီးကို သွားသစ်ဖို့ ပြောတယ်။ တော်တော်တော့ ကလေး ဆန်တယ်။ သူက ဘာမှ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ် တဲ့ လူက ကျွန်တော်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ရေချိုးခန်း သွားပြီး မျက်နှာသစ်ဖို့ ပြောနေတယ်။ မစွစ် ရှမစ်ကို သွေးတွေ မနက်ကျမှ အဆေးခိုင်းဖို့ ပြောနေ တယ်။ မစွစ် ရှမစ် ဆိုတာက ကျွန်တော်တို့ အဆောင် တံမြက်စည်း လှည်းတဲ့ မိန်းမပါ။ အသက်က ၆၅ နှစ်လောက် ရှိပါပြီ။

ကျွန်တော်က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေတယ်။ စထရက်လေတာဟာ တံခါးကို ဂျိမ်းခနဲ နေအောင် ပိတ်ပြီး ရေချိုးခန်းဘက်ဆီ ထွက်သွားလေရဲ့။

ကျွန်တော် ထရပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ဆောင်းထားတဲ့ တောလိုက် ဦးထုပ်ကလေးတောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး။ နောက်ဆုံးကျမှ ခုတင် အောက်က သွားတွေ့ရတယ်။ ဦးထုပ် ကောက်ပြီး ကျွန်တော် ဆောင်းနေကျ ပုံစံ အတိုင်း ကြက်လျှာစွန်းကလေးကို ခေါင်းနောက် ရောက်အောင် လှည့် ဆောင်းပြီး မှန် ရှေ့မှာ ကျွန်တော့် မျက်နှာကို ကျွန်တော် ပြန်ကြည့်လိုက် တယ်။ ကျွန်တော့် တစ်သက်မှာ ဒီလောက် သွေးတွေ ထွက်နေတာကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူး။ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး သွေးတွေကို ခြင်းခြင်း နီနေတာပဲ။ မေး စေ့မှာရော၊ ပါးမှာရော၊ အင်္ကျီမှာရော သွေးတွေ ရဲလို့။ သွေးတွေကို ကြည့်ပြီး နည်းနည်း လန့်သွားမိတယ်။ နည်းနည်းလည်း သတ္တိ ကောင်းလာတယ်။

ကျွန်တော်က ဘယ်လိုမှန်း မသိဘူး၊ သွေးကို မြင်ရင် နည်းနည်း ကြမ်း ချင်တယ်။ ကျွန်တော့် တစ်သက်မှာ နှစ်ခါပဲ ရန်ဖြစ်ဖူးတယ်။ နှစ်ခါလုံး ခံရ တာချည်းပဲ။

အမှန်က ကျွန်တော့် စိတ်ရင်းက ရန်တို့ ဘာတို့ ဖြစ်ချင်တဲ့ကောင် မဟုတ် ဘူး။ အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တဲ့ကောင်။

ကျွန်တော့် အခန်းနားက ရောဗတ်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဖိုက်ကြတာကို ကြားပြီး နိုးနေလောက်ပြီ ထင်တယ်။ ဒါနှင့် သူ နိုးသလား၊ မနိုးသလား သိရအောင် ကျွန်တော်တို့ အခန်း နှစ်ခန်းကို ခြားထားတဲ့ ရေချိုး ခန်းနား သွားပြီး ကန့်လန့်ကာ ကြားထဲက ချောင်းကြည့်လိုက်တယ်။ အမှန် ကတော့ ကျွန်တော် သူ့အခန်းကို သွားလေ့ သွားထ မရှိဘူး။ ဒီကောင်က ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် နေတတ်တော့ ရွံတာနှင့် မသွားတာ။

၇

ရေချိုးခန်း ကန့်လန့်ကာ ကြားထဲက မီးရောင် မျှင်မျှင်ကလေး ထွက်နေတယ်။ သူ့ အခန်းထဲကို ကြည့်လိုက်တော့ ရောဗတ်က ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲလျက်ပဲ။ ဒါ ပေမဲ့ နိုးနေပုံ ရတယ်။

‘ဟေ့ ရောဗတ်၊ နိုးနေသလား’

‘အေး၊ နိုးနေပြီ’

ရေချိုးခန်းထဲမှာ မှောင်နေတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်က ဖိနပ်ကို တက်နင်းမိတာ ကံကောင်းလို့ ခေါင်းမကွဲတယ်။

ရောဗတ်က အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲရင်း တံတောင်ကို ထောက်ပြီး စောင်းနေတယ်။

သူ့မျက်နှာမှာလည်း ဝက်ခြံဆေးတွေ တို့ထားလိုက်တာ ဖွေးနေတာပဲ။ မှောင်ထဲမှာ ထုံးအိုးကြီး မှောက်ထားသလား အောက်မေ့ရတယ်။

‘ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘ဘာလုပ်ရမှာလဲကွ၊ အိပ်မလို့ပေါ့၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက် ဆူနေတာနှင့် အိပ်လို့ မရဘူး၊ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ’

‘မီးခလုတ်က ဘယ်နားမှာလဲကွ၊ ရှာလို့လည်း မတွေ့ပါလား’

ကျွန်တော်က နံရံကို လျှောက်စမ်းနေတယ်။

‘ဘာလုပ်မလို့ မီးဖွင့်တာလဲ၊ မင်း လက်နားမှာ’

မီးခလုတ်ကို စမ်းတွေ့တာနှင့် မီးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။

ရောဗတ်က မီးရောင် စူးမှာ စိုးလို့ မျက်လုံးကို လက်နှင့် ကာလိုက်တယ်။

‘ဟေ့ကောင်၊ ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲ’

ကျွန်တော့် မျက်နှာက သွေးတွေကို မြင်လို့ သူ အော်တယ်။

‘စထရက်လေတာနှင့် ဖိုက်လာတာကွ’

ကျွန်တော် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်တယ်။ ဒီကောင်တွေရဲ့ အခန်းမှာ ကုလားထိုင်ရယ်လို့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ ကုလားထိုင်ကို ဘာလုပ်ပစ်သလဲ မဆိုနိုင်ဘူး။

‘ဟေ့ကောင်၊ ကျား ကစားမလား’ လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

ဒီကောင်က ကျား ကစားတာကို အင်မတန် ဝါသနာ ပါတာ။

‘ဟေ့ကောင်၊ မင်း မျက်နှာမှာ သွေးတွေနှင့် ဆေးလေး ဘာလေး လိမ်းလိုက်ဦး’

‘ခဏနေရင် ရပ်သွားမှာပေါ့၊ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ကျား ကစားမလား’

‘ကြံကြီးစည်ရာကွာ၊ ဒီ အချိန်ကြီးမှာ ကျား ကစားဦးမလို့လား’

‘ဘယ်အချိန်များ ရှိသေးလို့လဲ၊ အလွန်ဆုံးရှိ ၁၁ နာရီခွဲလောက်ပဲ ရှိဦးမယ်’

‘မဖြစ်ဘူးကွ၊ မနက် အစောကြီး ထပြီး ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တက်ရဦး မှာ၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက် ဆူညံနေတာနှင့် ခုထိ တစ်ရေးမှ မအိပ်ရသေးဘူး၊ နေစမ်းပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဖိုက်ကြတာလဲ’

‘ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပဲကွ၊ နားမထောင်ချင်စမ်းပါနှင့်ကွာ’

ကျွန်တော်က စကား ပြတ်အောင် ပြောလိုက်တယ်။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေကို ဒီကောင်ကို ဘယ်တော့မှ ပြောလေ့ မရှိဘူး။ ဒီကောင်က ငတုံး။ တုံးလိုက်တာမှ စထရက်လေတာထက်တောင် တုံးသေးတယ်။ ဟိုကောင်က သူ့ထက် စာရင် အများကြီး တော်သေးတယ်။

‘ဟေ့၊ ငါ အီလီရဲ့ ခုတင်မှာ အိပ်မယ်ကွာ၊ ဒီနေ့ည ဒီကောင် ပြန်မလာဘူး မဟုတ်လား’

ကျွန်တော်က သိလျက်သားနှင့် မေးလိုက်တယ်။ အမှန်က အီလီဟာ စနေနေ့ ဆိုရင် အိမ်ပြန် အိပ်တတ်တာ ကျွန်တော် သိသားပဲ။

‘မသိဘူးကွ၊ ဒီအကောင် ဘယ်အချိန် ပြန်လာမလဲ မပြောတတ်ဘူး’

ကျွန်တော် တော်တော် စိတ်တိုသွားတယ်။

‘ဘာမသိဘူးလေး ဘာလေး လုပ်မနေစမ်းနှင့်ကွာ၊ ဒီကောင်က စနေနေ့ ဆိုရင် အိမ်ပြန် အိပ်တတ်တာ၊ တနင်္ဂနွေ ညကျမှ ပြန်လာတာ မဟုတ်လား’

ကျွန်တော်က သူ့အနား သွားပြီး ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ရင်း ‘ဟေ့ကောင်၊ လုပ်ကွာ၊ ငါ ဒီမှာ အိပ်မယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ’

‘မသိဘူးကွာ၊ သူများ အိပ်ရာပေါ်မှာ အိပ်ပါလို့ ငါ မပြောချင်ဘူး၊ မင်း သဘောပဲ’

‘လုပ်ပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ မင်းက လူကြီး လူကောင်း စိတ်လည်း ရှိပါတယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့ကို စီးကရက်လည်း တိုက်စမ်းကွာ၊ စီးကရက် သောက်ချင်လိုက်တာ’

‘ဟင့်အင်း၊ ငါ့မှာ မရှိဘူး၊ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်လို့ ဖိုက်ကြတာလဲ’

ကျွန်တော် မဖြေဘူး။ သူက ထလာပြီး ပြတင်းပေါက်မှာ သွားရပ်နေတယ်။

ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး၊ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသလို ဘာလိုလို ကြီး ဖြစ်လာတယ်။

‘ဘာဖြစ်လို့ ဖိုက်တာလဲ ဟင်’

ဒီကောင် မေးတာ အကြိမ် ငါးဆယ်လောက် ရှိပြီ။ တော်တော် ခက်တဲ့ ကောင်ပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် တဖွဖွ မေးနေရသလဲ မသိဘူး။

‘မင်းကြောင့်ပေါ့’

‘ဘာ၊ ငါ့ကြောင့် ဟုတ်လား၊ ငါနှင့် ဘာဆိုင်လို့လဲ’

‘မင်း အကြောင်းကို မကောင်း ပြောနေတာ မခံချင်လို့ပေါ့၊ မင်းဟာ အလကားကောင်တဲ့၊ ငါ့ ရှေ့မှာ ပြောနေတာ ငါ မခံချင်တော့ဘူးပေါ့’

‘ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို အလကားကောင်တဲ့လဲ’

ကျွန်တော်က သူ့ကို နောင်ပြောင်ပြောတာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြီး အီလီရဲ့ အိပ်ရာပေါ်ကို လှဲအိပ်လိုက်တယ်။

‘မင်းတို့ အခန်းက သိပ်နံ့တာပဲကွာ၊ အဝတ်ဟောင်းတွေလည်း မလျှော်ဘူး ထင်တယ်၊ ဒိုဘီလေး ဘာလေး ပေးရောပေါ့’

‘ဟေ့ကောင်၊ မနေနိုင်ရင် မင်း ကောက်လျှော်ပေးခဲ့၊ မီးလည်း ပိတ်လိုက်ဦး’

ကျွန်တော် မီးကို ချက်ချင်း မပိတ်မိသေးဘူး။ အိပ်ရာပေါ် လှဲရင်း ဂျိမ်း အကြောင်း တွေးနေမိတယ်။ ကားထဲမှာ သူတို့ နှစ်ယောက် ဘယ် အခြေအနေများ ရောက်ခဲ့ပြီလဲလို့ တွေးလိုက်တိုင်း ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေ ဆူပွက်လာတယ်။ တွေးတိုင်း ပြတင်းပေါက်ကနေ ခုန်ချချင်စိတ်တွေ ပေါ်လာတယ်။ ကိုယ့်လူက စထရက်လေတာ ဆိုတဲ့ကောင် အကြောင်း မသိဘူး။ ဒီကောင့် အကြောင်းကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိတာပေါ့။ ရောဗတ်တို့ ဘယ်သူတို့ ဆိုတဲ့ ကောင်တွေက ဘယ်မိန်းကလေးကို သူတို့ စွံတယ်၊ သူနှင့် ဘာဖြစ်တယ် ဆိုတာ ပါးစပ်သာ ပြောတာ တကယ်တော့ ဘာမှ ဟုတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စထရက်လေတာ ဆိုတဲ့ ကောင်ကတော့ သိပ်မပြောဘူး။ လက်တွေ့သမား။ ကောင်မလေး နှစ်ယောက်ကို ဒီလိုပဲ ထုတ်သွားခဲ့ပြီးပြီ။ ကျွန်တော် သိတာပေါ့။

‘ဟေ့၊ ရောဗတ်၊ မင်း အကြောင်း ပြောစမ်းပါဦး’

‘ဟေ့ကောင်၊ မီးကြီးကို မှိတ်လိုက်ပါကွ၊ ငါ မနက် အစောကြီး ဘုရား ရှိခိုးကျောင်း တက်ရဦးမှာ’

ဒီကောင် တကျည်ကျည် လုပ်နေတာနှင့် ကျွန်တော် ထပြီး မီးကို ပိတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အီလီရဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပြန်ထိုင်တယ်။

‘ဟေ့ကောင်၊ ဘာလဲ၊ မင်းက အီလီရဲ့ အိပ်ရာမှာ အိပ်မလို့လား’

ရောဗတ် ဆိုတဲ့ ကောင်က တော်တော် တိကျတဲ့ကောင်။

‘အိပ်အိပ် မအိပ်အိပ်ကွာ၊ မင်း အပူ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ငါ့ အပူတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင် ပြန်ရောက်လာပြီး သူ့ အိပ်ရာပေါ် ဘာဖြစ်လို့ အိပ်ခွင့် ပေးရတာလဲ ဘာလဲ လုပ်နေရင် ငါနှင့် ပြဿနာ ဖြစ်မှာကွ’

‘စိတ်အေးအေး ထားစမ်းပါကွာ၊ မင်း စေတနာကို ငါ အလွဲသုံးစား မလုပ်ပါဘူး’

ခဏကြာတော့ ဒီကောင့် ခုတင်ဆီက ဟောက်သံ ပေါ်လာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မှောင်ကြီးထဲမှာ လှဲရင်း ဂျိမ်းနှင့် စထရက်လေတာတို့ အကြောင်းကို မတွေးမိအောင် ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရပါဘူး။ သူတို့ နှစ်ယောက် အကြောင်းကိုပဲ စိတ်က ရောက်သွားတယ်။ ခက်တာက ကျွန်တော်က ဒီကောင့် နည်းတွေကို အကုန် သိတယ်။ တစ်ခါတုန်းက သူနှင့် ကျွန်တော် အတွဲ ကိုယ်စီ နှင့် ထွက်ဖူးတယ်။ သူက ကားနောက်မှာ သူ့ ကောင်မလေးနှင့်။ ကျွန်တော်က ရှေ့ခန်းမှာ ကိုယ့်အတွဲနှင့်။ ဒီကောင့် နည်းက အစမှာတော့ လေပျော့လေးနှင့် ချွဲပျစ်ပျစ် လုပ်တယ်။ ကျွန်တော်က သူ တွတ်ထိုးနေသံ ကြားတော့ အသာ နားစွင့်လိုက်တယ်။ ဟင့်အင်းကွယ်၊ ဒီလိုတော့ မလုပ်နှင့်၊ ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း နှင့် ငြင်းနေတယ်။ ဒီကောင်ကလည်း တကယ့် အတည်ပေါက် လေမျိုးနှင့် တွတ်ထိုးနေတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ကားနောက်ခန်းမှာ အတိတ် ဆိတ်ကြီး တိတ်ဆိတ်သွားတော့တာပါပဲ။ သူ့ကောင်မလေးကတော့ ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်းနှင့်ပဲ။ ကျွန်တော်ဖြင့် ရှက်လိုက်တာဗျာ။ အဲဒီ ညက ဒီကောင် အောင် ပွဲတော့ ရလိုက်ဟန် မတူပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အောင်ပွဲ ရသလောက်ပဲ ဆိုပါတော့ လေ။

ကျွန်တော် ဒါတွေကို စဉ်းစားနေတုန်း စထရက်လေတာဟာ ရေချိုးခန်း ထဲက ထွက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားသံကို ကြားလိုက်ရ တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ မုတ်ဆိတ်ရိတ် ကိရိယာတွေ ပြန်သိမ်းတဲ့ အသံ၊ ပြတင်း ပေါက် ဖွင့်တဲ့ အသံတွေကို ကြားရတယ်။ ဒီကောင်က လေကောင်းလေသန့် တို့ ဘာတို့ ဆိုတာတွေကို သိပ် အစွဲအလမ်း ကြီးတဲ့ကောင်။ ပြီးတော့ မီး ခလုတ် ပိတ်လိုက်သံ ကြားရတယ်။

ကျွန်တော် ဘယ်သွားနေသလဲ ဆိုတာကို ထည့်စဉ်းစားမယ့် ကောင်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး။

mgyoe.com

လမ်းမက တိတ်ဆိတ်လို့ ကားတို့ ဘာတို့ ဖြတ်သန်း သွားသံတောင် မကြားရတော့ဘူး။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ရောဗတ်ကို နှိုးပြီး စကား ပြောရ ကောင်းမလားလို့တောင် စဉ်းစားမိသေးတယ်။

‘ဟေ့၊ ရောဗတ်’ လို့ ကျွန်တော်က ရေချိုးခန်းကလေးသာ ခြားနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ အခန်းက စထရက်လေတာ မကြားအောင် ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက်တယ်။ ရောဗတ် ဆိုတဲ့ ကောင်က မနိုးဘူး။

‘ဟေ့၊ ရောဗတ်’

ဒီကောင် မနိုးသေးဘူး။ ဒီကောင်က အိပ်ရင် ကျောက်တုံးပဲ။

‘ရောဗတ်’

ဒီတစ်ခါတော့ သူ နိုးလာတယ်။

‘ဘာလဲကွ၊ အိပ်တာ ကောင်းကောင်း မအိပ်ရဘူး’

‘ဟေ့ကောင်၊ ငါ မေးချင်တာ ရှိလို့ပါကွ၊ ဘုန်းကြီး ဝတ်ရင် ဘယ်လို ဝတ်ရသလဲ၊ ဗရင်ဂျီ ဘာသာကို ဝင်ရသလား’

ကျွန်တော် တကယ် မေးတာပါ။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ဘုန်းကြီး ဝတ်ရင် ကောင်းမလားလို့ စိတ်ကူး ပေါ်တာနှင့် သူ့ကို မေးကြည့်တယ်။

‘ဝင်ရမှာပေါ့ကွ၊ ဒါလေး မေးချင်တာနှင့် ငါ့ကို နှိုးရသလား၊ ချီးမှပဲ’

‘ဒါဖြင့်လည်း အိပ်ပါတော့ကွာ၊ မင်းတို့ ဘာသာကို မဝင်ရုံပေါ့၊ ခွီးတဲ့မှပဲ’

ကျွန်တော်က ဒီလို ပြောလိုက်တော့ ရောဗတ်ဟာ အိပ်ရာက ငုတ်တုတ် ထထိုင်ပြီး ‘ဟေ့ကောင်၊ ငါ့ အကြောင်းကို မင်း ဘာပြောပြောကွာ ငါ ခံနိုင်တယ်၊ ဘာသာရေးကိုတော့ မထိနှင့်’

‘ဆောရီးကွာ၊ မင်း ဘာသာ တရားကို နောက်ပြောင်တာ မဟုတ်ပါဘူး’

အီလီရဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ထိုင်နေရာက ကျွန်တော် ထတယ်။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်တော် မနေချင်တော့ဘူးလေ။ ငြီးငွေ့လာပြီ။ အခန်းထဲက ထွက်ခါနီးမှာ ရောဗတ်ကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်တယ်။ အမှန်ကတော့ စိတ်ပါလှလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်တာပါ။ ရောဗတ်က သူ့လက်ကို ဆုတ်လိုက်ပြီး ‘ဘာသဘောလဲကွ’

‘ဘာသဘောမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်း ငါ့ အပေါ်မှာ သဘော ကောင်းတဲ့ အတွက် ငါ ကျေးဇူးတင်တဲ့ အနေနှင့် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်တာပါ၊ မင်းက တော်ပါတယ်၊ တစ်နေ့မှာ ကြီးပွားမယ့် ကောင်ပါ’